

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BRATVA'S *Heir*

USA Today Bestselling Author
JANE HENRY
SOPHIE LARK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRATVA'NIN VARİSİ

(YERALTI KRALLARI)

JANE HENRY
SOPHIE LARK

Telif Hakkı© 2021 Jane Henry ve Sophie Lark Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Synopsis

1. Konstantin
2. Clare
3. Konstantin
4. Clare
5. Konstantin
6. Clare
7. Konstantin
8. Clare
9. Konstantin
10. Clare
11. Konstantin
12. Clare
13. Konstantin
14. Clare
15. Konstantin
16. Clare
17. Konstantin
18. Clare
19. Konstantin
20. Clare
21. Konstantin
22. Clare
23. Konstantin

Epilog Keenan

Acımasız Prens

Jane Tanışın ile

Sophie ile

Tanışın

SİNOPSİS

Hapishane karanlık, kasvetli

bir yer. Ama Clare bana ışık

getiriyor.

Benim küçük tatlı kuşum özgürlüğe giden biletim olacak.

Onu ilk gördüğümde, ona sahip olmalıydım.

Büyük, karanlık gözlerinden, gizleyemediğı kıvrımlarına

kadar. Bakışlarımı ancak bu kadar uzun tutabilir.

Bu zincirlerin içinde her hareket ettiğimde ürpermesi.

*Ve en önemlisi, ona emrettiğimde kuralları esnetmesi. Doğal bir itaatkarı
gördüğümde tanırım.*

*Diplomaları ve unvanları onun kim olduğunu değıştirmiyor: benim isteğime boyun eğecek
bir kadın. Henüz farkında değıl ama Clare benim.*

Eğitmek benim. Korumak için benim. Ve kontrol etmek benim...

BÖLÜM 1

CONSTANTINE

Üç haftadır hücre hapsindeyim.

Gardiyanlar artık buna "hücre hapsi" demiyor, kulağa daha insancıl gelen "kısıtlı barınma" diyorlar. Hâlâ günün yirmi üç saati hücremde kapalı kalıyorum, telefon görüşmeleri ve ziyaretler yasak, o yüzden belki de bunun yerine "can sıkıntısından yavaş ölüm" demeliler.

İrlandalılar avluda karaciğerimi kesmeye çalışınca buraya tııldım. Çoğu kavga orada olur. Bunun bir kavga değil, suikast olması gerekiyordu. O viski içen piçlerden üçü, diş fırçası sapı haline getirilmiş derme çatma jiletlerle beni köşeye sıkıştırdı ve neler olduğunu anlamak için yoruma ihtiyacım yoktu.

"Bu Roxy için," dedi içlerinden biri.

"Hadi canım," diye cevap verdim.

Sonra bileğini yakaladım ve burnuna kafa attım.

İyi kesikler attılar. Omzumu ve sırtımı kestiler. Hatta kalçamdan bıçakladılar.

Anladığım kadarıyla karşılığında kırık bir burun, çıkık bir omuz ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir diz aldılar.

On beş yaşımdan beri babamın baş infazcısıyım. Bir adamı nasıl yere sereceğimi bilirim, böylece bir daha ayağa kalkamaz.

İyi olduğum tek şey bu: Şiddet.

Connor Maguire kızı için intikam almak istiyorsa, çok daha fazla adam göndermesi gerekecek. Jiletli diş fırçasından daha iyi bir şeyle.

Kalçamdaki sapın bir parçasını koparmayı başardılar. Hapishane doktoru onu çıkarmak ve sırtıma da dikiş atmak zorunda kaldı. İşi biter bitmez gardiyanlar beni "kısıtlı barınma "ya attılar. O zamandan beri oradayım, kafatasımdan sıkıldım.

Bu yüzden gardiyan bana bir psikiyatristle zorunlu bir toplantı yapacağını söylediğinde itiraz etmiyorum.

Terapiye hiç ilgim yok. Ama yeni bir duvar seti görmeyi umursamazdım.

Ellerimi ve ayak bileklerimi kelepçelemelerine izin veriyorum ve 8. Blok'tan revire doğru giden sayısız kontrol noktasından ve kilitli kapılardan geçerek eleva- tor büyüklüğündeki hücremden çıkıyorum.

Sağa sert bir dönüş yaparak daha önce hiç ziyaret etmediğim bir dizi ofise giriyoruz.

Beni düz bir masaya, tahta bir sandalyeye oturtular. Kelepçelerimin arasına bir zincir takıyorlar, böylece ellerimi herhangi bir yönde sadece bir adım kadar hareket ettirebiliyorum. Sonra orada oturup tam sekiz dakika bekliyorum.

Hapishane zamanı saate göredir. Sabah 6:00'da ışıklar yanar, eğer uyuyorsanız sizi uykudan uyandırır. 6:05 gardiyanlar mahkumları saymak için gelir. Sabah 7:00, kahvaltı zamanı - umarım yulaf ezmesi seviyorsunuzdur. Yemek için, duş için, egzersiz için, AA toplantıları için ayrılan zaman... gün boyunca böyle devam eder, her dakika hesaplanır, ta ki uyku vakti gelip her şeye yeniden başlayana kadar.

Saymak istesem de istemesem de geçen dakikaları sayma konusunda oldukça iyiyim.

Bu yüzden kapı açıldığında ve arkamdan bir kadın içeri girdiğinde tam olarak ne kadar zaman geçtiğini biliyorum.

Onu görmeden önce parfümünün kokusunu alabiliyorum. İnce ve sıcak, gül ve anason ipuçları.

Burnuma takılıyor, göz bebeklerimi büyütüyor, kalbimin atmasını sağlıyor. Ne de olsa, bırakın koklamayı, bir kadın görmeyeli bile üç ay oldu.

Hapishane leş gibi kokuyor. Endüstriyel deterjan, kurum yemekleri, küflenmiş hücreler ve nemli bedenler gibi kokuyor.

Buna karşın, bu kadının teninin kokusu daha kapıdan içeri adımını atmadan ağzımı sulandırıyor. Cehennemin derinliklerinden cennetin kokulu bir görüntüsü gibi.

Onu görmek de bir o kadar güzel.

Masanın etrafından dolaşıp diğer tarafa geçerek tam karşıma oturuyor.

İnce yapılı, minyon tipli, siyah saçlı ve siyah gözlü. Otuzlu yaşlarında olabilir ama yanaklarındaki kahverengi çiller nedeniyle daha genç görünüyor ve bu da bana benekli bir geyik yavrusunu hatırlatıyor.

Takım elbisesi ve koyu renk çerçeveli gözlükleriyle profesyonellik sergilemeye çalışıyor ama saçlarını açık bırakmış. Omuzlarındaki gerginliği ya da önündeki klasörü ve kalemi düzenlerken ellerinin hafifçe titremesini gizleyemiyor.

"İyi günler," diyor kibarca. "Benim adım Clare Nightingale. Burada ıslah psikoloğuyum. Siz de benim hastalarımından biri olarak atandınız."

Sesi beklediğimden daha alçak, yumuşak ama net. Soluk bir elini dosyanın üzerine koyduğunda, manikür yaptırmak için zahmete girdiğini, sadece tırnaklarını şeffaf cilayla boyadığını görüyorum. Sol elinde yüzük yok, yakın zamanda çıkarılmış bir yüzüğün izi de yok.

Cevap vermemi bekliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

O da mutlaka cevaplayacağımı düşündüğü bir soruyu sormaya kalkışıyor. "İsminiz Constantine Rogov, doğru mu?"

Sessizce onu izliyorum.

Tahmin ettiğim gibi, sessizlik uzadıkça yanakları daha da pembeleşiyor. Sandalyesinde kayıyor.

Neredeyse tam bir dakika sonra, "Benimle konuşmaya niyetiniz yok mu? Muhafızlar bu görüşmeyi kabul ettiğinizi söylediler."

Sonunda cevap verdim.

"Neyi başarmayı umuyorsunuz, Bayan Nightingale?"

Cevap vermem için beni kışkırtmaya çalışsa da, bu küçük alanda sesimin sertliği onu sıçrattı. Ürküttüğü için kendine kızıyor, yanakları her zamankinden daha fazla kızarıyor.

"Rehabilitasyon sürecinize yardımcı olmak için buradayım" diyor. "Benimle düzenli olarak görüşerek, buradaki zamanınızı daha etkili bir şekilde geçirmenize yardımcı olmayı ve sizi normal hayata başarılı bir şekilde dönmeye hazırlamayı umuyorum."

"Normal hayata dönmek." Sanki benim ya da kardeşlerimin böyle bir lüksü varmış gibi.

O bir savaşçı.

Dünyada bir değişiklik yapabileceğini düşünen kadınlardan biri. Değişim ne kadar dramatik olursa, onun için o kadar tatmin edici olacaktır. Guatemala'daki yetimleri aşılayabilir ya da okyanustaki plastiği eleyebilirdi. Onun yerine burada dünyanın pisliklerini ıslah etmeye çalışıyor.

Pırıl pırıl ayakkabılarına, deri evrak çantasına, özel dikim takım elbisesine bakıyorum. Hepsi kasıtlı olarak sade ve süssüz, ama yine de fark edilebilir derecede pahalı.

"Senin gibi zengin bir kızın böyle bir yerde ne işi var?" Dedim. "Columbia'dan mezun olduktan sonra daha iyi seçeneklerin vardır herhalde..."

Dudakları birbirine sıkıca bastırırken beyazlaşıyor. Bu çok kolay.

"Buraya benim hakkımda konuşmak için gelmedik" diyor.

"Ama sana ruhumu açmam gerektiğini düşünüyorsun. Bir yabancıya. Kendisi hakkında basit bir soruya cevap vermek istemeyen birine."

Mütevazı ceketinin altında göğsünün inip kalktığını görebiliyorum. Boğazının narin çukurunda nabzının çırpınışı görüyorum.

"Bana söyleyeceğiniz her şey gizlidir" diyor. "Yasal işlemlerde size karşı kullanılamaz."

"Bu, at kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapatmaktır," diyorum. "Yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldım."

"Evet," diyor Clare, parmak uçları tüm kabahatlerimin kaydını tuttuğu kesin olan manila klasörün üzerinde hafifçe esniyor. Bildiklerinin hepsini yani. "Nişanlın Roxanne Maguire'ı öldürmekten."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye çıkıştım, niyet ettiğimden daha sert bir şekilde.

Clare, "Bugün bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz," diyor ve *bugün* kelimesine hafif bir vurgu yaparak bunun gelecekte mutlaka döneceği bir konu olduğunu ima ediyor.

Denerse alacağı tepkiden hoşlanmayacaktır.

Karşı konulamaz bir şekilde, gözleri masanın üzerinde katlanmış iki iri elime takılıyor. Kalın, nasırlı parmaklar. Küt tırnaklar. Parmak eklemlerimdeki ve ellerimin arkasındaki dövmeler. Gözleri ağır damarlı ön kollarımda, sonra da XXXL hapisane üniformamın sınırlarını zorlayan pazularımda geziniyor.

O dosyadaki kelimeler kafasının içinde yankılanıyor olmalı.

Cinsel saldırıya uğramış.

Kafatası şarap şişesiyle kırılmış... Ölüm

nedeni: boğulma...

"Güzel olmak işinize engel olmuyor mu?" Ona sordum. Yarı inanmaz, yarı telaşlı bir şekilde oflayıp pufluyor.

"Değilim-lütfen beni pohpohlayarak manipüle etmeye çalışmayın."

"Seni pohpohlamıyorum. Sen çarpıcı bir kadınsın, katiller ve tecavüzcülerle çalışmaya çalışıyorsun. Bunun dikkat dağıtıcı bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor.

"Bu bir sorun değil."

"Bu imkansız."

Şimdi neredeyse kızgın görünüyor.

"Ben özel bir şey değilim," diyor açıkça.

Kendisini sade olarak görmeye neden bu kadar niyetli olduğunu bilmiyorum -belirli bir tür kadının bariz gösterişine sahip olmayabilir, ama Clare'in güzelliği inceliği nedeniyle daha da güçlü. Cildinin inceliği ve ışıltısı, sanki en ufak bir dokunuş onu zedeleyecekmiş gibi... o büyük, koyu gözler, o kadar sıvı ki neredeyse ağlamaklı görünüyorlar...

Onun kırılganlığı bende ona korkunç şeyler yapma isteği uyandırıyor.

Ve yine de, neredeyse onu da korumak istiyorum... elimin kovuğuna sığabilecek küçük bir kuş gibi... sadece benim için öten bir bülbül...

"Mütevazı olma. Erkeklerin sana nasıl baktığını gördün. Doğruyu söyle, Clare."

Dudağının kenarını ısıyor, ilk adını kullanmamdan ve emredici ses tonumdan rahatsız oluyor.

Yine de, bu ses tonunun onu nasıl ele geçirdiğini, onu bana karşı gelmeye nasıl zorladığını görüyorum.

"Erkekler her zaman kadınlara bakar," diyor.

"Sana daha çok bakıyorlar... nasıl bakmasınlar ki?"

"Bay Rogov," dedi sertçe. "Size söyledim, buraya beni tartışmaya gelmedik."

"Hatırlıyorum," diyorum.

Ama sanırım onu zorlarsam kendi kendine tartışacak. Çünkü Bayan Nightingale ne kadar sert olmaya, profesyonelliğini korumaya çalışırsa çalışsın, ben onun ince cephesinin ardındaki gerçeği görüyorum. Havladığımda nasıl irkildiğini, bakışlarım altında nasıl kıpırdadığını görüyorum. Daha yumuşak bir ton kullandığımda gözlerinin nasıl benimkilerle buluşmak için yukarı fırladığını ve ona iltifat ettiğimde yanaklarının nasıl pembeleştiğini. Clare yazarlığa saygı duyacak şekilde yetiştirildi. Onu arzulamak için, hatta...

"Beni tam olarak nasıl rehabilite etmeyi planlıyorsun?" diye sordum.

Dilinin ucu dışarı fırlıyor, solgun dudaklarını ıslatıyor.

"Genellikle olumsuz davranışlara katkıda bulunabilecek altta yatan psikiyatrik bir sorun olup olmadığını incelemek faydalı olur. Şizofreni veya depresyon olup olmadığını belirlemek için testler yapabiliriz."

"Ben deli değilim," diyorum açıkça.

"Akıl sağlığı bir spektrumdur" diyor. "Akıl hastalıkları ile sağlam, rasyonel zihinler arasında keskin bir çizgi yoktur. Ve her durumda, teşhis edilebilir bir durum olmasa bile, tetikleyicilerinizi anlamana ve davranışlarınızı düzeltmenize yardımcı olabilirim."

"Gerçekten mi?" diyorum. "Peki bu şekilde kaç mahkuma yardım ettiniz?"

Koltuğunda kayıyor. "Bu gerçekten-"

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Talep ediyorum.

Kendini tanıtırken tökezlediğini duydum. İlk hastası olduğumu itiraf etmek üzere olduğuna adım gibi emindim.

"Bu hapishanede yeniyim," diyor, cesur bir saygınlık çabasıyla. "Ama sizi temin ederim ki, ben tam lisanslı bir psikoloğum."

"Öyle mi?" Gülüyorum. "O lisansı ne zaman aldın? Mürekkebi kurudu mu?" Clare yavaşça nefes alıyor ve alaylarımdan kurtulmaya çalışıyor.

İşe yaramıyor. Dosyamı açmak için hamle yaptığında eli titriyor ve kalemini yere düşürüyor.

Aramızda kalıyor.

Onu almak için sandalyesinden uzağa doğru eğiliyor, parlayan siyah saçları omzunun üzerinden kayarak kirli halıya doğru sarkıyor.

Kalemi kapar ve kendini tekrar yukarı çeker.

O ayağa kalkarken, zincirimin sonuna kadar ileri atılıyorum. Saç demetini yakalayıp elime sıkıca sarıyorum ve onu sandalyesinden kaldırıp kendime doğru çekiyorum. Manevra yapacak fazla alanım yok ama zincirlenmiş olsam bile onu kolaylıkla alt ediyorum.

Onu sağ kolumun çemberinin içine çekiyorum, elim saçlarına dolanıyor, parmaklarım boynunun dibinde kenetleniyor. Minik bedeni göğsüme bastırılana kadar onu kendime doğru çekiyorum. Göz göze, burun burunayız, diğer elim ağzının üzerinde kenetlenmiş durumda.

Bu pozisyonda onu öpebilir ya da en az çabayla boğabilirdim.

"İşte bu yüzden amatör olduğumu biliyorum," diye hırıliyorum, o dehşete düşmüş geyik gözlerine bakarak. "Çünkü bir profesyonel saçlarını açmamayı, hatta kalemini eline almamayı iyi bilir. Benim gibi bir adamın yüz metre yakınına kalem getireceklerinden bile şüpheliyim. Gözlerini kırpmalarından daha hızlı bir şekilde gözlerine saplayabileceğimi bilirler."

Bütün vücudu titriyor. O iri kara gözlerinin köşelerinde yaşlar parlıyor.

Hakkını yemeyelim, çılgılık atmıyor ya da savaşmaya çalışmıyor. Bunun anlamsız olacağını biliyor.

Kolumu etrafında hissedebiliyor. Muhafızlar o kapıdan geçmeden önce omurgasını kırabileceğimi biliyor.

Gözlerimin içine bakıyor, bir şeyler arıyor. Belki insanlığa dair bir kıvılcım. Belki de onu bekleyen korkunç kadere dair bir ipucu.

Aradığı şeyi bulamayacak.

Hırladım, "Kendini uyarılmış say. Ben sosyal bir deneyim değilim. Islah olmayacağım. Ben bir suçluyum. Bir canavarım. Bir katil. Ben

her zaman öyleydim ve her zaman da öyle olacağım."

Ağır ağır nefes alıyor, avuçlarının arasında titreyişini ve pantolonunu indirişini gizleyemiyor. Dehşete düşmüş, aşağılanmış, gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ediyor.

Benim üzerimde testler yapabileceğini düşünüyor. Şu anda onun üzerinde bir test yapıyorum. Ve beni tekrar ziyaret etmeye cüret ederse daha pek çok test yapacağım. Clare hakkında şüphelerim var, onun beni sosyopat ve suçlu olarak yaftalayabileceği kadar kolay bir şekilde onda da teşhis edebileceğim bir durum.

O cennet gibi parfümden son bir nefes alıyorum.

"Evine git, Clare. İyi bir borsacı bul, bir golf kulübüne katıl. Bu senin tek ve son uyarın."

Onu bırakıyorum ve benden uzaklaşmasına izin veriyorum.

O kadar çok titriyor ki dosyasını ve evrak çantasını zor kaldırıyor.

Bana son bir kez dehşetle baktı. Sonra koşarak odadan çıktı.

Muhafızlar dönene kadar yirmi dakika geçer.

O güzel psikoloğa el kaldırdığım için beni dövmelelerini ya da en azından ceza olarak hücreme atmalarını bekliyorum.

Onun yerine hiçbir şey olmamış gibi beni hücreye geri götürdüler.

Bu da bana Clare Nightingale ile gelecekteki etkileşimlerim hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

BÖLÜM 2

CLARE

Personel tuvaletindeki ışıklar önce yanıp sonra sönüyor ve bir an için tamamen söneceklerinden korkuyorum.

Karanlıktan hiç korkmadım ama bugünden sonra.

Işıklar titriyor ve tekrar yanıyor, odayı kör edecek kadar parlak bir ışıkla dolduruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve küçük odanın etrafına bakıyorum.

Burada birkaç kabin olmasına ve girişin açık kalması gerekmesine rağmen, tekmeyle kapatıp sürgülüyorum. Ön kolumu soğuk çeliğe yaslıyorum, alnımı koluma dayıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum.

Nefes

al.

Nefes

verin.

Nefes

al.

Nefes

verin.

İçime çekiyorum, hala kokusunu alabiliyorum. Ham ve topraksı, bir heyelanın süpürdüğü yeni yarılmış taş gibi. Temiz, çam kokusu var. Özünde erkek.

Nefes ver.

Ben

iyiyim.

Ben

iyiyim.

Dik duruyorum ve annemin az önce bir *hapishane tuvaletinde* banyo kapısına yaslandığımı bilse ne diyeceğini hayal ediyorum. Muhtemelen beni el dezenfektanıyla yıkar ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırırdı.

Hapishanenin geri kalanının aksine burası şaşırtıcı derecede temiz. Yıkık dökük bir okuldaki öğretmenler odası gibi, aksi takdirde kasvetli bir ortamda küçük bir normallik dilimi.

Tanrı'ya şükür. Şu anda temiz bir şeye ihtiyacım var. Normal ve tahmin edilebilir bir şeye.

Rapor etmeliydim. Yaptığı şey yüzünden başı büyük belaya girebilirdi ve her türlü istismar ya da yanlış davranış olayını yetkililere bildirmek benim görevim. Ve eğer babam öğrenirse... bu onun haklı olduğunu muhteşem bir şekilde kanıtlar.

Genelde kurallara uyan biriyimdir... ama sadece bu seferlik, bunu yapamam. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Lavabonun üstündeki aynaya bakıyorum, boynumu kavradığı yerde morluklar görmeyi bekliyorum ama hiçbir iz bırakmamış. Başımı önce sola, sonra sağa eğiyorum. Hafif bir pembe belirti, daha fazlası yok. Boğazımın çalışmasını izleyerek yutkunuyorum.

Sanki yaşadıklarım için bir rozete ihtiyacım varmış gibi, hiçbir işaret olmaması beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Ama hiçbir şey yok. Ben iyiyim.

Öte yandan saçım başka bir hikaye. Bugün düzleştirdim ve hedeflediğim profesyonel havayı yakalamak için çok çalıştım ama *onun o etli yumruğu* sayesinde mükemmel saçlarım darmadağın oldu.

Bana hiç böyle eller dokunmamıştı. Asla.

Hiçbir kadın böyle ellerin dokunuşuna maruz kalıp da onları unutamaz.

Kalın, kaba parmaklı, yıllarca çalışarak sertleşmiş ve soluk mürekkeple işaretlenmiş büyük, yetkin eller. Onları hala görebiliyorum, saçlarımın etrafında ve ağzımın üzerinde şok edici bir güçle bükülmüşler.

Beni hareketsiz tutan ama itaat etmediğim takdirde şiddet vaat eden uzman bir tutuş, yüzeyin altında kaynayan sakın bir güç. Mahvetmeye hazır.

Yaptığı şey beni o kadar şaşırttı ki gözlerinin rengini bile hatırlayamıyorum. Onu tekrar bulup, zihnindeki görüntüsünü bir araya getirmeyi çok istiyorum. Gözleri sert ve kırılğan, iddialarımın cüretkârlığı ve amacım karşısında öfkeyle kısılmıştı. Birçok mahkûm gibi o da reforma inanmıyor. Ya da öyle diyor. Sanırım ıslahın mümkün olduğunu düşünseydi, bu şekilde kilit altında tutulmanın bir amaca hizmet ettiğini kabul etmek zorunda kalırdı.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Gidecek yerlerim var ve kanunsuz, ahlaksız bir *suçlunun* beni sarsmasına izin vermeyeceğim.

Ama sesi. Tanrım, onun sesi, Rus aksanının kaba kenarıyla tonlanmış, otoriteyle çınlayan derin bir bariton. Hala duyabiliyorum.

Bir profesyonel saçını açmaması gerektiğini daha iyi bilir.

Sanki bana vuracakmış gibi kelimeleri tükürdü.

Ürperdim.

O haklıydı. Bu kadınlar için kendini savunmanın ilk kuralıdır. Asla ama *asla* saçınızı açık bırakmayın. Yapılacak en aptalca ikinci şey ise saçınızı at kuyruğu şeklinde toplamaktır ki bu da birisini saçınızı tutup size saldırmaya davet eden hazır bir tutamaktır.

Bunu biliyordum. *Biliyorum*. Yine de bugün, kötü şöhretli DesMax'e (Desolation Maksimum Güvenlikli Islah Tesisi) ilk ziyaretim için profesyonel ve derli toplu olmam *gerekiyordu*.

Kaşlarımı çatarak, bir saç bağı ve birkaç toka bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Saçlarımı hızlıca örüyorum, sonra ensemde topuz yapıyorum. Önceden sıradan görünüyordum. Şimdi ise neredeyse çirkin görünüyorum.

Benimle ilgili her şey kesinlikle *ortalama*.

Kahverengi saçlı. Kahverengi gözlü. Ortalama dudaklar. Standart burun. Çiller.

"Güzelliğim" hakkındaki yorumlarının sadece beni kızdırmaya çalışan bir alay olduğunu biliyorum. Ülkenin en göz alıcı sosyetesıyla aynı okula gittim.

Şehirde. Hiçbir zaman göze çarpmadım ve bu benim için sorun değil.

Asi bir hareketle çantanın dibinden dudak parlaticımı alıyorum, kapağını çekip çıkarıyorum ve dudaklarımda gezdiriyorum.

Doğru ya. Bu nude rengiydi. Dudaklarım aynı tonda ama şimdi yapış yapışlar.

Sigh.

Telefonum Cruella de Vil tema şarkısıyla çalıyor ve en iyi arkadaşım Felicity'ye annemin zil seslerini değiştirmeyi bırakmasını söylemek için bir not alıyorum. Günün birinde bunu öğrenecek ve ben de suçluluk duygusuyla uğraşmak istemiyorum. Bir anlık dikkat dağınıklığı için şükrederek susturuyorum.

"Evet anne," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Doğum günü partimin otuz dakika sonra olduğunun farkındayım. Cinayetten müebbet hapis yatan son müşteri tarafından saldırıya uğradıktan sonra kendimi toparlarken bana izin verin."

Yüzündeki dehşet ifadesini hayal etmek beni biraz neşelendiriyor.

Kıyafetlerime bakıyorum. Hiçbir şey yırtık değil. Hiçbir şey kırışik ya da buruşuk bile değil. Hapishanenin ziyaretçilerin ne giyebileceğine dair çok net kuralları var, ancak burada çalışan profesyonellere biraz daha hoşgörü gösteriliyor. Bu takımı bilerek seçtim - klasik, çift göğüslü, kömür grisi blazer ceket ve ona uygun kalem etek. Profesyonel ve seksi olmayan her şey. Belki de babamın yıllarca erkeklerden korkmasının bende bıraktığı bir etkiydi, ama nedense, maksimum güvenli bir erkek hapishanesine girerken en ufak bir ten ya da kadınsılık gösteremeyeceğimi hissediyordum.

Benimle ilgili en kadınsı şeyi bulup onu ihlal etmesine engel olmadı.

Pislik.

Bunu neden tekrar yaptım?

Çünkü ben reforma inanıyorum.

Çünkü tüm insanların büyüklük yeteneğine sahip olduğuna inanıyorum.

Çünkü ben kefaretin gücüne inanıyorum.

Ailemden biri yapmak zorunda.

Telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer aşağıya baktığımda hatta annemi değil babamı görüyorum. Başımı sallıyorum, bir i çekiyorum ve telefonu açmaya gidiyorum. Yirmi dokuz yaşındayım ve annem hâlâ istediğini hemen elde edemediğinde beni yola getirmek için babama gidiyor. Büyüleyici, gerçekten.

"Alo?"

"Clare, annen çılgına döndü." Sesinin boğukluğuna bakılırsa, arka güvertedeki barın yanında oturuyor ve etrafı ahbablarıyla çevrili. Politika birkaç saatliğine yattı, içki içmeye başlayalım. "Yolda mısın?" Sıradan görünmeye çalışıyor ama dudaklarını büzerek sorduğu soruyu neredeyse görebiliyorum, arkadaşlarının önünde onu sıkıştırdığı için fkelenendiğini hissedebiliyorum. Bir şekilde bu benim suçum.

"Ben şimdi ıkıyorum. Yaklaşık otuz dakika içinde orada olurum."

Sadece on dakika uzaklıktayım, ancak Issız şehir trafiği yoğun saatlerde durma noktasına gelmesiyle meşhurdur.

Bu bana kendimi toparlamam için yeterli zamanı verecek ama önce parti için hazırlanmam gerekiyor. Doğum günü partisine takım elbiseyle gidemem. Alnıma *Lisanslı Terapist* yazan bir işaret de takabilirim. *Bana işimi sor.*

Nasıl olsa bana soracaklar.

Çantamı tezghın üzerine koyuyorum ve özellikle takım elbisemle uyumlu olması ve kırışmaması için giymek üzere getirdiğim elbiseyi çıkarıyorum. Felicity bunun "ok şirin, küçük, omzu açık, midi bir elbise" olduğunu söyledi ama ben buna sadece süslü bir yaz elbisesi diyebilirim. Kapı kilitli olduğu için hızlıca stm değiştirip takım elbisemi giymek için yeterince mahremiyetim var.

Çok hoş. Elbisenin st kısmına bağlanan küçük kurdeleler, takım elbisemin omuzlarını vatkalarla istiflenmiş gibi dikleştiriyor. Ya buradan bu gülünç görünümle çıkacağım ya da buradan tenimi göstererek çıkacağım.

Gülünç görünmeyi seçiyorum. Bu daha güvenli bir seçenek.

Görüntüm karşısında yüzümü buruşturuyorum. Annem kalp krizi geçirirdi.

Ayrılmadan önce ellerime sabun pompalıyorum ve sanki bugünkü saldırının anısını zihnimden silmek istercesine onları yıkayabildiğim en sıcak suyla yıkıyorum.

İşe yaramıyor.

Kapının kilidini açıyorum, çantamı omzuma atıyorum ve fakülte otoparkına doğru kararlılıkla yürüyorum.

Çıkarken arkamda bağırışlar ya da bir hapishane isyanı bekliyorum. Bir odada metal şingirtıları ve sesler duyuluyor ama geri kalanı sessiz.

Omzumun üzerinden bakıyorum, mahkûmları tuttukları hücrelerden sadece birkaç metre uzaktayım.

Şimdi neredesin o?

*Neden umurumda
olsun ki?*

Nabzım hızlanıyor.

Ben gittikten sonra, odada ne kadar oturdu? Bana
ne yapmayı hayal etti?

Dosyayı okudum. Öldürdüğü kadına ne kadar kötü zarar verdiğini biliyorum.

Bazen bir suçluya bakarsınız ve onun mahkum edildiği suçu işlediğini hayal bile edemezsiniz. Güzel, çocuksu görünümlü çocuklar okul saldırılarından suçlu mu? Asla.

Ama gözlerine bir kez baktığımda Constantine Rogov'un cinayet işleyebilecek kapasitede olduğundan emin oluyorum.

Ertesi gün, sabahın köründe uyandım. Ben bir parti hayvanıyım, doğum günü partimden eve saat onda geldim, makyajımı çıkardım

saat on beşte cilt bakım rutinimi tamamladım ve on buçukta biraz uyumak için göz maskemi taktım.

Oradan ayrıldığımda, annem alçıya alınmış ve dört inçlik ince topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu ve babam purolarını çıkarmıştı. Issızlığın Bölge Savcısı'nın keyif için sigara içmesinin ironisi gözümde kaçmadı, ama annem petit fours ve shot tabaklarını açtığında ve babamın arkadaşları karşılıklı hayranlık içinde halelerini parlatmaya başladığında, benim sevecenlikle taltif ve pohpohlanma aşaması dediğim aşamaya gelene kadar Nightingales'de bir parti olmuyor.

Bu benim sahnem değil.

Geriniyorum ve göz maskemi çıkarıyorum, telefonumdaki saate göz kırpiyorum.

5:45.

Öğlene kadar çalışmam gerekmiyor, yani bu sabah kendime ayıracak biraz vaktim var. Ve bunu nasıl harcayacağımı çok iyi biliyorum.

Kendime bir fincan kahve yaptım, bilgisayarın başına oturdum ve onun adını yazdım.

Constantine Rogov

Beklediğimden daha az isabet var, tam olarak iki, çünkü aşağıdaki bir düzine kadar ismin hepsi dün hapishanede tanıştığım adam dışında herhangi birinin LinkedIn profili.

İlk makaleye tıklıyorum. Okurken kahvem soğuyor.

Aslen Moskovalı olan OTUZ DÖRT YAŞINDAKİ CONSTANTINE ROGOV birinci derece cinayetten hüküm giymiştir. Rogov'un geçmişinde şiddet suçlarından dolayı hapis yatmışlığı var. Kurbanın kafatası keskin olmayan bir cisimle kırılmış, ancak ölüm nedeni boğulma olarak belirlenmiştir. Rogov suçsuz olduğunu beyan etmesine rağmen jüri oybirliğiyle onu suçlu bulmuştur. Rogov ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

SOĞUK KAHVEMİ İÇİYORUM, zihnim bunu bir araya getirmeye çalışıyor. Evet, dün kendi kendime onun şiddete meyilli bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Ama sevdiği birine karşı şiddet? Okumaya

devam ediyorum.

Bir kaynağın aktardığına göre, "İlişkileri en hafif tabirle istikrarsızdı". "Sürekli kavga ediyorlardı ve geçen yıl Sevgililer Günü'nde, kendisini aldattığından şüphelendiği kocasının lastiklerini patlattı. Kaynaklar onların evliliğinin İrlanda Mafyası ile Ruslar arasında bir ittifak kurmayı amaçlayan görücü usulü bir evlilik olduğunu söylüyor."

BU YÜZDEN ONU DÖVDÜ. Şarap şişesiyle dövmüş. Sonra da onu boğarak öldürdü. Zihnimin gözünde, saçlarımı boynuma doladığını ve çektiğini hayal ediyorum.

Birini kendi saçıyla boğarak öldürebilir misiniz?

Telefonum çaldığında b o ğ a z ı m ı n arkasında yükselen safrayı yutuyorum.

Arayanın kimliğini tanımıyorum. Engellenmiş numara.

"Alo?"

Tık Tık Tık. Canlı bir erkek sesi hatta gelir. "Desolation City Islah Merkezi. Bayan Nightingale aranıyor."

"Konuşuyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve kollarımdaki küçük tüyler diken diken oluyor. Amirimin kullandığı numara bu değil.

"Constan- tine Rogov adında bir mahkûm tarafından aranma talebiniz var. Bu çağrıyı kabul edecek misiniz?"

Dizlerimin bağı çözülüyor ve bir sandalyeye çöküyorum. Tüm enerjimi bir şekilde hem korkudan felç olmamış hem de beklentiden ağzım kurumamış gibi davranmaya harcıyorum.

"İstiyorum."

Evet, evlilik yeminleri gibi.

Daha fazla tıklama sesiyle gözlerimi kapatıyorum.

Sonra o geldi. Sesi hatırladığımdan bile daha derindi, boğuktu, aksanı daha belirgindi.

"Merhaba, Bayan Nightingale." Duraklıyor ve ses tonundaki alaycılığı gerçekten duyabiliyorum. "*Doktor.*"

"Mahkumların doktorlarını aramaları alışılmadık bir durum, Bay Rogov." "Çağırımı kabul ettiniz."

Yutkunuyorum, elim telefonun üzerinde titriyor.

"Ben yaptım."

Evet. Ben yaptım. Bunun için mi doktora yaptım?

"Sizi tutmayacağım, Bayan Nightingale. Sadece size bir uyarıda bulunmak istiyorum."

Nabzım hızla atıyor.

"Bu öğleden sonra gelmeniz gerekiyordu. Ama bu gerçekleşmeyecek. Sabah onda, sabah vardiyası için planlanan doktorun ne yazık ki iş göremez durumda olduğunu ve planlandığı gibi gelemeyeceğini öğrenecekler. Sizi arayacaklar, Bayan Nightingale. Erken gelmenizi isteyecekler."

Cevap vermek için ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmaya zorluyorum. "Ah, öyle mi?"

Bana cevap verme zahmetine bile girmedi. "Daha erken vardiya için geleceksin. Onu alacaksın. Sonra *beni* gördüğünden emin olacaksın."

Tıklayın.

"Alo?"

Hat kesildi.

Telefonumu yavaşça komodinin üzerine bıraktım ve gözümü kırpmadan aynaya baktım. Tehdit mi edildim yoksa yem mi oldum bilmiyorum. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

BÖLÜM 3

CONSTANTINE

Hücreme döndükten sonra uzun bir süre Bayan Nightingale'i düşündüm.

Hapishane işkence derecesinde sıkıcıdır, bu nedenle başka bir kişi üzerinde durmak gibi basit bir eylem kendi başına önemli değildir.

Yine de, onun kişiliğinin belirli ayrıntılarını hatırlamak için alışılmadık derecede uzun bir zaman geçiriyorum. Kirpiklerinin tüylü saçakları ve bir tehlike sinyali gibi aşağı yukarı dalgalanmaları. Başarısız bir şekilde pudrayla bastırmaya çalıştığı çillerinin kümelenmesi. Onu yakaladığımda çıkardığı nefes nefese sesin tam tonu.

Kadınların çıkardığı pek çok ses, koşullar ne olursa olsun, doğası gereği cinseldir.

Bazen şiddet içeren koşullar onları daha da cinsel yapar...

Sırt üstü uzanıyorum, sikim gevşek hapishane önlüğünün içinde dimdik durana kadar sertleşiyor. Elim yüzüme götürüp parmaklarımdan Clare'in parfümünün keskin kokusunu içime çekiyorum.

Şimdi sikim sertçe zonkluyor, her kalp atışı kafama kadar nabız gibi atıyor.

Bu, son altı aydır beni saran derin depresyondan uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

Diğer elimle pantolonumun içine uzanıyorum, hafifçe şaftımı okşuyorum. Clare'in ince, solgun elinin sikime sarıldığını, parmaklarının nasıl zorlukla birleştğini hayal ediyorum. Onun sade, şeffaf boyalı

Tırnakları, narin pembe renkleri ve elimi boğazına götürdüğümde hissettiğim teninin yumuşaklığı.

Ağır elimi omzuna koyduğumu ve onu dizlerinin üzerine doğru ittiğimi hayal ediyorum. O iri, kara gözleriyle bana baktığını neredeyse görebiliyorum. Çoğunlukla dehşete kapılmıştı ama bakışlarında başka bir şey daha vardı... Merak. Hayranlık.

Tanıştığımızda

görmüştüm. Benden

korkuyor. Ama ben de

onun ilgisini çekiyorum.

Benim gibi adamlar hakkında bir şeyler okumuş, ya da en azından okuduğunu sanıyor. Suçlularla çalışmayı seçmesinin bir sebebi var.

Bize yardım edebileceğini düşünerek heyecanlanıyor. Bizi ıslah edebileceğini. Clare acı bir ders almak üzere.

Bana yardım edilemez ve ben değiştirilemem.

Clare ise yumuşak bir çamur, şekillenmemiş... Gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Ama ben biliyorum.

Onun bir geyik yavrusu olduğunu düşünmekle yanılmışım.

Çılgınca atan kalbini göğsümde hissederken, ismine çok uygun olduğunu fark ettim; uçup gidemesin diye kolayca tuzağa düşürülen küçük bir kuş...

Yakalanabilen ve eğitilebilen bir kuş.

Clare hakkında gözlemlediğim onca şey arasında beni en çok ilgilendiren, gözden kaybolduktan sonra ne olduğuydu.

Karşılaşmamızı rapor etmedi.

Bu da bana haçlı doktor hakkında çok faydalı bir bilgi veriyor.

Her ne kadar cilalı ve ciddi, tam bir iyi kız gibi görünse de, Bayan Nightingale'in

Kurallar. Özellikle de baskı altındayken.

Ve tesadüfe bakın ki, ben baskının Mariana Çukuru'yum.

Ona ağzını açmasını söylediğimi hayal ediyorum. O yumuşak dudakların nasıl ayrıldığını ve o küçük pembe dilin nasıl uzandığını...

Sonra sikimi üstüne koyardım. Başını ağzına kadar sokuyordum, elim saçlarına dolanmıştı, tıpkı onu o küçük odada yakaladığım zamanki gibi. Onu sıkıca tutardım, böylece pelerinini çıkaramazdı ve ben patlayana kadar ağzına tekrar tekrar pompalardım...

Bir iniltiyle elimin arkasına fışkırıyor ve doğrudan küçük doktorun ağzına girdiğimi hayal ediyorum.

Spermeler fışkıra fışkıra akıyor, onun yanında geçirdiğim bir saat boyunca taşaklarımda şaşırtıcı bir hacim oluşuyor.

Sırt üstü uzandım, bitkin düşmüştüm ama tatmin olmamıştım çünkü hayal ettiğim şeyi istiyordum. Clare'in önümde diz çökmesini istiyorum.

Ve bunu nasıl gerçekleştireceğimi planlamaya başladım.

Ertesi sabah, ikinci bir deney yapıyorum.

Hücre dışındaki bir saatimi yeni psikiyatristimizi keşfetmek için kullanıyorum. Telefon numarasını, ev adresini, mezun olduğu üniversiteyi (Columbia, tabii ki, tahmin ettiğim gibi) ve arabasının marka ve modelini öğreniyorum.

Ve sonra onu aradım.

Testin ilk kısmı cevap verip vermeyeceğini görmek.

İkincisi yemi hazırlamak: Ona bir emir veriyorum. Basit, zararsız gibi görünen bir emir.

Ona bu sabah işteki vardiyasını kabul etmesini söyledim.

Muhtemelen benim telefonum olsa da olmasa da kabul edecekti.

Ama ben söyledikten sonra yapıp yapmayacağını görmek istiyorum. Emrettiğim gibi 11:00'de gelecek mi?

Yoksa bu onu beni hapishane yetkililerine ihbar etmeye mi itecek? Küçük kuşumun ne kadar zorlanabileceğini bilmem gerek.

Çünkü eğer meraklıysa... Eğer inatçıysa...

Eğer ekmek kırıntılarının peşine düşerse... Benim için çok yararlı olabilir.

Çoğu zaman insan duygularının alışlagelmiş yelpazesine sahip olmadığımı düşünmüşümdür. Görünüşte yaygın olan pek çok deneyim benim için tamamen yabancı. Hiçbir zaman bir Cadılar Bayramı kostümü giyme, Disneyland'ı ziyaret etme, bir bebeği sevmeye ya da bir reality şovu izleme ihtiyacı hissetmedim.

Aşırı duygular uyandırması gereken durumlarda bile - namlusu bir adamın göğsüne doğrultulmuş bir silahın tetiğini ilk kez çektiğimde olduğu gibi - sadece... hiçbir şey hissetmedim.

Duyguları deneyimlediğimde, bir bıçağın ağzı kadar parlak ve keskin oluyor. Ne hissettiğime dair hiçbir şüphe bırakmadan beni kesip geçiyor.

Hücre kapımın açıldığını ve gardiyanların "Rogov... psikiyatri randevusu" diye seslendiğini duyuyorum.

Ve saf, elektrikli bir heyecanla çarpıldım. Beni bekliyordu.

Elbette, sıkışık, gri ofis alanına bir kez daha girdiğimde, Clare Nightingale çoktan oturmuş, pahalı evrak çantası sandalyesinin yanında duruyor, manila klasörü masanın kenarına mükemmel bir 90 derecelik açıyla yerleştirilmiş.

Cesurca, meydan okurcasına bana bakıyor.

Gücünü geri almak için burada olduğunu düşünüyor.

Bugün koyu renk düğmeli bir gömlek ve pantolon giyiyor, hepsi kusursuz bir şekilde dikilmiş. Bileğinden boğazına ve ayak bileğine kadar kapalı ama yine de bu dünkü kadar sade bir kıyafet değil - bir hakimiyet imajı yansıtmaya çalışıyor. Saçları ensesinde parlak bir düğüm halinde.

Masaya zincirlendiğim anda, "Görüşmemizin zamanını manipüle etmekteki niyetin nedir? Beni evden aramakla? Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun?"

"Clare," dedim. "Seni asla tehdit etmeye çalışmam. Sadece yapardım. Ve mesajdan hiç şüphen olmazdı."

Her ne kadar bastırmaya çalışsa da, ilk adının kullanılmasından ürktüğünü görüyorum.

Masaya zincirlenmiş olan benim, ama gözlerim onu olduğu yere mıhlarken o neredeyse hiç hareket edemiyor gibi görünüyor.

"Neden bugün benimle görüşmek istediniz?" diye ısrar ediyor.

"Birbirimizi tanımamızı istiyorum," diyorum ona. "Sen de bunu istiyorsun, değil mi?"

Gözlerini bana dikerken o kalın, koyu kirpikler birbirine dolanıyor. "Bu seansları kontrol edemeyeceksin."

"Kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun? Burada ve şimdi?" Ona soruyorum.

Ağır bir parmağımı masaya vuruyorum, kapalı alanda olağanüstü yüksek görünen içi boş bir ses çıkarıyorum.

İnce bedeninden aşağı bir ürperti akıyor.

"Ya benimle işbirliği yaparsın ya da hücrene geri dönersin," diyor soğuk bir şekilde.

Bugün çok inatçı. Saldırıda.

Keşke bu masaya zincirlenmemiş olsaydım da küstah tavrının bedelini ona ödetebilseydim.

Onun yerine pazarlık yapmak zorunda kalıyorum.

"İşbirliği karşılıklı bir anlaşmayı ifade eder," diye yanıtlıyorum.

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Son görüşmemizde kendinizle ilgili hiçbir soruya cevap vermeyi reddettiniz. Sen kapalı bir kutu iken benim sana her şeyi anlatmam beklenirse, birlikte sohbet etmemizi, bir ilişki kurmamızı nasıl bekliyorsun?"

Clare, "Psikoloğunuzla kişisel olarak tanışık olmanız gerekli değil" diyor. "Aslında, olmamanız daha iyi."

"Kim demiş?"

"Onlarca yıllık klinik araştırma," diye yanıtlıyor sert bir şekilde.

"Ben bir ders kitabı yazmıyorum. Size kendi koşullarımı anlatıyorum."

Clare bunu düşünür, beyni yüzündeki hareketsiz maskenin ardında hızla çalışmaktadır.

"Bilgi alışverişi mi istiyorsunuz?" diyor. "Soruya karşılık soru mu?"

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. "Bu doğru."

Beni bilinçsizce taklit ederek kendi parmak ucunu masaya hafifçe vuruyor. Sonra şöyle dedi. "Neden önce sen gitmiyorsun?"

Ah. Bayan Nightingale siyah oynamayı tercih ediyor, değil mi?

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Doğum gününde ne yaptın?"

Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor ve sözünü kesmeden önce "Nasıl yaptın-" demeye başlıyor.

Clare Nightingale'in geçmişini araştırmak için yasadışı bir cep telefonunu aramam yetti. *Obshchak*'ım Yury hafta sonu daha fazla bilgi toplayacak, ama şimdilik Clare'in okulda Seçkin Öğrenci Araştırma ödülü kazandığını, yeni mezun bir öğrencinin bütçesinin çok dışında lüks bir dairede yaşadığını ve sadece dört gün önce yirmi dokuz yaşına girdiğini biliyorum.

"Ailem benim için bir parti verdi," diyor sert bir şekilde.

Ses tonunda hiç sevgi yok. Minnettarlık yok. Bunun *bana* kızgınlığından olduğunu sanmıyorum.

"Partide ne yaptın?"

"Bu birden fazla soru demek," diyor.

"Hadi ama, bu kuralı uygulamak istemezsiniz - eminim kendi sorularınızı takip edeceksiniz."

Dudaklarını hafifçe büzüyor, düşünüyor ve sonra kabul ediyor. "Cribbage ve poker oynadık."

"Cribbage ve poker sever misin?"

"Pek değil."

"O zaman neden oynadın?"

Kaşlarını çatıyor. "Sanırım yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmıyorsun?"

"Çok sık değil... buraya gelene kadar."

İkimiz de bir kez daha nerede oturduğumuzun, bileklerimdeki zincirlerin, bu odadaki göreceli konumlarımızın farkına vardık. Clare'in yüzü ve benimki keskin ayrıntılarla öne çıkarken, bir an için bu unsurlar etrafımızda eriyip gitmiş, solgun ve sisli bir hal almıştı. Şimdi her şey tekrar odak noktasına geliyor.

Clare kararlı bir şekilde, "Benim sıram," diyor.

Roxy'yi sormasını bekliyorum. Midem beklentiyle sıkıştı.

Clare bunun yerine, "Desolation'a on altı yaşındayken mi geldin?" diye sorar.

"Bu doğru."

"Daha önce nerede yaşıyordunuz?"

"Moskova'da."

"Ama sen Amerikan vatandaşıydın?"

"Annem Amerikalıydı."

Clare sandalyesinde hafifçe geriye doğru oturuyor, koyu renk gözleri iri cüssemın üzerinde geziniyor.

"Nasıl biriydi?" diye soruyor.

Eminim nasıl bir kadının benim gibi bir oğlu olduğunu merak ediyordur. Bir bağımlıyı, bir fahişeyi, bir striptizciyi hayal ediyor olabilir.

Bu varsayımı düzeltme dürtüsü çok güçlüdür.

"Pasta şefiydi," diyorum. "Michelin yıldızlı bir restoranda çalışıyordu. Hamur işleri gerçek bir sanat eseri idi - insanlar onları yemekten nefret ederdi. Eğitimli ve kültürlüydü. Doğum günü partinize çok iyi uyum sağılardı." Küçük bir gülümseme veriyorum. "Benim aksime."

Clare'in yüzündeki merakı görebiliyorum. Böyle bir kadının nasıl olup da Issızlık'taki en azılı Bratva patronlarından birinin gelini olduğunu merak ediyor.

Ancak bu, tartışmak istemediğim bir konu.

Ben de kabaca "Peki ya annen?" diye sordum.

Clare Nightingale'in ailesiyle sorunlu bir ilişkisi olduğu sonucunu zaten çıkarmıştım. Elbette, mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde cevap vermeye çalışırken buz gibi sertleşiyor.

"Sanırım ona sosyetik diyebilirsiniz. Birkaç hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor. Mükemmel bir tenis oyuncusu da."

Zavallı Clare poker oyuncusu değil. Her yerinde anne sorunları var, muhtemelen baba sorunları da.

Çürüğe baskı yapma zamanı.

"Nightingale'lerin evinde beklentiler yüksek olmalı," diyorum. "Küçük zengin kızlar, birilerini etkilemeye çalışmadıkları sürece doktor olmazlar. Yine de burası bir ebeveynin kızını çalışırken görmek isteyeceği son yer. Aynı anda hem boyun eğmek hem de isyan etmek mümkün mü?"

Masanın üzerinde öne doğru eğiliyorum, zincirler tıslama sesiyle yer değiştiriyor. Parmaklarımı çenemin altında birleştirip Clare'i yakından izliyorum.

"Babam ne iş yapıyor?" Düşünüyorum.

Clare solgun dudaklarıyla, "O bir bankacı," diyor.

Yalan söylüyor.

Bu küçük tutarsızlığı ileride başvurmak üzere dosyalıyorum.

"Baban için çalışmaya ne zaman başladın?" Clare soruyor.

"Genç" dedim, ki bu doğru. Elime ilk kez silah verdiğinde on iki yaşındaydım.

Clare'in yalanına karşılık ben de ona yalan söyleyebilirdim ama tüm kusurlarıma, işlediğim tüm günahlara rağmen asla aşmadığım bir çizgim var; her zaman sözümü tutarım. İyi ya da kötü, eğer bir şey yapacağımı söylersem, bunu lanet olası taş tabletlere kazıyabilirsiniz.

"Rehabilitasyona inanmadığını söylemiştin," diyor Clare. "İnsanların değişebileceğini düşünmüyorsun."

"Yapamayacaklarını biliyorum," diye homurdanıyorum. "Yalancılar yalan söyler. Hırsızlar çalar. Kumarbazlar paralarını har vurup harman savururlar. Bir insanın doğası onun kaderidir."

"Bir Bratva ailesinde doğduğun için doğanda suçlu olmak olduğunu nereden biliyorsun?" Clare keskin kara gözlerini yüzüme dikerek soruyor. "Ya bunun yerine benim ailemde doğmuş olsaydın? Siz sadece çevrenin etkilerini tanımlamıyor musunuz? Ve sonuçta çevre değişebilir... koşullar değişebilir..."

"Babam bankacı olsaydı," diyorum, "o zaman ben ben olmazdım. Bir kediden doğan şey fare yer."

"Yanılıyorsun," diyor Clare.

Çelişkisi bana hoş bir kızgınlık heyecanı veriyor.

Bu küçük kuşun sanki beni kızdırdığında onu ikiye ayıramayacakmışım gibi yüzüme karşı tartışması çok hoşuma gidiyor.

Ama Clare'i ikiye bölmek istemiyorum. Ona daha iyi davranışlar öğretmek istiyorum.

Onu sıkmak, bükme, masanın üzerine yatırmak istiyorum.

Parmak izlerimi o soluk tenin her yerine sürmek ve çillerle aynı renkte morarıp morarmadığını görmek istiyorum...

Ta ki bana teslim olana kadar. Yapmak için can attığı gibi, derinlerde bir yerde.

"Senin gibi bir adamın gücünün bu kadarını 'kadere' bırakmasına şaşırdım," diyor Clare. "Kendini kontrol etmiyor musun? Ne olmak istediğimi ben seçerim. Ailemi ya da içinde bulunduğum koşulları değil."

"Öyle düşünmek hoşuna gidiyor Clare," diyorum usulca. "Ama bir yıl ver. Beş yıl ver. Bu mücadelecı ateş içinizde sönecek, buranın çirkin gerçekleri tarafından boğulacak. Kimsenin hayatında bir fark yaratma konusundaki yetersizliğin yüzünden. Sonunda, partilerin ve yardım kurullarının rahatlığına, kendiniz gibi insanların yanına döneceksiniz. Aynaya bakacaksın ve sana bakan kişi sana çok tanıdık gelecek."

Sözlerim yüzüne bir tür mide bulandırıcı korku getirdi.

İnatla cevap verir: "Yanıldığımı kendin göreceksin. Ben bir yıl sonra da burada olacağım, beş yıl sonra da, sen de öyle. Umarım önünde farklı bir yol olduğunu görmek o kadar uzun sürmez."

Clare'in ruhunu takdir ediyorum.

Benim için yanlış yönlendirilmiş endişesini bile takdir ediyorum.

Ama bundan bir yıl sonra DesMax'te olmamın imkanı yok.

BÖLÜM 4

CLARE

Kağıtlarımı topluyorum ve masaya vuruyorum. Ellerimin titremesini bastırmak için onları kullanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. En azından titrememi gizleyebilmeyi umuyorum ama Constantine'in gözlerindeki bilmiş bakış bana hiçbir şeyi kaçırmadığını söylüyor.

Benimle ilgili her şeyi not ediyor... en azından görebildiği kadarını. Ve bazı nedenlerden dolayı, altıncı hissi ya da ince ayarlanmış bir algılama gücü varmış gibi, not edemediği şeyleri not edip etmediğini merak ediyorum.

Notlarıma göre Bratva için çalışan bir infazcı ve babası Artyom Rogov'un tahtının varisi.

İnfaz memurları başkalarına bedel ödeten kişilerdir, bunu biliyorum.

Bratva'daki onun kalibresindeki adamlar, iyi adamlar olarak ve statükoyu koruyarak oraya ulaşamazlar.

Beni bu kadar kolay etkilemesinden hoşlanmıyorum. Diplomalarım için, prestijli bir kariyer için kan, ter ve gözyaşı döktüm ve ateşli, testosteron yüklü bir alfa beni çarpık bir gülümsemeyle geri alıyor.

Hayır... hayır, gülümsemesinden çok daha fazlası.

Biriyle yatmam lazım. Ya da... bir şey. Belki sarhoş. Muhtemelen kafayı bile bulurum. Felicity'nin istesem benimle paylaşacağı güzel bir yenilebilir madde deposu olduğuna eminim. Sistemimdeki her neyse yok edilmeli, hem de hemen, böylece Constantine'le çalışırken profesyonel tavrımı sürdürebilirim.

Saate bir göz attım. "Şimdilik zamanımız doldu Bay Rogov, ama gitmeden önce bu formu alıp doldurmanızı ve bir sonraki seansımıza kadar imzalamanızı istiyorum."

"Bana Constantine de, Clare."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Bana Dr. Nightingale demenizi tercih ederim."

Gözleri hafifçe kısılıyor. "İssızlık'ta hiç bülbül tanımıyorum," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Senin de belirtmekten keyif aldığın gibi, aynı çevrelerde bulunmuyoruz."

"Evet," diyor o alçak, gürleyen sesiyle. "Yine de dikkatimi çeken pek bir şey yok..."

Yüz hatlarımı bozmak isteyen paniği bastırmaya çalışıyorum.

"Babanın bankacı olduğunu mu söylemiştin?"

Neden bankacıyı seçmek zorundaydım ki? "Evet."

A r a m ı z d a uzun bir sessizlik daha uzanıyor.

"Zorlamak" sorgulamayı da içeriyor mu diye merak etmeye başladım. Constantine'in alternatif bir evrende Quantico'da bir kariyeri olabilirdi.

Kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum. Konuşmamaya, hareket etmemeye, nefes bile almamaya.

Sonunda beni başından savmak istercesine başını sallıyor ve önündeki kâğıda kaşlarını çatarak bakıyor. "Nedir bu?"

"Sizi ruhsal hastalıklar açısından taramak için basit bir giriş formu."

Neşesiz bir şekilde kıkırdıyor, bu ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Yemin ederim ki hastalarımın her biri, giriş yaptığımda ilk itirazını bu şekilde yapıyor.

"Bu gazete bana lanet sesler duyup duymadığımı soruyor."

"Evet."

"Sadece deli biri sesler duyabilir, Clare."

"Constantine, çoğumuz şu ya da bu noktada profesyonel yardımdan faydalanabiliriz. Bu form bana sadece nereden başlamamız gerektiğini söylüyor."

Kağıda uzandığında irkiliyorum. Duraklıyor, o karanlık, ateşli gözlerini benimkilere dikeyor. "Korkmuş küçük bir fare gibisin, biliyorsun. Çok kolay ürküyorsun." Kâğıdı kaydırırken nefesini bırakıyor. "Bu yönünü seviyorum."

Bana fare ve küçük bir kuş dedi, alt görev ve korku kokan imgeler.

Sertçe yutkunuyorum. Bu kadar kolay

ürkmemden hoşlanıyor mu? Ben kesinlikle

sevmiyorum.

Giriş formunu incelerken onu izliyorum. Kaşları çatılıyor ve gözleri kısılıyor.

Bir kahkaha attığında irkiliyorum. "Bu saçmalık." Tanrım, işte yine korkmuş bir kısırak gibi ürküyorum. "Bir kâğıt üzerindeki bu küçük işaretlerin akıl hastası olup olmadığını göstereceğini mi sanıyorsun?"

Başını yana eğdiğinde, bir saniyenin çok küçük bir kısmı için neredeyse çocuksu görünüyor.

"Pek sayılmaz, hayır. Bu bize sadece bir başlangıç noktası veriyor."

"Gerçek, iyi niyetli deliler nasıl yalan söyleneceğini çok iyi bilirler Clare, o kadar iyi bilirler ki en ufak bir gerçek dışılığı asla fark edemezsin. Gerçek deliler kötülüğü o kadar iyi meşrulaştırırlar ki, daha ilkokuldan mezun olmadan vicdanlarının sesini kısmış olurlar. Gerçek deliler acıdan zevk alır ve gücü zevkle bir tutarlar." Kâğıtla alay ediyor. "Bir sayfadaki onay işaretlerinin çetelesi size bunu söyleyemez."

Her şeyi bilen tavrından ve çalışma alanımı küçümsemesinden bıktım. Aldığım bir sonraki nefesten korkmama neden olmasından bıktım.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, masanın üzerine eğiliyorum ve pa- pere uzanıyorum. Aniden bileğimi yakaladı, başparmağı bileğime bastırdı.

Nabız. Sıcak, sert parmaklarını tenimde hissettiğimde kalbim küt küt atıyor. Tenim onun dokunuşuyla alev alıyor ve mantıksız, her şeyi tüketen *bir kaçma* ihtiyacıyla tükeniyorum.

"Ah, ah," diyor dilini şaklatarak. "Yine yaptın, *Ptichka*."

Sesim sadece bir fısıltı. "Ptichka?"

Bakışlarını benden ayırmadan, sert ve erkeksi başparmağını nabzımın üzerinde neredeyse nazikçe gezdiriyor. "Küçük kuş için kullanılan Rusça bir terim."

"Ah," diyorum, cesurmuş gibi davranarak. "Büyük kötü Rus sevgi sözcükleri mi kullanıyor?"

Yavaş, hınzır bir sırıtma yüzüne yayılıyor. Tanrım, başka tarafa bakamıyorum. Bembeyaz dişleri ve dolgun dudaklarının parıltısı beni titretiyor, yüz hatlarında yıkımın kusursuz vaadi yazılı. O, kalbinizi kazanacak ve sonra onu parçalara ayırıp konfeti gibi saçacak bir tip.

Ona izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kolumu ondan çekiyorum. Onun dokunuşu olmadan üşüyorum, sanki biri ateşi söndürmüş ve ben soğuk, karanlık bir odada kalmışım gibi.

Bana tekrar dokunmasını istiyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Yine yaptığımı söylüyordun. Tam olarak ne yaptım?"

Zincirlerini zorlayarak masaya doğru eğiliyor. "Sana dokunabileceğim kadar yaklaştım."

"Haddini aşıyorsun, Constantine. Ben senin doktorunum."

"Hayır, Clare. Seni ben işe almadım. Seni ben istemedim. Lanet olası noktalı çizgiyi hiç imzalamadım. Sen benim doktorum değilsin."

Cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," diyor, çok aşına olduğum bir küçümseme notuyla.

Öfkem alevleniyor ve ellerim yumruk oluyor. Göğsümde ısı alevleniyor ve öfkeli bir nefes alıyorum. Beni görebileceği, gözlerimin içine bakabileceği kadar yakınına oturuyorum ama bana dokunabileceği kadar yakınına değil. Tüm hayatımı ya varlıklı seçkinler tarafından onların mükemmel kriterlerine uymadığım için yargılanarak ya da varlıklı seçkinler olduğum için herkes tarafından gözden kaçırılarak geçirdim. Burası çok yalnız bir yer. Bu pisliğin beni yargılamasına izin vermeyeceğim.

"Devam et, Constantine. Hayatının bir saati boyunca karşımda oturup, hakkımda saç ve göz rengimden başka bir şey bilmeden, beni çözmüşsün. Duyalım bakalım. Neyim ben?"

Şakağında bir damarın atmasını ve burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Zincirli olmasaydı saldırıdan korkardım. Kahretsin, şu anda bile hala korkuyorum.

"Ya bakiresin ya da senin gibi bir vücutla ne yapacağını bilen bir erkekle hiç birlikte olmamış bir kızsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum, cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Korku ve arzu birbirine o kadar yakın ki, hangisinin karnımda kök saldıgını bilmiyorum ama onu durduracak gücüm olmadığını da biliyorum.

O devam ederken ağzım açık, parmaklarım pençeler halinde masanın yüzeyine kenetlenmiş halde onu dinliyorum.

"Sen iyi bir kızsın. Kurallara uyuyorsun. Çekici ve yaratıcısın ve çok çalışıyorsun. Esprili ve heveslisin, birçok kişiyi kendine arkadaş olarak çekiyorsun, ama sadece birkaç kişi senin yakın çevrende. Her 't'nin üstünü çiziyor ve her 'i'nin noktasını koyarsınız. Engelli park yerlerine park etmiyorsunuz ve hayatınızda hiç geç ödeme yapmadınız. Babanız üniversite masraflarınızı karşıladı, bu yüzden öğrenci krediniz yok."

O kadar tahmin edilebilir miyim?

Yaklaşıyor. Tanrıya şükür zincirlenmiş. Aramızdaki mesafe şu anda beni yanmaktan alıkoyan tek şey.

Sesini alçalttığında, onu duymak için daha yakına eğilmem gerekiyor. Gözlerinde hınzır bir pırıltı parlıyor. Dudaklarını yalıyor.

"Kendini doruğa ulaştırdın, ama hiç nefesini kesen, seni kemiksiz ve harap bırakan bir orgazm yaşamadın. Sen

Hiç bacaklarını açtırıp, kısık sesle çığlık atana kadar amını yalatmadım." Yutkunuyor. "Ya siz, doktor?"

Ayaklarımın üzerindeyim. Ayakta durduğumu hatırlamıyorum. Titreyen bir elimle çantama uzandım ve kendimi düzelttim.

"Haddini aştın, Constantine." Bir nefes çekiyorum ve tekrar bırakıyorum. "Ve eğer beni okumanın o kadar kolay olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun."

Kağıda uzanıyorum ve portföyüme geri koyuyorum. Çantama yerleştiriyorum, sonra kalemi arıyorum.

Kalem gitmiş.

*Kahr
etsin.*

*Sikeyi
m.*

Ne kadar korktuğumu bilmemesi için korkumu maskeliyorum ve zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Beni uyarmıştı. Beni *uyardı*. Ve bir aptal gibi, kalemi alması için masanın üzerine bıraktım.

Doğrudan amirime rapor vermeliyim. En azından gardiyana Constantine'in kalemini almış olabileceğinden bahsetmeliyim. Ama o zaman kalemi alabileceği bir yerde bırakan ihmalkârın ben olduğumu anlarlardı.

Pislik seks hakkında konuştu ve beni telaşlandırdı ve bu zamanı benden yararlanmak için kullandı. Ben bakmıyorken kalemi aldı.

Argh!

Başımı dik tutarak yanından uzaklaşıyorum, karnımın hâlâ arzuyla titrediğini bilmemesine şükrediyorum. Kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Bu, olman gereken kişiye geri dönüş yolunu bulmanla ilgili." Dönüp ona bakıyorum ve gözlerindeki şaşkınlığı fark ediyorum. Bakışlarını tutarak saçlarımı tutan tokalara uzanıyorum ve onları çekiştirerek çözüyorum. Ağır saçlarım tokadan omuzlarıma doğru sallanıyor. Onunla alay ediyorum. "Her şey görüldüğü gibi değil."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan çıktım. O kadar kötü titriyorum ki bayılacak gibi oluyorum.

Elbette bu bir oyundu. Dişlerimin arasından yalan söyledim. Her konuda haklıydı.

Beni ele geçirmesine izin verdiğim için ne kadar berbat durumdayım? Kalemim onda mı?

Personel odasındaki çantamı karıştırıyorum, kâğıtları ve klasörleri masanın üzerine saçıyorum. Parmaklarım bir kalemin namlusunu buluyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Telefonum çaldığında, ellerim titreyerek cevap veriyorum. "Selam."

Felicity.

"Hey, tatlım. İyi misin? On kere mesaj attım ama henüz sana ulaşamadım." Felicity bile hapishanedeki işimi bilmiyor. Kimse bilmiyor.

"Evet, ben iyiyim. Kusura bakmayın. Sadece işimi bitiriyordum." "Tamam, civciv, sadece kontrol ediyorum."

Doğum günü partisinden ne kadar keyif aldığını, Spurgeon McDowell'ın ona nasıl çıkma teklif ettiğini ve Gideon Benedict'in numaramı istediğini anlatıyor.

Düşüncelerim diğer odada oturan adamla birlikte.

Daha önce hiç bacaklarını açtırıp, sesin kısılana kadar amını yalatmamıştın.

Spurgeon McDowell ve Gideon Benedict bunu nasıl yapacaklarını bilirler miydi? Boş boş merak ediyorum.

Hayır.

Constantine yapar mıydı?

Hayır! Tanrım, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır!

Bunu düşünmeye başlamak için bile aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama iri yarı, kaslı ve dövmeli bir adamda, yatakta nazik olmayan bir adam olduğunu söyleyen bir şey var. Bu adam bir kadınla ne yapacağını bilen bir adam.

Adam bana ilginin *küçük bir tadına* baktırıyor ve bir sonraki bildiğim şey, bana yapacağını söylediği şeyleri yapmanın tam olarak nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Çıkışa doğru yürürken topuklarımın betonda çıkardığı sese odaklanıyorum.

İstifamı vermeliyim. İhtisasımı tamamlamalıyım, ama bir yerlerde başka bir açık olmalı. Herhangi bir yerde.

Constantine'in etrafında olmak benim felaketim olacak.

BÖLÜM 5

CONSTANTINE

Clare aceleyle odadan çıkıyor, çıkarken de gardiyanlara beni hücreme geri götürme zamanının geldiğini bildirmek için zili çalıyor.

Artık gen pop'a geri döndüm, tek kişilik hücredeki sıkıcı dönemim sona erdi. Bratva arkadaşlarımla yüz yüze görüşmenin, kaçak cep telefonlarını ele geçirmenin ve talimatları kolaylıkla iletmenin rahatlığını yaşıyorum. Tek sorun İrlandalıların avludaki karşılaşmamızdan memnun kalmayacak olmaları. Roxy öldü. Karşılığında benim ölmemi ya da en azından ciddi fiziksel zarar görmemi talep edecekler. Küçük bir arbede yetmeyecek, tekrar saldıracaklar.

Ancak buradan *siktir* olup gitmem için gereken sebep bu değil.

Dışarı çıkmalıyım çünkü intikam almak isteyen sadece İrlandalılar değil.

Roxy bazen beni delirtiyordu. Görücü usulü bir evlilik olacaktı - ittifakı planlamak için bile çıkmamıştık. Bratva ve İrlandalıların Brighton Plajı çevresindeki bölgeyi nasıl paylaşacaklarını. Onlara kumarhanelerimize giriş izni verecektik ve onlar da ürünlerini bizim kumarbazlarımıza fütursuzca satıp kârı yarı yarıya paylaşacaklardı.

Roxy'yi severdim. Hatta ona saygı duyardım. Ama asla aşık değildik ve çoğu zaman onu boğmak istememe neden oluyordu. Vahşiydi, sorumsuzdu, unuttuk, para konusunda deliydi, öyle ki parayı kasten ateşe verdiğini düşünebilirdiniz. Sürekli kavga ederdik.

Yine de ona elimi bile sürmedim.

Duvarda delikler açtım, evet.

Bir keresinde Maserati'min lastiklerini kestikten sonra kulağına bir vazoyu fırlatmıştı.

Ama ona hiç zarar vermedim. Saçının tek bir teline bile zarar vermedim. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi.

Roxy'nin öldürüldüğü gece herkes için olduğu kadar benim için de bir gizem. Banyomuzun zemininde kanlar içinde uyandım, şarap şişesi fayansların üzerinde kırılmıştı, ellerim şişmiş boğazından birkaç santim uzaktaydı.

Hayatımın en kötü anıydı. Roxy yüzünden değil, onun için üzüliyordum ama dediğim gibi, biz hiç aşık olmadık.

İçimi parçalayan şey bebeğimi kaybetmek oldu. Sadece sekiz haftalık hamileydi. Bebek başparmağım kadardı. Ama kalbinin onun içinde güçlü ve ısrarlı bir şekilde attığını duymuştum.

Daha önce hiçbir şeyin olmadığı bir şekilde benim için önemliydi. Bana neredeyse umut gibi hissettiren bir şey verdi.

Ve sonra onun içinde öldü, ben yüzünü bile göremeden sönüp gitti.

Bayılmış olabilirim ama Roxy'yi öldürmediğimi biliyorum.

Ne yapacağımı ve ne yapmayacağımı biliyorum.

Hayatımda bir sürü insan öldürdüm... hiçbirini kazara öldürmedim.

Asla aklımı kaçıracak kadar kendimi kaybetmezdim.

Bu konuda herhangi bir şüphem varsa, tutuklanmamın ve mahkumiyetimin hukuk sistemi içinde hızla ilerlemesi ihtiyacım olan tüm ek kanıtlardı. Savcı Valencia davaya aylarca önceden düşünülmüş olduğunu gösteren bir niyet ve vahşilikle saldırdı. "Kanıtlar" polis arasında, birkaç gün içinde biraz para ve birkaç bükülmüş kolun sonucu olamayacak ayrıntı ve tutarlılıkla materyalize edildi. Bu işte bir planlama vardı. Beceri. İncelik.

Gerçek, sağlam bir mahkumiyetle hapse atıldım. Bu savcının beni birkaç ay hapiste tutup temyizde kolayca bozdurmak için tasarladığı bir iş değildi. Bu adam beni gerçekten ömür boyu hapse atmaya niyetliydi.

Açıkçası, savaşımdan pes etmeyeceğim.

Eğer burada çürüyeceğimi, avukatımın hukuk kurumunun kapalı kapılarını dövmesini bekleyeceğimi düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

DesMax'ten çıkıyorum.

Beni buraya kimin tıktığını bulacağım ve bunu onlara ödeteceğim. Bu delikte geçirdiğim her dakikanın karşılığını bir galon kanı bir hortumla boğazlarından aşağı boşaltarak alacağım. Ellerini bile kirletmeden sırtıma bıçak saplayabileceklerini düşündükleri için boğulacaklar.

Ve en önemlisi, oğlum için ödeme yapacaklar.

Ben intikamımı almadan İrlandalıların işimi bitireceğini mi sanıyorlar? Hepsini yakacağım. Roxy'den hoşlanıyordum ama evliliğimiz gerçekleşmezse ittifak bozulur. İrlandalılar da dahil, yoluma çıkan herkesi ezip geçeceğim.

Tüm bunlar, buradan çıkmak için hazırlıklarımı yaparken lanet olası arkamı kollamam gerektiğini açıklamak içindir.

Benim küçük *ptitsa* Clare'imi yakından ilgilendiren hazırlıklar.

Lanet olası Clare Nightingale, ha?

Bu çok ilginç, çünkü ona doğru eğildiğimde, ağzım o narin, sıcak, acı verici derecede savunmasız boğazına birkaç santim yaklaştığında, daha önce hiç fark etmediğim bir şey gördüm.

Clare'in süslü, pahalı kıyafetleri monogramlı.

Etiketlerin arasına sıkıştırılmış ve giysinin renginde iplikle dikilmiş minik ipek monogramlar. Clare onların orada olduğunu bile bilmeyebilir.

Aslında, neredeyse kesinlikle bilmiyor, çünkü tüm mesleki belgelerinde olduğu gibi aynı takma adı kullanacak kadar zeki olduğunu varsayıyorum.

Terzisi farklı biliyor.

Clare Nightingale aslında Clare Somebody-else. Clare "V".

O lanet "V "nin kim olabileceğine dair bir fikrim var.

Yury'yi kaçak bir cep telefonundan arıyorum, böylece arama takip edilemiyor ya da kaydedilemiyor.

"Ne buldun?" Ona sordum.

"Bundan hoşlanmayacaksın patron," diyor. "Ya da belki hoşuna gidecek..."

"Devam et."

"Nightingale annesinin kızlık soyadı. Senin küçük zengin kızın söylediğinden çok daha fazla bağlantıya sahip."

"Kim o?" Homurdanıyorum.

Yury'nin alaylarına ayıracak vaktim yok. Sadede gel. "Clare Valencia.

Savcının kızı."

"Biliyordum amına koyayım," diye nefes alıyorum.

Valencia bana kurulan komplonun bir parçasıydı, biliyorum. Kızını buraya beynimi kurcalamak için gönderdi.

Güvenimi kazanabileceğini düşündü. "Doktor-hasta gizliliği" kisvesi altında benden bilgi sızdırdı.

Küçük kuşunu benim elime bırakmanın bedelini ödeyecek.

Yury'ye "Her şeyi hazırla," dedim. "Cuma günü o gün."

CLARE Cuma günü öğleden sonra 2:00'de beni ziyarete geliyor.

Son konuşmamızdan sonra nasıl giyineceğini merak ediyorum.

Son görüşmemizde, ona domalması, açılması ve sikilmesi gerektiğini söyledim.

Bu düşünce onu dehşete düşürdüyse, iğrendirdiyse, o zaman buraya dolabındaki en rüküş kıyafetle zırhlı bir şekilde geleceğini tahmin ediyorum.

Bunun yerine, eteği arkadan yırtmaçlı, diz hizasında bir elbise, gök yüksekliğinde topuklu ayakkabılar ve uzun, gevşek ve omuzlarının etrafında parlayan saçlarıyla odaya girer.

Kasıtlı bir alay. Hatta

bir davet.

Onu gördüğümde ellerim istemsizce geriliyor. Zincirler iç çekiş gibi bir ses çıkarıyor.

Clare aşırı ısındığımı, cildimin çift kat giysiden kızardığını fark etmiyor.

Aynı şekilde ellerim hâlâ kelepçeli görünse de artık masaya bağlı olmadığımı göremiyor.

Onu beklediğim yedi dakika boyunca, geçen gün kaleminden çalınan klipsi kullandım. Mekanik kilitleri açmak kolaydır; sadece hapishanedeki elektronik kilitler sorun yaratır.

Ya da en azından bugünden önce öyleydi.

Clare çantasını karşıma bırakıyor.

Tamamlanmış saçma formunu geri atıyorum. Masanın üzerinde kayıyor, bir yelpaze gibi açılıyor.

Bu kadar basit sorularla ölçülebileceğim fikri bana hakaret gibi geliyor.

Gerçek bir katil olmanın ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan akademisyenler tarafından yazılmış sorular - geleneksel ahlakın saçma sınırlarına bağılı olmayan bir adam.

"Bundan ne öğreneceğini sanıyorsun?" Clare'e alaycılığımı gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

"Bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyorum," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla. "Dürüstçe cevap verip vermediğinizi bile bilmiyorum."

"Ben yalan söylemem," diye hırlıyorum. "Eğer bir şey yaptım diyorsam... yapmışımdır. Eğer bir şey yapacağımı söylersem... biliyorsun ki ciddiyeimdir."

"Gerçekten mi?" diyor. "Roxy Maguire'a ne yapacağını söyledin? Çünkü tanıklara göre onu öldüreceğini söylemişsin."

Clare'e gözlerimi kısıyorum, aramızdaki havanın sıcaklığı yirmi derece düşüyor. Tahminime göre şu an saat 2:12.

"Konuşma diline aşına olduğunuza eminim," diye homurdandım.

"İkinizin çalkantılı bir ilişkisi mi vardı?" Clare formumu eline alıp yanıtları inceliyormuş gibi yaparak, "İkinizin çalkantılı bir ilişkisi vardı," diyor.

Gözlerimin içine bakmak istemiyor. Sorusunda bir sınır var.

Bu konunun ince buzları üzerinde yürümekten korkuyor mu? Yoksa benim minik kuşum biraz kıskanç olabilir mi?

Ellerimi Roxy'nin vücudunda gezdirdiğimde nasıl hissettiğini merak ediyor mu? Clare'e yaptığım gibi saçlarından tutup onu kendime çektiğimi?

"Onu sevip sevmediğimi mi bilmek istiyorsun?" Clare'e

sordum. "Sevdin mi?" Clare mırıldanıyor.

Çizgiyi aştığının farkında - bir doktor olarak değil, kendisi olarak bir soru soruyor.

"Ben hiç bir kadını sevmedim," diyorum.

Şimdi Clare'in gözleri yukarı fırlıyor ve benimkilere sabitleniyor.

"Yapabileceğini düşünüyor musun?" diye

soruyor. Şimdi 2:14.

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum. "Bir kadının beni büyülemek için ne yapması **g e r e k t i ğ i n i** düşünüyorsun? Beni memnun etmek için? Beni tatmin etmek için?"

"Bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilen kişinin *sen* olduğunu sanıyordum," diyor. "Geçen gün bana söylediğin bu değil miydi? Kadınların bundan hoşlandığını mı sanıyorsun? Onları tehdit eden zalimlerden mi?"

Düşük kaşlarımın altından Clare'e bakıyorum.

"Nelerden hoşlandığını biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Seni senden daha iyi tanıyorum. Bir centilmen istediğini mi düşünüyorsun? Beyaz atlı prens mi? Sana çiçekler alacak ve ayaklarını ovacak birini mi?"

Clare'in küçük pembe dili alt dudağının ortasını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Bekliyor, büyülenmiş gibi. Gerçekten ona söylememi istiyor.

"İzin istiyorsun," diyorum. "Olmak istediğin kadar kötü olmak için. Dizlerinin üzerine çök, ağzını aç, sana söyleneni yap denmesini istiyorsun... böylece kendini suçlu hissetmek zorunda kalmayacaksın. Çünkü sen sadece babanın dediğini yapıyorsun..."

Güvenli bir şekilde bağlı olsaydım yapabileceğimden çok daha fazla masaya doğru eğildiğimi fark etmedi bile. Birbirimizden sadece bir adım uzaktayız.

2:16.

"Ben dizlerimin üzerine çökmem,"

diyor. "Ama ağzını açacaksın..."

Dudakları muhtemelen benimle tartışmak için ayrılıyor.

Önemli değil. Öne atıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu sandalyesinden kaldırıyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. Onu bir fatih gibi, sınırları ve merhameti olmayan istilacı bir ordu gibi öpüyorum. Tatlı ağzının tadına bakıyorum ve onu çalıyorum.

nefes alıyorum ve Clare ılık atamadan, gözünü bile kırpamadan ellerimi boğazına dolamak için ihtiyaım olan saniyeleri kazanıyorum.

2:18.

Gözlerinin içine baktım ve "Valencia seni neden buraya gönderdi?" dedim.

Clare'in gözleri açılıyor ve Şimdi ılık atmaya çalışıyor ama ellerimi sıkarak havasını kesiyorum.

"Bunu aklından bile geçirme," diye tısladım. "Sorularıma cevap vereceksin, ne eksik ne fazla. Yardım çağırmaya çalıŐırsan ya da bana yalan söylemeyi aklından bile geirirsen, bu ıkaracağın son ses olur."

Zavallı küçük kalbi patlayacakmıŐ gibi nabzı parmaklarımdın altında hızla atıyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye soluk soluğaa ellerimin baskısına karşı koyuyor.

"Benimle taşak geçme," diye hırlıyorum, Clare'le burun buruna, alın alına. Ayak parmaklarının ucunda, pahalı topukları yere zar zor değiyor, ince parmakları çok daha büyük ellerimi kavıyor, umutsuzca tutuşumu çözmeye alıŐıyor. Bu hapishane hücrelerinden birinin parmaklıklarını bükmeye de alıŐabilirdi. "Babanın savcı olduğunu biliyorum. Seni neden buraya gönderdi? Kiminle alıŐıyor? Ne bilmek istiyor?"

"O... burada olduğumu... bilmiyor..." Clare hırıldıyor, yüzü kan içinde, dudakları kararıyor.

Bunun saçmalık olduğunu düşünmeye meyilliyim.

Ama Clare bu Şartlar altında bana yalan söylemeye devam edecekse, hapishanenin içinde uygulanması imkansız bir ikna seviyesine ihtiyaç duyacak demektir.

2:20.

IŞıklar halojen ampullerin patlamasıyla sner. Küçük, penceresiz oda karanlığaa gömülür.

Kolumu Clare'in boğazına doladım, onu masanın yanından çektim ve kapıya doğru sürüklemeye başladım.

Onu taşımak gülünç derecede kolay. Bir on dolardan daha ağır olamaz. Ben saf kas ve kemik olarak onun iki katından fazlayım. Tekmeliyor, pençeliyor, elimden kurtulmak için her şeyi yapıyor. Bir meşe ağacıyla bile güreşebilir, bu bir yarışma bile değil.

Gardiyanlar için endişelenmiyorum. Elektrik kesildiğinde jeneratörler devreye girerek tüm çevre kapılarını otomatik olarak mühürlüyor. Ben D blokta kapana kısıldım ama gardiyanlar da aynı şekilde bu ofislerin dışında kapana kısıldılar.

Neyse ki, o yoldan çıkmaya çalışmıyorum.

Sadece psikiyatri ofisinden revire geçmek istiyorum. Bunun için

Clare'in kimlik kartına ihtiyacım var.

2:21.

Onu revir kapısına doğru sürüklüyorum ve boynunda asılı olan kordondan çıkarmaya gerek duymadan kartını okutuyorum.

O kadar sert tekmeliyor ki ayakkabılarından birini kaybetti. Diğer topuğunu kaval kemiğime çok sert bir şekilde geçirmeyi başarıyor. Ön kolumu boynuna dolayarak kulağına hırlıyorum, "Kes şunu amına koyayım. Bıraktığın her çürüğü sana ödeteceğim."

Revir kapısı açıldığında, onu sürükleyerek içeri sokuyorum.

Tombul bir hemşire bizi gördü. Çılgılık atıp masasının arkasına daldı.

Endişelenmesine gerek yok. İhtiyacım olan her şey zaten mevcut.

2:22.

Clare'i en yakın çamaşır oluğuna doğru sürüklüyorum ve onu baş aşağı aşağı atıyorum. Ben de peşinden kayarak karanlık metal kaydıraktan aşağı iniyorum ve kirli çarşaflardan oluşan devasa bir yığının içine düşüyoruz. Nikita ve Erik, çamaşırhane işçilerinin ellerini sert endüstriyel kimyasallardan korumak için giydikleri koyu renk tulumları, lastik çizmeleri ve kalın eldivenleriyle bekliyorlar.

"Acele et!" Erik bana tıslıyor.

İki Bratva kardeşimin görüntüsü Clare'i harekete geçirdi. Elektrik kesintisinin tesadüf olmadığını, sadece içgüdülerimle hareket etmediğimi anlıyor. Aynı anda hem çığlık atmaya hem de koşarak bizden uzaklaşmaya çalışarak çarşaplardan sıçradı.

Elimle ağzını kapatıyorum, onu kucağıma alıyorum ve asi bir çocuk gibi kolumun altına sıkıştırıyorum.

Aceleyle rıhtıma yanaşan boş mahkûm nakil kamyonunun yanına gidiyoruz.

Şoför dehşete düşmüş bir ifadeyle bize bakıyor. "Bir kişi üzerinde anlaşıştık," diye kekeliyor. "İki kişi değil. Ve lanet olası bir rehine değil!"

Clare'i Erik'in kollarına ittim, hapishane önlüğümü çıkarıp altındaki çalıntı gardiyan üniformasını gösterdim.

"Ücreti iki katına çıkar o zaman," diyorum. "Her halükarda bizi dışarı çıkaracaksın - ben sopayı kullanmak zorunda kalmadan önce havucu al."

Nikita bana bir gardiyan şapkası verdi.

Erik, Clare'in ağzını tıkıyor, ellerini önünde bağıyor.

Clare bir hindi gibi bağlandığında, şoför, gardiyanların hapishaneye uyuşturucu ve diğer kaçak malları sokmak için kullandıkları kamyonun tabanındaki dolaba giden sahte paneli isteksizce yukarı çekiyor. Alan benim cüssem için çok küçüktü ama Clare içine rahatça sığıdı.

Bu arada ben de yolcu tarafındaki yerime oturuyorum.

2:24

"Acele et," diyor şoför endişeyle. "Eğer 2:25'e kadar kapılarda olmazsak..."

"Birkaç ay sonra görüşürüz patron," diye sırtıyor Erik.

Küçük bir hırsızlık suçundan içeride. Yakında tekrar dışarı çıkacak.

Nikita'nın bir yılı daha var. Kamyona bakıyor, asık suratı çocuksu bir özlemle şekil değiştirmiş.

"Beni de manifestoya yazamaz mıydınız?" diye homurdanıyor.

"Merak etme kardeşim," diyorum ona. "İkiniz de düşündüğünüzden daha erken çıkabilirsiniz."

Tepe ışıkları arkamızda yanıyor, beş dakikadan kısa bir süre içinde tam güç geri geliyor.

Beş dakikanın altındaki herhangi bir şey rapor edilmez. Tam bir kilitlenmeyi tetiklemez.

Ağır kamyonun kapısını çekip kapatıyorum. Şoför motoru çalıştırıyor, nöbetçilerin kısa bir aksaklıktan sonra normal proto-kollerine devam ettikleri kapılara doğru ilerliyor.

Bir iki dakika içinde D bloğundaki gardiyanlar Dr. Nightingale'i kontrol edecekler. Psikiyatri ofisinin boş olduğunu görecekler. İkimizin de kayıp olduğunu fark edecekler.

Kapılar açıldığında revirdeki hemşire alarm verecektir.

D Blok tamamen kapatılacak, tam silahlı muhafızlar oda oda arama yapacak.

Ama tam burada ve şimdi, üç set kapıdan geçiyorum, şoför arkadaşlarına el sallıyor, başım çalıntı kasketin altında, boynumdaki dövmele üniformanın yüksek yakası tarafından örtölüyor.

Ayaklarımın altında, Clare'in bağlı dizlerini sahte kompartımanın duvarlarına vururken çıkardığı boğuk gümbürtüyü seçebiliyorum.

Çenesini kapamasını söylemek için topuğumla sert bir vuruş yapıyorum.

Bana doğruyu söylemeye başlamazsa çok daha kötüsü olacak.

BÖLÜM 6

CLARE

Birinin beni duyabileceği bir yerde olma ihtimaline karşı elimden geldiğince yüksek sesle bağırıyorum. Bu sonuçsuz kalıyor. Birincisi, ağzım tıklalı olduğu için ığlıklarım boğuk çıkıyor. İkincisi, burada kesinlikle bana yardım edecek kimse yok.

Bunun yerine, kaçak mal ya da başka bir şey getirdiklerini tahmin ettiğim küçük, kirli, rutubetli bir bölmeye tıkıldım. Kesinlikle bir insan için yeterince büyük değil, ama şanslıyım ki ben küçük bir insanım, bu yüzden onun amaçları için gayet iyi çalıştı.

Küçük yerlerden nefret ederim. *Nefret ediyorum*. Beş yaşındayken annemle birlikte bir asansörde mahsur kalmıştım. İtfaiyeciler bizi kurtarana kadar üç saat orada kalmıştık. Parfümünün o iğrenç kokusunu hala alabiliyorum, bir tabutun içindeymişim gibi hissettiren nemli havayı hala hissedebiliyorum. O zamandan beri klostrofobim var.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor, burnumu gıdıklıyor. Kurşun gibi terliyorum ve titriyorum. Vücut sıcaklığım ateş basması ve titreme arasında gidip geliyor. Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Ciğerlerim daralmış gibi hissediyorum, sanki biri boynumu sıktığı kadar sert sıkıyor. Ellerim bağlı olmasaydı, beni neyin boğduğunu kontrol ederdim ama zihnimde biliyorum.

Bu sadece korku.

Korku. Kontrol edebileceğim bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime fısıldıyorum. Kısık sesim, hızla atan kalbimin biraz yavaşlamasını sağlıyor.

"Güvendesin," diye fısıldıyorum ağızımdaki tıkacın arkasından.
"Boğulmuyorsun."

Ellerini hâlâ boğazımda hissedebiliyorum, hâlâ o yanma hissini hissedebiliyorum. Yanaklarım çok sıcak ve derim diken diken.

Göğsüm çok daralıyor, derin bir nefes alamadığım gerçeği de buna yardımcı olmuyor.

Sakin olmak için kendimi zorlamalıyım.

"Güvendesin. Boğulmuyorsun," diye tekrar fısıldıyorum. Yavaş yavaş nabzım yavaşlamaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra tekmelemekten vazgeçiyorum. Sesim kısılmaya başladığında, bana ne dediğini hatırlıyorum.

Daha önce hiç bacaklarını açtırıp, sesin kısılana kadar amını yalatmamıştın.

Bağırıp çağırmayacağım ve ona herhangi bir fikir

vermeyeceğim. Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

Ona yeterince kredi vermedim. Neler yapabileceğini bildiğimi sanmıştım... Dosyaları okumuştum. Nişanlısını nasıl öldürdüğünü biliyorum. Ama DesMax'e çok fazla, Constantine'e ise çok az güvenmiştim.

Kaçışını askeri bir hassasiyetle planlamıştı. Bunu haftalardır planlıyordu. Hatta aylardır. Nereye, ne zaman ve nasıl gideceğini tam olarak biliyordu. Her şeyin yerli yerine oturması için tek ihtiyacı olan yapbozun küçük bir parçasıydı, bendim.

Babamın kim olduğunu nasıl öğrendi? Nefret ve öfke dolu sesinin zehirli tınısını düşündüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Babamdan nefret ediyor, çoğu mahkum gibi. Bu yüzden buraya çalışmaya geldiğimde takma isim kullandım.

Utanç içimi doldururken gözlerim yaşıyor. İşimin değerini, planımı o kadar çok düşünmüştüm ki... ama içinde bulunduğum tehlikeyi hafife almışım.

Zincirliken ondan korkuyordum. Şimdi bana ne yapabilirdi?

Tanrım.

Dikkatli olmak zorundayım. Kartlarımı doğru oynamalıyım.

Hızla ilerliyoruz, bulunduğum yerden bile bunu anlayabiliyorum. Telefonda hızlı ve öfkeli bir Rusça ile konuşuyor. Hiç Rusça bilmiyorum ama birkaç kelime anlaşıyor.

Petrov. Yama.

Valencia.

Petrov'u duymuştum. Constantine hakkında yaptığım araştırmadan tanıdık geliyor. New York Bratva'nın başı, yasadışı kumar oynatması ve dövuştürmesiyle tanınıyor. Nerede ve nasıl olduğundan emin değilim ama o ve Bratva grubunun paralarının çoğunu bu yolla kazandıklarını biliyorum. Constantine Bratva'dan, yani er ya da geç Petrov'la bir ilgisi olacak.

Zihnim bulanıklaşmaya ve ağzım kurumaya başlıyor. Başımın hemen yanında sert bir tekme patladığında irkiliyorum.

"Orada yaşıyor musun?"

Constantine'in tanıdık hırıltısını tanıyorum ve zihinsel olarak onu tersliyorum. Enerji tasarrufu yapıyorum ve öldüğümü düşünmesi fikri hoşuma gidiyor. Eğer hemen cevap vermezsem, öldüğümü düşünüp beni bir an önce buradan çıkarabilir diye düşünüyorum.

O yüzden cevap vermiyorum.

Soluğunun altında Rusça küfürler ediyor ve hızımızın yavaşladığını hissediyorum.

"Eğer bunu açarsam ve benimle taşak geçtiğini görürsem..." sesi bir dizi Rus küfürüne dönüşerek azalıyor.

Ne yapacaksın? Ne yapacaksın, beni kaçırarak mısın?

Pislik.

Kafamın içinde, onunla birlikte oynamanın muhtemelen en akıllıca yol olduğunu biliyorum. Onu kışkırtmak değil. İyi davranacağım, ama sadece istediğimi elde edebilmek için. Bu dar alandan *hemen* çıkmak istiyorum.

Sesler duyuyorum. Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Eğer bu sesler bit sesiyse... Eğer kenara çekildiysek... Kalan azıcık enerjimi kullanıp avazım çıktığı kadar bağırmam gerekecek.

Gırtlaktan Rusça duyduğumda kalbim sıkışıyor. Constantine'in sesi neredeyse... dostça geliyor.

Harika.

Tekrar hareket etmeye başladık. Boynumda bir ağrı var ve bileklerim bağlardan dolayı acıyor.

"Tüneli kullan." Şoförüyle konuşuyor.

Bir an için olduğum yerde kilitli kaldığıma neredeyse seviniyorum, çünkü tüneller beni dar alanlardan daha çok korkutuyor. Kendimi başka bir yerde hayal ediyorum. Burası dışında herhangi bir yerde.

Hızlıca duruyoruz ve kafam duvara çarpıyor.

Yine sesler. Sert, öfkeli, sonra nabzımı hızlandıran bir kahkaha. Tıkır tıkır ilerliyoruz, muhtemelen hâlâ tüneldeyiz. Desolation'da çok fazla tünel yok. Bildiklerimi gözden geçiriyorum.

New York'ta birkaç tünel ve birkaç da köprü var. Eğer tüneli sadece takip edilmekten kaçınmak için bir yem olarak kullanıyorsa, tünelin karanlığını kendisini gizlemek için kullanıyorsa, diğer tarafa geri dönmüş olabilir.

Şu anda eyaletin herhangi bir yerinde olabilirdik ve ben zar zor nefes alırken zaman çok yavaş geçiyor.

Sonunda, *sonunda*, duruyoruz. Yine sesler, biraz daha gürültü. Constantine'in sesini hepsinin üstünde duyabiliyorum.

Elimden geldiğince iyi dinliyorum ama boğuk sesler ve kalın Rus aksanları arasında hiçbir şey seçemiyorum. Üstümdeki panel ızgarayla açıldığında irkiliyorum. Kör edici tepe ışığında göz kırpmıyorum.

"Çık dışarı." Constantine bana emrederken bile bana uzanıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Etli yumrukları ön kolumu kavıyor ve ben dışarı çıkmaya başlamışken beni çekip çıkarıyor. Beni kamyonundan çıkarıp yere yatırdı. Ayaklarım yere çarpıyor, sallanıyorum ve sanki

düşecektim. Botundan bir bıçak çıkarıyor, dizlerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları kesiyor, sonra tökezlediğimde beni yakalıyor.

Ona küfretmek istiyorum ama hâlâ ağzım tıkalı. Görünüşe göre bunu yakın zamanda değiştirmeyi planlamıyor. Yine de sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Tekrar temiz hava solumak iyi hissettiriyor ama sakinleşmedim. Kızartma tavaından doğrudan ateşe girmiş gibi hissediyorum.

Gözlerim henüz ışığa alışmamıştı, bu yüzden içlerinden biri konuşana kadar oradaki diğer adamları fark etmedim. Kafamı kaldırıyorum ve şoktan nefesim kesiliyor.

Eski, terk edilmiş bir depodayız, muhtemelen hala Desolation'dayız.

Hayır... Depo değil. Bir mezbaha. Tavandan devasa et kancaları sarkıyor ve beton zemin kanla lekelenmiş. Kırık pencerelerden, dışarıdaki otlakları çevreleyen paslı bir zincir çit görüyorum. Gözlerim kan lekeli zemine takılıyor.

Bunun kimin kanı olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Gözlerimin ışığa alışmasıyla bir nefes daha veriyorum. Etrafta düzinelerce ve düzinelerce adam duruyor. İri, hantal, dövmele adamlar, bazıları bıçak, bazıları silah sallıyor. Bazıları birden fazla silahın sabitlendiği koşum takımları takıyor. Küçük gruplar halinde duruyorlar, soluk giysiler ve kukuletalar giymişler, sanki hızlı bir kaçış yapmak ya da gerekirse kimliklerini gizlemek ister gibi.

Bir şey benim için çok açık. Burada olmalarının bir nedeni var ve Constantine'le birlikte olduğum için mutlu değiller. Bana öfkeyle bakıyorlar ve eğer Constantine yanımda olmasaydı, ölmüş olurdum, ya da daha kötüsü. Bazılarının beni öldürmeden önce kullanmaktan mutlu olacaklarına eminim.

Constantine Rusça konuşuyor, anlamadığım kelimeler, ama adımı duyuyorum. Babamın adını söylüyor.

Hayır. Oh, Tanrım. Eğer kim olduğumu biliyorlarsa... Ve biliyorlar. Gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, muhtemelen yarısı babamla karşılaşmış ve dostça ayrılmamışlar.

Korkudan başım dönüyor. Gözlerim devasa metal bir masanın üzerinde duruyor. Başka tarafa bakıyorum. Buranın bir mezbaha olduğu zamanlarda bu masayı ne için kullandıklarını hayal ediyorum. Şimdi ne için kullandıklarını hayal edebiliyorum.

Tekrar İngilizce konuştuğunu fark ettiğimde Constantine'e bakıyorum. Benim çıkarım için mi? Ama hayır, buradaki bütün erkekler Rus değil. Nedense bunu duymamı istiyor.

"Kimse Clare'e dokunamaz. Onunla ben ilgilenirim, pazarlık yaparım. Babasının onu aldığı ve neden aldığı bilmesini istiyorum, çünkü yaptıklarının hesabını verecek."

Babam ne yaptı? "Anlaşıldı mı?"

Uzun, kırlaşmış saçlı, iri yarı bir adam Constantine'e yaklaşıyor ve ona kocaman sarılıyor, sonra da sırtına öyle sert bir şaplak atıyor ki irkiliyorum.

"Tekrar hoş geldin kardeşim."

Constantine de ona sert, erkekçe bir sarılışla karşılık veriyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu adamlardan... kardeşlerinden... ne kadar zamandır ayrı? Sanki evine dönen bir savaş esiri gibi. Herkesi selamlıyorlar ve biri bir kasa bira çıkarıyor. Kutuların kapaklarını açıp tezahüratla birbirlerine çarpıyorlar, bira ve köpükler yere saçılıyor. Constantine gözlerini kapatıyor, başını arkaya atıyor ve susuzluktan ölüyormuş gibi höpürdeterek içiyor. Bunun çok uzun zamandır içtiği ilk içki olduğunu hayal ediyorum.

"Petrov Yama'da," diyor hafif sarışın bir Rus adam Constantine'e. "Sen hapse atıldığından beri İrlandalıları oradan uzak tutuyor."

"Evet, kardeşim," diyor kafası tıraşlı bir adam arkadan. "Hepimiz sana komplo kurulduğunu biliyorduk. İrlandalılar hariç hepimiz biliyorduk."

İşte şimdi daha önce fark etmediğim bir durum ortaya çıktı. Onlara tuzağa düşürüldüğünü mü söylüyor?

Cezasını çektiği şeyi yapmamış olabileceği gerçeğini ilk kez düşündüm. Ve bir şekilde babamın da işin içinde olduğunu düşünüyor.

Tenin her yerinde dövmelemler olan iri yarı, siyah saçlı bir adam kalabalığın önüne doğru ilerliyor.

"Adın Clare," diyor kaşlarını çatarak. "DA Valencia ile akraba mısın?"

Titreyerek başımı sallıyorum.

Başını iki yana sallıyor, gözleri yarıklara kadar kısılmış. "Babanın kim olduğunu biliyor musun, kaltak?"

Constantine yanımda geriliyor, kolumu acı verecek kadar sıkı kavlıyor.

Cevap vermiyorum. Nefes almıyorum.

Adam bana doğru bir adım attı. Daha önce kimsenin gözlerinde böyle bir öfke görmemiştim. "Baban kardeşimi öldürdü."

Ne?

Babam kimseyi öldürmedi. Tabii ki öldürmedi. Ağzım tıkalı olduğu için cevap veremiyorum ya da onurunu savunamıyorum ama onu kovmak istercesine başka tarafa bakıyorum. Homurdanarak elini kaldırıyor, bana doğru adım atıyor ve darbeye hazırlıklı olarak ırkılıyor. Constantine dönüp beni kendine doğru çekiyor ve benimle diğer adamın yumruğu arasına giriyor.

"Ona dokunursan o lanet elini kaybedersin." Diğer adam geri çekilir.

"O benim pazarlığım. Valencia'ya gitmek istiyorsan, kendi kızını bul." Gergin bir sessizlik oldu, sonra gri saçlı adam bir kahkaha attı. Beni tehdit eden adam başını sallıyor ve uzaklaşıyor. Uzakta, geniş, kocaman gözleriyle beni izleyen daha genç bir adam görüyorum. Arkasını dönene kadar ona bakıyorum.

Constantine öğle yemeği molasındaymış gibi birasını bitiriyor, kutuyu eziyor ve tuğla duvarlardan birinin arkasındaki parçalanmış kutu yığınının içine atıyor. Adamlar bu gece güneş battıktan sonra "Yama" adlı bir yerde buluşma sözü vererek dağılırlar.

Constantine beni dışarıda gölgelerin arasına park etmiş küçük siyah bir arabaya doğru sürüklerken, "Bana bolca zaman verir," diyor.

Ne için bolca zaman? Ona sormak istiyorum. Ama gerçek şu ki, her şeyi yapmak için bolca zaman var. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve adam intikam almaya kararlı.

Nerede olduğumuzu not etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Burayı hayatımda hiç görmemiştim ve hem ıssız hem de yaşanabilir bir yer olduğu hissini uyandırıyor. Arabaya doğru ilerlerken, köhne, eski bir çelik tabela görüyorum.

Kasap ve Oğlu

Bunu unutmayacağım.

Şimdiye kadar, muhtemelen kaçmak için iyilik istediğini anladım. Babamla bir ilgim olduğunu ve bilgi alabilmek için onunla birlikte çalıştığımı düşünüyor. İçimden bir ses gerçeğe inanmadığını, babamın orada olduğumu bile bilmediğini söylüyor. Bratva kardeşleriyle ve muhtemelen ona iyilik borcu olan bazı tarafsız ittifaklarla ya da arkadaşlarıyla buluştu. Ve Petrov'la bir şeyler mi yapacak?

Benimle ne yapacak?

Şık siyah arabanın kapısını açtı. Arabanın tipini bilmiyorum ama mat fildişi derisi, pırıl pırıl krom aksanları ve geniş iç mekanıyla lüks ve zarafet kokuyor. Buraya arabanın reklamını yapmaya gelmedim. Beni kararsız bir şekilde yolcu koltuğuna bıraktı.

Arabanın etrafında dolaşıp sürücü kapısını açmasını izliyorum. İri cüssesini sürücü koltuğuna katlayarak memnuniyetle iç geçiriyor. Eminim tekrar sürücü koltuğuna oturmak iyi hissettiriyordur. Anahtarı çevirdiğinde motor canlanır ve mırıldanır.

Hâlâ konuşmuyor. Çok fazla sorum ve çok az cevabım var.

Çantasından bir şey çıkarışını, uzanışını ve onu gözlerimin etrafına bir göz bağı gibi bağlayışını izliyorum. Karanlığa gömülüyorum. Bununla küçük yerlerden daha iyi başa çıkabilirim ama yine de bu duygudan nefret ediyorum. Sanırım bundan sonra nereye gittiğimizi görmeme izin verilmiyor. Depo gibi, muhtemelen onun gibi adamların gitmesi için güvenli bir yer.

Sesini duyunca irkiliyorum çünkü konuşmasını beklemiyordum.

"Masum olduğunu söyleyebilirsin Clare. Bana babanın savcı olmadığını ya da olduğunu ama ne planladığı hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyleyebilirsin." Elini bacağımın üzerinde hissedince irkildim. "Ama şunu bil. Rehine sorgulama sanatında çok ama *çok* iyiyimdir. Aslında, kardeşliğim beni sık sık sadece bu işi yapmam için çağırır. Hatta buna uzmanlık alanım bile denebilir."

Bunu biliyordum. Sadece bakışlarından bile anlayabiliyordum, masanın diğer tarafında zincirlenmiş olan o olsa bile.

Midem sıkışıyor. Beni istediği kadar sorgulayabilir ama ona istediği cevabı vermeyeceğim çünkü veremem.

Eli bacağıma doğru ilerlediğinde donup kalıyorum. Elbisemi kenara itti.

"Bunu benimle alay etmek için giydin, değil mi?" Cevap vermedim. Bacağıma sert bir şaplak atınca sıçradım. "Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver. Şimdi tekrar sorayım. Bunu bilerek yaptın. Elbiseni. Saçını. Tüm kıyafeti, sadece bana yapabileceğini göstermek için yaptın, değil mi?"

Bunu kesinlikle bir güç gösterisi olarak yaptım.

Cevap vermeden önce düşündüm ama sonunda başımı salladım. Evet. Evet. Evet. Yaptım.

"Bu çok kötü bir kızın yapacağı bir şeydi. Senin kötü kız hayranlığın var mı Clare?"

Kötü kız fantezisi mi? Bunun ne olduğunu bile

bilmiyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

Dilini şaklattığında irkiliyorum. "Şimdi Clare, yalan söylemek yok, yoksa seni bunun için de cezalandırmak zorunda kalacağım. Bana yalan mı söylüyorsun?"

Başımı şiddetle bir o yana bir bu yana sallıyorum. Benim kötü kız fantezim falan yok.

"Bundan emin misin?" diyor neredeyse mırıldanan alçak bir sesle.

"Cezalandırılacağını düşündüğünde ıslanmıyor musun?"

Başparmağı bacağımın iç kısmına doğru ilerlediğinde ağızımdaki tıkaçtan nefesim kesiliyor, gözlerim hâlâ bağlı olduğu için hislerim daha da artıyor. Fırçalıyor

iri, nasırlı bir parmağını hassas deride gezdirdi. "Seni bir erkeği sorguladığım gibi sorgulamayacağım, Clare." Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Hayır, küçük *ptichka*. Senin için aklımda çok daha farklı yöntemler var."

Beni incitmek isteyen adamı incitmekle tehdit etti. Ne demek istedi o zaman?

Onun dışında herkesten güvende miyim?

BÖLÜM 7

CONSTANTINE

Yeniden kardeşlerimin arasına dönmek son derece iyi hissettiriyor.

DesMax'in içinde arkadaşlarım vardı ama hiçbiri yakın çevremdeki askerlerle kıyaslanamaz. Benim için hayatlarını feda edecek adamlar. Sorgusuz sualsiz itaat edenler. En karanlık emirlerimde bile güvenebileceklerim.

Taze ete saldıran kurtlar gibi Clare'in üzerine atılmak istediler.

Babasından nefret ediyorlar, özellikle de Yury'den. Valencia bir sorgulama sırasında polisler kardeşini hırpalamalarını emretti. Polisler ya çok ileri gittiler ya da Valencia'nın istediğini yaptılar - her iki durumda da kardeşinin kafatasını kırdılar ve o gecenin ilerleyen saatlerinde hücresinde nöbet geçirerek öldü. Belediye, Yury'nin kardeşinin "önceden var olan bir rahatsızlığı" olduğunu söyledi ve Valencia'nın kendisi bir yana, polisler cinayetten dolayı hiçbir zaman suçlanmadı.

Yury aynı şeyi Clare'e de yapmak isterdi: ellerini arkadan kelepçelemek, onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek ve babasının kapısının önüne bırakmak.

Ama kimse ona elini bile süremeyecek. Benden başka kimse.

Clare'in bana ait olduğuna o odaya girdiği anda karar verdim. Masada karşıma oturduğunda. O alçak, berrak sesiyle adımı söylediğini duyduğumda.

Onu görür görmez arzuladım.

Babasının dūřmanım olduğu gerçeği bunu daha da lezzetli kılıyor. şehvetime bir kötölük katıyor, bifteğin üzerindeki biber gibi.

şu anda Valencia'nın kızının kayıp olduğu ve onu kaçıranın ben olduğum konusunda bilgilendirildiğinden eminim.

Desolation'a bir polis filosu gönderip bizi avlamaya çalışacak.

Kumarhanelerime, striptiz kulüplerime, depolarıma saldıracak. Ama Clare'i bulamayacak.

Çünkü onu bundan çok daha güvenli bir yere götürüyorum.

İkimizin birbirimizi gerçekten tanıyabileceği bir yer. Tıpkı küçük kuşumun istediği gibi.

Yury'nin Bentley'sinin motorunu çalıştırıyorum. Maserati'min direksiyonuna tekrar oturmayı çok isterdim ama ne yazık ki çok tanıdık geliyor - bir süre daha depoda kalması gerekecek.

Clare kapıya yaslanmış, ağız tıkaçla bölünmüş, o büyük kahverengi gözleri bağlı. Çok çaresiz ve savunmasız görünüyor. Sikim bu iğrenç üniformanın bacağından aşağı inen demir bir çubuk gibi.

Arabayla Issızlığın kalbine, Warren'a gidiyorum. Polislerin bile gitmeye korktuğu, şehrin en yoğun, vi- olent, yıkık dökük bölgesi. Eski neon tabelaların vızıldadığı ve yanıp söndüğü, tahtalı pencerelerin cam bölmelerden daha fazla olduğu, işyerlerinin yarısının sadece ara sokaktaki işaretlenmemiş bir kapıdan girerek bulabileceğiniz bir şeyin cephesi olduğu yer...

Emporium gibi.

Dışarıdan bakıldığında, cephesi yıpranmış, basamakları çatlamış eski bir otelden başka bir şeye benzemiyor.

İçinde ihtiyacım olan her şey var.

Otelin arkasına park ediyorum ve bir gen- tleman gibi Clare'in kapısına doğru geliyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve betona yuvarlanmadan önce kolunu yakalıyorum.

Bacakları o kadar kötü titriyor ki ayakta zor duruyor. Tökezlemeden yürüyebilmesi için göz bağıını indiriyorum.

"Çeneni kapalı tutacağına söz verirsen, ağzındaki tıkaçı da çıkarırım," dedim.

Bir an bana bakıyor, o kara gözleri asi bir aslan gibi parlıyor. Sonra yavaşça başını salladı.

Kumaşı dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum. Beni ısırarak ister gibi yüzünü buruşturuyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" Buranın yirmi mil yakınından bile geçmediğini çok iyi bildiğim için soruyorum. Clare'in Warren sokaklarına adım atmış olma ihtimali yok. "Bence burayı inanılmaz derecede... eğitici bulacaksınız."

Kolundan sıkıca tutarak onu arka girişten içeri soktum.

Fedai beni tanıyormuş gibi başını sallıyor. "Sizi tekrar aramızda görmek güzel Bay Rogov," dedi.

Elleri önden bağlı bir kadını kulübe götürdüğümü görünce gözünü bile kırpmadı. Bu kapıdan girip çıkarken gördükleriyle kıyaslandığında bu kesinlikle çok hafif kalıyor.

Emporium'a girmek başka bir dünyaya girmek gibidir.

Işık alçak ve menekşe rengine, taban tahtalarından yukarı doğru yayılıyor. Kalın halılar, kadife mobilyalar ve koyu renk kâğıtla kaplı duvarlar, bir akıl hastanesinin yastıklı odaları gibi sessiz bir his veriyor. Müziğin donuk ritmi bir kalp atışı gibi zonkluyor.

Öğleden sonra bu saatte bile Emporium dolu. Burası Desolation'un en popüler seks kulübü. Günün her saati yalnızlar, azgınlar ve ahlaksızlar en yasak fantezilerinde rahatlama ararlar.

Ana sahnede, üç çarpıcı sarışın pençe ayaklı bir küvette birlikte banyo yapıyor. Kızlardan biri küvetin içinde uzanmış, bacaklarını açarak dizlerini küvetin kenarına doğru uzatmış,

Ayakları iki yana sarkmış, musluk doğrudan açıkta duran amının üzerine akıyordu.

İkinci sarışın küvetin yanında diz çökmüş, ilk kızın ayak parmaklarını emiyor.

Üçüncü sarışın kenarda tünemiş, sahnenin hemen etrafında oturan erkeklerin eğlenmesi için abartılı orantılı göğüslerini sabunluyor.

Clare gözlerini dikmiş gösteriye bakıyor, sonra bana dönüyor. Ona ne yapacağımı, ne planladığımı merak ettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"İçki ister misiniz?" diye sordu bir garson.

Garson kız fetiş kıyafetleri giymiş - göğüslerini tamamen çıplak bırakan deri kayışlardan oluşan karmaşık bir koşum takımı. Meme uçlarının yanı sıra kaşı, burnu, alt dudağı ve dili de delinmiş.

"Ben bir shot Stoli alayım," diyorum. "O da limonlu ve sodalı aynısından alacak. Odamıza getirin."

Garson kız başını sallıyor ve siparişimizi almak için sekiz inçlik topuklarının üzerinde yürüyüp gidiyor.

Clare bana deliymişim gibi bakıyor.

"İçki istemiyorum," diyor.

"Bir taneye ihtiyacın olacak," diye bilgilendirdim onu.

"Beni neden buraya getirdin?" diye tıslıyor bana, gözleri kabinlerinde oturan müşterilerde geziniyor, bazıları kucaklarında başları sallanırken ve yarı çıplak fahişeler güçlü erkeklerin kucaklarında kıvranırken tatmin olma yolunda ilerliyor - güçlü kadınlar da.

Go-go kızları kafeslerde dans ediyor. Barmenler vücut boyası ve tanga giyiyor. Elleri bağlı olan tek kişi Clare değil.

Onun rahatsızlığının tadını çıkarıyorum. Ve gizleyemediği merak parıltısından daha da çok zevk alıyorum.

"Biraz sohbet edebilmek için buradayız," diyorum Clare'e, parmaklarım koluna giriyor. "Şu anda herhangi bir otele giriş yapamam."

"Babam beni bulacak," diye hırlıyor Clare, kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalışarak.

"Niyetim o," diye karşılık veriyorum ona. "Ama henüz değil."

Onu en üst kattaki özel süite sürüklüyorum.

Bu odayı daha önce de kullandım ama sadece profesyonellerle. Daha kişisel olarak tanıdığım biriyle hiç kullanmamıştım.

Her zaman belli eğilimlerim olmuştur.

Bu yüzden Roxy'den önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı.

Öpüşmeyi sevmiyorum, sarılmayı sevmiyorum, karanlıkta tatlı sevgiler mırıldanmayı sevmiyorum.

Sevdiğim şey tam itaat. Tam kontrol. İstedığimi elde etmenin en kolay yolu parasını ödemektir.

Profesyonelleri tercih ederim. Günlük hayatta benim ilgimi çekmek için sırtan ve poz veren kadınların beni nasıl memnun edeceklerine dair hiçbir fikirleri yok.

Ama Clare... Clare farklı bir şey.

Korunaklı biri, bu çok açık. Onu beyaz çitlerin dışındaki dünyayla tanıştırmak cazip geliyor.

Ona bir emir verdiğimde nasıl tepki verdiğini gördüm. Direnmek istiyor ama yapamıyor. Ona dokunduğumda, ne kadar kaba olursa olsun, göz bebekleri büyüyor, cildi kızarıyor, kalçaları titriyor.

Kendine benden nefret ettiğini, korktuğunu söyleyebilir. Ama

gerçek şu ki... *bundan hoşlanıyor.*

Paket, bu küçük kuşu öttürmek için ihtiyacım olan tüm araçlara sahip.

Oda büyük ve görkemli, otelin geri kalanıyla aynı eski, süslü tarzda. Sayvanlı yatak tozlu kızıl perdelerle örtülü. Karartma perdeleri en ufak bir gün ışığı kırıntısının içeri girmesini engelliyor ve kalın halılar yıpranmış ahşap döşeme tahtalarını boğuyor. Yukarı

Burada ışık, eski moda abajurlar tarafından yumuşatılmış kırmızımsı bir renk tonuna sahiptir.

Clare'e yatağa doğru başımı sallayarak, "Otur,"

diyorum. Yatağa temkinli bir şekilde bakıyor.

"*Otur*," diye bağıryorum.

Bilinçli bir düşünce olmadan dizleri bükülür. Yatağın kenarına çöküyor, bağlı elleri kucağında duruyor.

Gülümsememi saklamak için arkamı dönüyorum.

Kapıya hafifçe vurarak garsonun geldiğini haber veriyorum. Tepsisindeki içecekleri alıp kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Clare cıvatanın dönme sesiyle irkilir.

"Dinle," diye hüngür hüngür ağlamaya başladı, "sana daha önce de söyledim, babamla aranızdaki kin hakkında hiçbir fikrim yok. Bana hiçbir şey anlatmıyor, yakın bile değiliz. Aslında, sanırım beni küçümsüyor... mesela fidye ödeyeceğini düşünüyorsan-"

"Sessiz ol," diyorum.

Sessizleşiyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. İçkileri

ona doğru taşıyorum.

"Susadın mı?" Sessizce söyledim.

Susadığını biliyorum.

Adrenalin sizi başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar susuz bırakır. Dudaklarının ne kadar solgun ve kağıt gibi olduğunu, yutkunmakta ne kadar zorlandığını görebiliyorum.

İçki için bağlı ellerini kaldırıyor. "Hayır,"

diyorum. "Ağzını aç."

Başını kaldırıp bana bakıyor, kara kaşları sinirli bir çizgiyle birbirine yaklaşıyor.

"Aç şunu," diye

homurdanıyorum.

Yavaşça dudaklarını

ayırıyor.

Parmaklarımı votka sodaya batırıyorum. Sonra ıslak parmak uçlarımı Clare'in dudaklarında gezdirerek onları nemlendiriyorum.

Dokunduğumda titriyor.

Bilinçsizce dudakları daha da ayrılıyor ve dili dışarı kayıyor, su arıyor ama onun yerine parmaklarımın taşaklarına kayıyor ve koluma kadar bir sarsıntı gönderiyor.

Bu sadece küçük bir tattı.

Dudaklarını yalıyor, daha fazlasını

istiyor. "Ağzını aç," diyorum tekrar.

Bu sefer Clare daha geniş açtı.

İçkisinden bir yudum aldım, sonra doğrudan ağzına tükürdüm. Geri

çekildi, dehşete kapılmıştı, kekeliyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen!" diye bağıyor.

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp sıkıca tutuyorum ve bakışlarımla onu deliyorum.

"Susadın mı, susamadın mı?"

"Ben - sen aklından bile geçirme-" diye kekeliyor.

"Durumunu anlamıyor gibisin Clare," diye homurdandım. "Seni ben çaldım. Ve Bratva bir şey çaldığında... onu geri vermeyiz. Sen artık bana aitsin. Yemek istiyorsan, benim elimden yiyeceksin. İçmek istersen, ağzımdan içeceksin. Sorularıma cevap vereceksin ve dediklerimi yapacaksın. Yoksa sonuçlarına katlanırsın."

"Ne sonuçları?" Clare ciyaklar.

Bunu görmezden gelerek içkiden bir yudum daha alıyorum, misket limonu ve votkanın tatlı tazelikliğini dilimde hissediyorum. Sonra onu öpüyorum.

likör karışımını ağzımıza alıyoruz.

Bu sefer Clare geri çekilmiyor. Aslında öpücüğe teslim oluyor, sanki bu içki bir kadeh votkadan çok daha fazlasıyla uyuşturulmuş gibi. Ağzım uyuşturucu, ciğerlerindeki nefesim ise karşı konulmaz bir anestezi.

Clare gerçek bir itaatkâr.

O ana kadar bunu hiç bilmiyordu. Beni öpüyor.

Ve yutkunuyor.

"Aferin kızıma,"

diyorum. Clare

pembeleşiyor. "Ayağa

kalk," diye

emrediyorum.

Clare hafifçe tökezleyerek ayağa kalkar.

"Kıpırdama..."

Cebimden bir bıçak çıkararak bıçağı açtım. Clare utanıp kaçamadan, beş hızlı kesikle elbiseyi vücudundan ayırıyorum. Kesikleri hızlı ve acımasız yapıyorum ama o bebek yumuşaklığındaki teni korumak için onun bilebileceğinden çok daha dikkatli davranıyorum.

Clare şimdi sutyeni ve külotuyla duruyor, siyah ve ince, tüllü bir kumaştan yapılmış. Sütyenin içinden meme uçlarını görebiliyorum, sert, koyu noktalar halinde göze çarpıyor.

Ayaklarına bakıyor, gözlerimle buluşamıyor. "Arkanı

dön," diyorum. "Bana ne çaldığımı göster."

Yavaşça dönüyor ve bana vücudunun üç yüz altmış derecelik bir görüntüsünü veriyor. Clare'in vücudu yumuşak ve şaşırtıcı derecede dolgun. Göğüsleri beklediğimden daha büyük, dolgun beyaz poposuyla iyi dengelenmiş. Beli hoş bir kum saati şekli oluşturacak şekilde kıvrılıyor ve kalçaları pürüzsüz ve kremsi. Her yeri nazik, kaba ve zarif bir şekilde yumuşak görünüyor. Sanki hiç insan eli değmemiş gibi görünüyor.

Ona dokunmak istiyorum.

Onu işaretlemek istiyorum.

Onu sadece ve sadece benim yapmak istiyorum.

"O siyah iç çamaşırını benim için mi giydin?" Homurdanıyorum. "Sakın yalan söyleme..."

Yanakları alev alev yanıyor ve bacakları altından titriyor.

"Evet," diye tıslıyor. "Senin nasıl bir pislik olacağını bilmeden önce."

Onu yüzünden tutup çenesini yukarı kaldırarak bana bakmaya zorluyorum.

"Ne olduğumu çok iyi biliyordun," diyorum. "Başından beri seni uyarmıştım."

"Evet," diye fısıldıyor. "Katil olduğunu söylemiştin. Ama şimdi sana komplo kurulduğunu söylüyorsun..."

"Bana komplo kuruldu," diye homurdanıyorum, parmaklarım çenesinin yumuşak etine batıyor. "Lanet olası baban tarafından."

"Bunu neden yapsın ki?" Clare koyu renk gözleri kocaman ve masum bakışlarla soruyor.

Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Ama tatlı bir bebek yüzüne kanmayacak kadar **ç o k** şey yaşadım.

"*Bana* söyleyeceğin şey bu," diye bilgilendirdim onu.

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum ki!"

Sesi neredeyse bir feryat gibiydi.

Yüzünü bıraktım.

"Olabilir," diyorum. "Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var..."

Clare onu yatağa geri itmemi bekliyor. Bunun yerine onu tavandan sarkan bir sürü pranga ve bağın bulunduğu duvara doğru itiyorum, kelepçeler doğrudan her iki taraftaki sıvaya cıvatalanmış durumda.

Eğer bir erkek olsaydı, bunu çok ama çok farklı bir şekilde ele alıyor olurduk.

Belki farklı bir kadın olsaydı bile.

Ama Clare'de içimde yeni bir yaratıcılığı ortaya çıkaran bir şey var - bir işkencecinin dehası. O benim ilham perim ve bu vücut pembe, kırmızı ve morun her tonuna boyanmak için yalvaran kusursuz bir tuval.

Bağlı ellerini vinçle yukarı kaldırıp yerine bağladım. Sonra ayaklarını tekmeleyerek ayırıyorum ve her bir ayak bileğini yayılmış pozisyonda kelepçelemek için eğiliyorum. Son olarak boynundaki göz bandını alıp gözlerini bir kez daha kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Clare ağlıyor, artık hiçbir şey göremese de hareketlerimi takip etmek için çaresizce başını çeviriyor. "Bana ne yapacaksın?"

"Merak etme," diyorum ona. "İçimde bundan keyif alacağına dair bir his var..."

Yatağın ayak ucundaki sandığı açıp elimdeki aletleri inceliyorum.

Menteşeler gıcırdayarak açılırken Clare irkilir, göğüsleri sütyenin dayanıksız kaplarında hızla yükselip alçalır. Meme uçları korkudan ya da beklentiden her zamankinden daha sert.

Titreşimli bir değnek çıkarıyorum.

Düğmeyi çeviriyorum, vızıltı sesi tedirgin bir arı kovanı kadar öfkeli.

Clare bir çığlık atıyor, kolları başının üzerinde sertleşiyor. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ayak bilekleri duvara zincirliyken bu imkânsız.

"Şimdi söyle bana Clare," diyorum, odayı ne kadar sessizce geçtiğimi, ona ne kadar yakın durduğumu fark edince sıçramasına neden oluyorum. "Babanın kiminle görüştüğünü söyle bana. Eve kimin geldiğini söyle."

"Onunla yaşamıyorum bile!" diye ağlıyor.

"Aptal numarası yapma. Bir şey gördün. Doğum günü partine kim geldi?"

"Uh... um..." nefes nefese, elimde hangi aleti tuttuğumdan ve cevapları alamazsam ona ne yapacağımdan emin değil

İhtiyacım var.

Değnekle göğüs ucuna vuruyorum, elektrik çarpmış gibi sarsılıyor.

"Şef Parsons!" diye bağıyor. "Partiye geldi! Onu babamın ofisine girerken gördüm..."

"Aferin kızıma," diyorum tekrar.

Sonra değneği amına doğru bastırdım.

"Ohhhh Godddd..." Clare inliyor.

Titreşim yoğun; ilk başta çok fazla geldi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama çubuğu acımasızca klitorisine bastırıyorum, yavaş vuruşlarla ileri geri ovuyorum. Kısa süre sonra Clare bağlarından gevşekçe sarkıyor, kalçalarını vibratöre doğru yuvarlıyor ve daha önce o güzel pembe dudaklarından geçen hiçbir şeye benzemeyen derin, iniltili bir ses çıkarıyor.

Hızlandığını görüyorum. Değneğe asılıyor, nefesi de hızlanıyor. Göğsü pembeleşiyor, meme uçları sütyenin ince malzemesini neredeyse kesiyor.

Asayı ondan çekip alıyorum.

"Hayır!" diye soluk soluğa bağıyor, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde etrafına bakınıyor. "Şimdi bana ailenin evinin güvenlik kodunu söyle."

İnatla başını sallayarak ağzını kapatıyor. "Hayatta olmaz."

Sağ göğsünü tuttum, sertçe sıktım, meme ucunu büktüm. "Cevap ver bana."

"Ow! Siktir git! Hayır!" diye ağlıyor.

Elimi külotunun önünden aşağı kaydırıyorum, amının yoğun sıcaklığını, ne kadar ıslak ve kaygan hale geldiğini hissediyorum. Klitorisi şişmiş ve zonkluyor, parmaklarım kıvrımlarının arasından kolayca kayıyor.

Dizlerinin bağı çözülüyor ve omzuma yaslanıyor, nefesi kesiliyor ve daha fazlası için yalvarmamaya çalışıyor.

"Söyle bana," diye kulağına fısıldadım. "Onlara zarar vermeyeceğim. Sadece ofisine bir göz atmak istiyorum. Evde bile olmayacak..."

"Yapamam," diye mırıldanıyor Clare.

Parmaklarımı klitorisinin üzerinde ileri geri ovuşturuyorum, kalbinin gövdemde çarptığını hissediyorum, kulağımda çaresiz nefes alışlarını duyuyorum.

"Anlat bana," diye emrediyorum.

"Onlara zarar vermeyeceğine söz ver..."

"Sana söyledim. Evde bile olmayacaklar."

"4719," diye nefes nefese kalır Clare.

"Çok iyi," diye sırtıtıyorum.

"Şimdi lütfen... lütfen..." diye

yalvarıyor. "Gelmen için yalvar bana."

"Lütfen, gelmemi sağla Konstantin!"

Vibratörü tekrar ona doğru bastırıyorum. Klitorisinin etrafında yavaş daireler çizerek masaj yapıyorum ve doruğa ulaşmasına izin veriyorum. Sonra tam doğru noktaya bastırıyorum, tüm vücudu titremeye başlayana kadar, tıpkı ona söz verdiğim gibi boğuk bir çığlık atana kadar.

İçinden geçen zevk dalgalarını izliyorum.

Bağlarından gevşekçe sarkarak yere yığıldığında, ona kısa bir mola veriyorum. O bir iki dakikayı cildinin ısıltısına, orgazmının ardından kiraz çiçekleri gibi hafifçe pembeleşmesine hayranlıkla bakarak geçiriyorum.

Göz bağını çekip çıkarıyorum. "Bir soru daha Clare. Daha önce cevaplamıştın ama şimdi gözlerimin içine bakıp cevap vermeni istiyorum. Tüm gerçeği."

Yavaşça başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor, ifadesi sersemlemiş ve odaklanmamış, zevkten uyuşmuş.

"Seni benimle buluşman için kim gönderdi?"

"Hiç kimse," diye mırıldanıyor Clare. "Sadece... bana bir yığın mahkûm verdiler. Önce senin dosyanı aldım."

"Hm," diyorum, ona gerçekten inandığımı görmesine izin vermeyerek.

Değneği tekrar klitorisine doğru bastırıyorum, maksimuma kadar açıyorum.

"Hayır!" diye soluk soluğa kalır. "Bu

çok fazla!" Çok fazla değil.

Tekrar boşalmaya başladı bile, acımasızca ve çaresizce, tüm vücudu elektrikli sandalyeye bağlanmış gibi sarsılıyor.

Üç kez daha boşalana kadar, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla durmam için bana yalvarana kadar durmuyorum.

Ancak tamamen bitkin düştüğünde, yeni doğmuş bir bebek gibi gevşek ve çaresiz olduğunda onu kesip yatağa yatırıyorum.

BÖLÜM 8

CLARE

Sekse bağlı komadan uyandım. Böyle bir Şey olduğunu bile bilmiyordum.

Oda karanlık, lüks ve seksin tatlı, baŗtan çıkarıcı kokusuyla dolu. Nerede olduğumu hatırlamam bir anımı alıyor ve kendime geldiğimde yukarı doğru sarsılıyorum. Hareket edemiyorum. Bileklerim bağlanmış, ayaklarım kelepelenmiŗ ve bir eŗit çubukla birbirinden ayrılmıŗ.

Daha önce hiç böyle bir Şeye bulaŗmamıŗtım. Hayatımda hiç böyle bir Şey görmedim.

Ve yine de...

Dudaklarımı yalıyorum ve onun ağzının tadını, onun ve benim dudaklarımdaki ıhlamurla ıslatılmıŗ votkanın tadını hatırlıyorum. Boğuk bir nefes alıyorum ve hareketsiz kalmaya alıŗıyorum.

Beni esir alanın nerede olduğunu bilmem gerek. Bana bir sonraki yapacağı Şey için hazırlanmalıyım.

Vücudumun zihinsel bir çetelesini tutuyorum.

Bana yaptığı Şey yüzünden güçsüzüm ama yaralı değilim. Vcuduma bakıyorum, yarı yarıya çürükler ya da beni zorladığına dair kanıtlar bekliyorum, ama hayır.

Gözlerimi kapatıp dinliyorum. Akan suyun sesi geliyor, sonra Constantine'in kalın Rus aksanı. Gözlerim karanlığa alıŗırken odanın etrafına bakıyorum. Bir parça sarı ıŗık

bir kapı çerçevesinin etrafında. Küçük bir banyo var, kapısı aralık ve su ısıtıcısına benzeyen bir şeyi suyla dolduruyor.

Odaya tekrar girdiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor. Duş almış, belinde sadece bir havlu var. Gözlerimi diktim. Onun gibi bir adamı daha önce hiç bu kadar yakından ve çıplak görmemiştim. Asla.

Kaç tane var?

İri ve hantal ama üzerinde bir gram bile yağ yok gibi görünüyor. Boynu kas gibi, omuzları o kadar güçlü ki benim tüm vücut ağırlığımı kaldırabileceğini hayal ediyorum. Hayır, daha fazla. Beni kolunun altına alıp bir çocuk gibi taşımasını hatırlıyorum. Boynunda, omuzlarında, kollarında mürekkep izleri var ve elinde tuttuğu çaydanlıkla masaya döndüğünde sırtının da dövmelerle kaplı olduğunu görüyorum.

Havlu, ince belinin etrafını sarıyor.

Rusça bir şeyler söylüyor, sonra telefonu kapatıyor.

"Demek uyandın küçük kuş. Bir sonraki görüşmemiz için hazır mısın?"

İçimden bir ses bir sonraki "tartışmamızın" yakındaki masa ve raflarda otların arasında yılan gibi yatan bazı aksesuarlarla ilgili olacağını söylüyor -Kırbaçlar, esnek bir zincir, ince bir çubuk, deriden örülmüş iplere benzeyen bir şey, bir çeşit maske.

"Hayır."

Alçak, karanlık kıkırdaması bir sonraki hamlesini beklerken ürpermeme neden oluyor. Ne eğleniyor ne de mutlu. Acaba bu delirmiş bir adamın sesi mi?

Çaydanlığı benden birkaç metre ötedeki masanın üzerine koyuyor ve havluyu bırakarak temiz kıyafetlerine uzanıyor. Giyinmeden önce her bir kaslı, yontulmuş santimine utanmadan huşu içinde bakarak onu izliyorum.

"Hayır mı?" Başını sallıyor, çaydanlığın fişini takıyor. Masanın üzerinde daha önce görmediğim gümüş bir tepsi var. Ağzım sulandı. Tanrım, ben

Açlıktan ölüyorum. "Bana itaatsizlik ettiğinde başına neler geleceğini hâlâ öğrenemedin mi?"

İtaatsizlik mi? Hayal mi görüyor? Benimle böyle konuşmanın sorun olmadığını nereden çıkarıyor?

Sonra beni kaçırdığını, bağladığını, bu kulübe sürüklediğini ve kemiksiz kaldığım *ve durması* için yalvardığım noktaya kadar beni doruğa çıkardığını hatırlıyorum.

Bu noktada, benimle konuşma şekli neredeyse tartışmalı. Bana sahibimmiş gibi davranıyor. Belki de öyle sanıyor.

Bana çok yabancı bir hayat tarzı yaşıyor ve sadece Bratva'nın başını kastetmiyorum. Ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

Bundan hoşlanmadım.

"Aç mısın, küçük kuş?"

Midem bana ihanet edercesine gurulduyor.

Nasıl besleneceğimi hatırladığımda... bana içkimi nasıl verdiğini... belki de o kadar aç olmadığımı karar veriyorum. Başımı ondan çeviriyorum ve cevap vermiyorum ama bu onun hoşuna gitmiyor. Bir sonraki anda yatak gıcırıyor, onun ağırlığı altında eğiliyor ve parmakları çenemi s a r ı y o r .

"Yerini hatırlasan iyi edersin Clare," diyor o derin sesiyle, sonsuza dek *tehlikeyle* ilişkilendireceğim Rus aksanıyla. "Eğer bana itaatsizlik edersen, seni cezalandırırım. Ve her zaman ceza olarak seni orgazm edecek kadar nazik olmayacağım."

Daha önce de cezalandırmakla tehdit etmişti ve beynimin küçük çılgın bir kısmı hem merak hem de dehşet içinde. Orgazmın acı verici ve cezalandırıcı olabileceğini hiç fark etmemiştim. Sanırım her iştah gibi, aşırıya kaçıldığında rahatsızlık veriyor.

"Şimdi," diyor, sanki her şeyi çözmüşüz gibi. "Sana bir soru sordum. Cevap ver yoksa sana terbiye vermek için dizimin dibine oturturum."

Tamam o zaman. Yapacağı şey *bu*.

"Aç değilim." Midem yine gurulduyor.

"Yalancı." Gözleri kısıldı. Yanındaki tabağa uzanarak dumanı tüten bir fincanı kaldırıyor ve karıştırıyor. Büyük, mürekkepli parmaklarının bir çay poşetini çıkarıp küçük bir tabağa yerleştirmesini büyülenmiş gibi izliyorum. Bu kadar iri ve kaba bir adam için şaşırtıcı derecede nazık. Damlayan çayın küçük tabağın üzerinde bir desen oluşturmmasını izliyorum. Küçük bir çelik sürahiyi kaldırıp içine süt döküyor ve memnun bir iç çekmeden önce uzun bir yudum alıyor.

"Ahh. *Christos*, bu iyi. Desolation hapishanelerinde çay dedikleri içki hakkında babanla konuşmalısın." Ses tonunda bir gerginlik var. Keşke babamdan bahsetmeyi bıraksa.

Kıtır ekmek dilimi üzerine kalın bir peynir dilimi yerleştirdiğinde ağzım sulanıyor. Lezzetli görünüyor.

Bir ısırık aldığında gözleri kapanıyor. Çiğniyor, yutuyor, sonra peçeteyle ağzını siliyor. Sofra adabına biraz şaşırdım.

"Ayrıca lezzetli."

Küçük parmak sandviçleri, meze tabağı, bir yığın zeytin ve biraz üzüm ve çilekle iyi iş çıkarıyor. Görünüşe göre Desolation'ın kirli göbeğindeki bu yer, yalnızca insanları uzaklaştırmaya hizmet ediyor. Ya da belki de Constantine'in tek derdi duman ve aynalardır. Görünüşe göre şehrin her köşesinde bağlantıları var.

"Bu senin gibi bir adam için süslü bir yemek, değil mi?"

Açlıktan bayılıyorum, karnım içimi kemiriyor.

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Benim hakkımda gerçekten ne biliyorsun Clare? Bildiğin kadarıyla ben kaliteli şarap ve peynirlerin uzmanıyım."

"Belki de. Haklısınız, gerçi annenizin bir pasta şefi olduğunu söylemişsiniz. Görünüşe göre onun güzel hamur işleri sizin tek zevkiniz değilmiş."

Eğiliyor ve alnımdaki bir tutam saçı tarıyor. Bu şefkatli dokunuş beni tedirgin ediyor, ona hiç benzemiyor ama

beni diğerklerinin önünde korudu. GörünüŖe göre Constantine karmaŖık bir adam.

"Pek çok güzel Ŗeyin tadına bakarım," diyor kısık, hırıltılı bir sesle. BaŖparmađını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Sıcak ve nasırlı, ama dokunuŖu o kadar samimi ki, omurgamdan aŖađı bir korku ürpertisi süzölüyor. BakıŖlarımı tutarak baŖparmađıyla dudaklarımın kenarını çiziyor.

Onu öpmek istiyorum. Nedenini bilmiyorum.

Yüzüme bakıyor ama gözleri maskeli. "Babam

neden sana komplo kursun ki?"

Burada yatakta çıplak, onun merhametine kalmıŖ bir Ŗekilde yatıp peynir ve zeytin hakkında sohbet etmiyorum.

Daha dik oturur, buradaki güç dengesizliğini anında hatırlatır.

"O zaman bana inanıyorsun?"

"Yalan söylediğini sanmıyorum."

"Yalan söylediğimi düşünmüyorsunuz ama bana inandığınızı da söyleyemezsiniz?"

"Beni yetiŖtiren adam dururken neden hapisten kaçıp beni kandıran bir adama inanayım ki?"

Daha fazla kanıtı ihtiyacım var. Daha fazla kanıt.

Beni tehdit ederken, eli boynumdayken sesinin tonunda çok fazla gerçeklik vardı. Onu tek bir yalanında bile yakalayamadım.

Bana yalan söylüyor demeyeceğim ama kanıt için çok daha fazla kanıtı ihtiyacım var.

Cevap vermeden önce gözleri uzun süre benimkileri tutuyor. "Çünkü ikimizden sadece birimiz seni koruyacak."

"Beni neden koruyasın ki?" Fısıldıyorum. BaŖımı sallıyorum. Ona komplo kurulduysa kaçmak isteyeceği benim için yeterince açık. Bunu yapabilecek gücü ve bağlantıları olduğu açık. Aynı zamanda benim de

Dışarı çıkmak için kullanabileceği kolay bir hedefti ve en azından başlangıçta kendisine karşı bir komplo ile ilgim olduğuna inanıyordu.

Ama beni neden önemseydiği belli değil. Soruma cevap vermiyor.

"Ben iyi bir adam değilim, Clare. Sana bunu söylemek yalan olur. Ve ben yalan söylemem. Ve tekrarladığımda sana doğruyu söylüyorum: *baban* bir yalancı ve sana zarar verebilir. Nişanlandığım kadın onun yüzünden öldü. Neden, bilmiyorum." Eğildi. "Öğreneceğim. Ve bu konuda bana engel olmak yerine yardım edersen senin için çok daha kolay olacak."

Bu bir çeşit teklif, biliyorum. Bana güvenip güvenemeyeceğini, güvenilebileceği biri olup olmadığını bilmek istiyor. İlk başta nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum, çünkü daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Ama aynı zamanda bir seks kulübünde çıplak ve onun yatağına bağlıyım, bu yüzden herhangi bir şeyi müzakere edebilecek durumda değilim.

"Benden babama ihanet etmemi istiyorsun."

"Senden kimseye ihanet etmeni istemedim. Senden cevapları bulmama yardım etmeni istiyorum."

"Ama benden bir şeyler talep edeceksin ve ona ulaşmak için bulabildiğin her şeyi kullanacaksın. Onu öldüreceksin."

İlk başta cevap vermiyor ama başka tarafa da bakmıyor. Bana yaklaşıyor, elini yanıma dayayarak destek alıyor. Kullandığı sabunun erkeksi kokusunu alabiliyorum. Onun gibi güçlü ve kuvvetli ve vücuduma beklenmedik şeyler yapıyor.

Zor yutkunuyorum. Nefesim daralıyor. Nabzım hızla atıyor.

"Babanı öldürmek bir merhamet olurdu, Clare."

O zaman onu öldürmezdi. Önce ona işkence ederdi.

Ağzım bir karış açık, ne düşüneceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum. Zihnim beni tedirgin eden düşüncelerle dolu ve endişelerimin en küçüğü şu anki durumum.

Eğer bana söyledikleri doğruysa... babamın suçluluğuna dair hiçbir kanıt olmamasına ve benim de onun masumiyetine dair hiçbir kanıtım olmamasına rağmen... babam masum bir kadını öldürdü. Vahşice. Bu affedilemez bir günah, cezalandırılmayı hak ediyor.

Tanıdığım babayı -hafta sonları golf oynayan profesyonel elit- cinayetin arkasındaki adam olarak bağdaştıramıyorum. *Baklava desenli çorap* giyiyor.

Bu mümkün olamaz.

Olmaz.

Ama Constantine başka neden kendi masumiyetinde ısrar etsin ki? Yoksa neden beni hapisten kaçırsın ve babamla işbirliği içinde olduğumu düşünsün?

Bu kadar kolay pes edemem. Söylediklerine bu kadar kolay

inanmamalıyım. "Baban sana nasıl davranıyor, Clare?"

Ona baktım, soru karşısında şaşırmıştım. "Ne?" "Seni

incitiyor mu? Yoksa sen onun için özel biri misin?"

Başka tarafa bakıyorum. Bu konuyu konuşmak hoşuma gitmiyor ama şimdi susmanın da bir anlamı yok.

Kelepçeli olmasaydım, omuz silkecektim. İlgisiz görünmeye çalışıyorum.

"O bir

Kötü baba. Bana zarar vermiyor. En azından fiziksel olarak."

Constantine'in üzerine ölümcül bir sakinlik çöküyor. "Sana nasıl zarar verdi?"

"Şey, o sadece... benden çok şey bekliyor. Mükemmel görünmeliyim, mükemmel davranmalıyım. Mükemmel notlar almalı, mükemmel bir araba kullanmalıydım. Mükemmellikten daha azı onun itibarını zedeliyor ve birden fazla kez benden beklediği gibi bir kız olmadığım için beni azarladı."

Şaşkınlıkla boğazımda bir yumru oluşuyor. Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Bununla başa çıkmak için yıllarca terapiye gittim, ama görünüşe göre hepsini gömüp gitmişim.

"Anlıyorum. Demek bu yüzden işini ondan sakladın. Mükemmel kızının bir hapishanede çalışarak kendini kirletmesini asla onaylamazdı."

Yani bana inanıyor, öyle mi? Başımı salladım. "Evet. Neden bilmek istiyorsun?"

"Çok basit. Eğer sana da zarar verdiyse, onu elime geçirdiğimde bunu hatırlayacağım."

Ona bakıyorum. *Benden* intikam mı alacaktı? Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bir esnemeyi bastırmaya çalışıyorum, olan biten her şeyden bitkin düşmüşüm. Constantine'in gözleri başımın üstündeki prangalara gidiyor.

"Kelepçeli uyumak zordur. Kelepçeleri çıkarabilirim ama aptalca bir şey yapmaya kalkarsan seni bağlar ve kırbaçlarım. Beni anlıyor musun?"

İçimi bir korku kapladı. Yapacağından hiç şüphem yok. Başımı salladım.

"Bu kapının dışında üç silahlı adam var. Hepsi de emirlerime uyuyor. İyi bir gece uykusu için iyi para ödedim ve bunu tehlikeye atmak için çok uzun süre bekledim."

Tekrar

başımı

salladım.

"Önce

yemek ye."

Ağzımı açıyorum ve beni beslemesine izin veriyorum. Zengin peynirler, bir partide bulabileceğiniz zarif parmak sandviçlerden küçük ısırmıklar ve zeytinler, ardından merhametle ağzıma kaldırdığı su. Yeterince yediğimde ağzımı elinden çekiyorum ve o da bu konuda baskı yapmıyor.

Yemeğimi bitirdiğimde kelepçelerimi çözüyor ve bileklerim serbest kalıyor.

"Tuvaleti kullanmam lazım." "Ben

de seninle geleyim."

Yüzümü buruşturuyorum ama o sadece kıkırdıyor. "Cüretkâr olabilirsin küçük kuş, ama hata yapma, sana güvenmiyorum."

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve ağrıyan uzuvlarımı esnetiyorum. Şu anda bir masaj için mirasımın yarısını verirdim.

Tüm bu olanlardan sonra öfkeliyim, bu yüzden omzumun üzerinden, "Hapishaneden kaçan, beni kaçış aracının taban tahtalarının altına iten, beni iğrenç bir mezbahaya götüren, sonra beni sorgulayan sensin ve güvenmediğin kişi *ben miyim?*" diye fırlatıyorum.

Avuç içi kıcıma öyle sert çarpıyor ki neredeyse sendeleyeceğim. Ona bakakalıyorum ama o arkamda duruyor, karşılık verirsem bir tokat daha atmaya hazır olduğu belli.

"Ses tonuna dikkat et, *ptitsa*. Sana söyleneni yapacaksın."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Bana ne yapacağından korkarak diken üstünde banyoya yürüyorum ama o sadece peşimden gelip kapının dışında bekliyor. Aynada kendime bakıyorum. Saçlarım vahşi ve dağınık, makyajım çoktan solmuş. Gözlerimin altında halkalar, omuzlarımda ve göğsümde küçük kırmızı izler var, muhtemelen zincirlenip bir bez bebek gibi sürüklendiğim için.

Vahşi ve korkak görünüyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Daha uzun ayağa kalkıyorum, yüzüme su sıçratıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Ailem çıldırmış olmalı. Neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Ama babam Constantine'in söylediği şeyi yaptıysa... tamamen farklı bir nedenden dolayı korkuyor olabilir.

Uyumam lazım. Bunu şimdilik bir kenara bırakmalıyım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeli ve *Constantine'in* yapacaklarına hazırlanmalıyım.

Kapıyı kapatıyorum, dik duruyorum ve doğruca onun inine giriyorum.

BÖLÜM 9

CONSTANTINE

Birkaç kişisel meseleyle ilgilenirken küçük kuşumu Emporium'da kafeste bırakmak zorundayım. Üç askerim tarafından dikkatle korunuyor ama yine de onu bırakırken garip bir huzursuzluk hissediyorum, hatta kulüpten çıkarken Yury'ye havladıktan sonra bile, "Süitime kimse giremez ve kimse çıkamaz. Onunla konuşma. Ona bakma. Kapıyı kilitli tut."

"Evet, patron," dedi Yury, alçakgönüllülükle.

Emmanuel'le buluşup birçok işimin durumunu konuşurken, Clare'in -saçları dağınık, uykulu gözlü ve o buruşuk yatakta çıplak- düşüncesi sürekli aklımda.

Emmanuel benim kuzenim ve en yakın arkadaşlarımdan biri.

Babalarımız kardeş.

Ivo Amca babama hiç benzemez. Yemeği, şarabı ve kadınları sever.

-Genellikle bu sırayla. Küçük kardeş olmanın, liderliğin getirdiği sorumlulukların hiçbirine sahip olmamanın ve buna eşlik eden tüm ödüllerin ne kadar keyifli olduğu konusunda şaka yapmayı sever.

"Muhtemelen daha fazla ödül," diye dalga geçiyor babam, "çünkü onların tadını çıkaracak zamanı olan tek kişi benim."

Emmanuel de en az babası kadar saygısız ve beni gerçekten güldürebilen yegane insanlardan biri. O iyi bir *Avtorit*, aşırıya kaçmadığı sürece her zaman güvenebileceğim biri. Babası gibi Emmanuel de yeraltı dünyasının ürünlerini biraz fazla sık tatmayı seviyor.

Emmanuel görünüş olarak annesine benziyor; ince yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü, solgun tenli. Uzun boylu ve oldukça yakışıklı olmasına rağmen kadınların gözdesi değildir. Roxy ondan hiç hoşlanmadı - muhtemelen ona karşı çok fazla şaka yaptı.

"Sadece çok fazla konuşuyor," dedim ona.

Şu anda durmadan konuşuyor ve bana "Polisler her yerde seni arıyor. Bleak Street kumarhanesine saldırdılar ve bir sürü kumar makinesini parçaladılar."

Dışlerimi gıcırdatıyorum, o makineleri tamir ettirmek için yaptığım masraflara kızıyorum.

Şef Parsons, adamlarına kumarhaneme saldırılarını emrettiğine göre oldukça cesur davranmış.

Ayrıca Va- lencia'ya bana tuzak kurması için yardım ettiğinde zaten oldukça cesurdu.

Clare'in, babasının Parsons'ın yakın arkadaşı olduğunu itiraf etmesi benim için sürpriz olmadı; uydurma kanıtlar çok iyiydi. Dedikleri gibi, bu tepeye kadar uzanan bir komplo.

Ama ne amaçla?

İrlandalılarla ittifak kurmadan önce, Connor Maguire'ın bir numaralı düşmanım olduğunu söyleyebilirdim. Hayatımın geri kalanında hapse atılmamdan en çok fayda sağlayacak kişi oydu.

Ama sanırım anlaşmamızdan memnundu. Ve Tanrı'nın yeşil dünyasında sevgili kızının ikincil hasar olarak katledilmesine izin vermesine imkan yok.

Roxy'nin ölmesine gerçekten çok kızdıklarını anlamam için İrlandalıların öfkeli suikast girişimlerine ihtiyacım yok.

Hangisinden bahsetmişken-

"İrlandalılar da seni arıyor," diyor Emmanuel. "Herkese kalbini nasıl sökeceklerini ve Chopper'a nasıl yedireceklerini anlatıyorlar."

Chopper, Roxy'nin pitbulu.

"O uyuz itin beni yalamasına imkân yok," diye homurdanıyorum. "O lanet köpekten nefret ederdim."

"Onunla aynı yatağı paylaşmak hoşuna gitmedi mi?" Emmanuel kıs kıs güler.

"Nefesi seninkinden daha kötü," diyorum Emmanuel'e. "Ayrıca, Roxy'nin öldürüldüğü gece havlamamış olmasını da oldukça garip buluyorum. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Kötü bir bekçi köpeği hiç de iyi değildir."

Emmanuel, konuyu daha fazla tartışmak için fazla hevesli olmadan, "Evet, bu garip," diyor.

Adamlarımın hepsi beni destekliyor. Ama bazen içlerinden bir ya da ikisinin öfkeyle gidip Roxy'yi şarap şişesiyle patlatmadığıma gerçekten inanmayabileceğini düşünüyorum. Şu anda olduğu gibi, Emmanuel'in ses tonundaki bir şey bana Chopper'ın saldırmamasının sebebinin Roxy'ye saldırıyı kişisel olarak tanıması olduğunu düşündürüyor... aynı lanet evde yaşadığımız için.

"Maguire ile bir toplantı ayarla," diyorum. "Bu saçmalığa bir son vermeliyiz. Roxy'yi ben öldürmedim ve kimin öldürdüğünü en az onun kadar ben de öğrenmek istiyorum."

Emmanuel bir kara kaşını kaldırıyor. "Bunu kabul ederler mi bilmiyorum," diyor. "Kabul etseler bile... bu sadece seni kalp kırma menziline sokabilmek için olabilir."

"Yine de yap," diye emrediyorum.

Daha sonra babamla görüşmeyi planlamıştım ama içimde Clare'i daha fazla yalnız bırakmamam gerektiğine dair bir his var. Arabayla Emporium'a geri dönüyorum ve neredeyse koşarak merdivenlerden süite çıkıyorum.

"Hâlâ orada mı?" Yury'ye söyledim.

"Elbette," diyor Yury, ağır dövmeli ellerini önünde kavuşturuyor ve sanki kendisinden şüphe etmesine neden oluyormuşum gibi endişeyle kapı koluna doğru bakıyor.

Odaya daldım ve pencerenin önünde durmuş otoparkın sönük manzarasına bakan Clare'i ürküttüm.

"Atlamayı mı düşünüyorsun?" Ben de diyorum.

Clare kaşlarını çatarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ya da birini dışarı atarak," diye cevap veriyor.

Ha. Gittiğimden beri ruhu biraz toparlandı.

"Ben istemesem parmaklarımdan birini bile kaldıramazsın," diyorum.

"Goril gibi yapılı olduğun için bana istediğini yapabileceğini sanıyorsun," diye hırılıyor Clare.

"Oh, *sanmıyorum*," diyorum. "Yapabileceğimi *biliyorum*."

Clare o kadar kızgındır ki tüm vücudu bir karton gibi kaskatı kesilmiştir. "Şu anda benim için planın nedir?" diye sorar.

"Benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Babamın evine."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. Omuzları istemsizce düşüyor ve ağzı komik bir şekilde küçük bir "o" şeklinde açılıyor.

"Hiç temiz kıyafetim yok," diye kekeliyor. "Al."

Bir demet giysiyi doğrudan göğsüne fırlatıyorum. Hafifçe, tek eliyle yakalıyor.

Solmuş tişört ve kot pantolonu açarken hafifçe kaşlarını çattı.

"Bunlar..."

"Hayır," diyorum sertçe. "Onlar Yury'nin kız kardeşinin kıyafetleri."

Kıskanıyor mu? Benim için önemli olan bir kadının kıyafetlerini giyme fikrinden hoşlanmıyor mu?

"Oh," diyor Clare, rahatlamış ve biraz da utanmış bir halde.

Clare'e asla Roxy'nin kıyafetlerini giydirmezdim. Şimdiden Roxy'nin kızgın bir hayalet olduğunu, gittiğim her yerde beni takip ettiğini, sürekli omzumun üzerinden beni izlediğini hissediyorum.

Bana kızgın olmadığını biliyorum. Eğer ruhlar varsa, Roxy'ninki bu gezegende onu öldürmediğimi kesin olarak bilen tek yaratık olacaktır. O ve Chopper. Ve bunu gerçekten kim yaptıysa.

Yine de o küçük İrlandalı kadın, onun ve çocuğumuzun ölümünden sorumlu olan kişi suçunun bedelini ağır bir şekilde ödeyene kadar asla rahat etmeyecek. Çektiği acı ne kadar kanlı ve uzun sürerse Roxy o kadar mutlu olacaktır.

Clare, Yury'nin yardımsever bir şekilde verdiği kot pantolon, çorap, tişört ve spor ayakkabılarını giyiyor. Onu görünce gülümsemeden edemiyorum - Yury'nin kız kardeşi sadece on beş yaşında ve tişörtün üzerinde parlak pembe bir K-Pop albüm kapağı var.

"Sen ciddi misin?" Clare diyor ki.

"Ya öyle yaparsın ya da çıplak gelirsin," diyorum. "Eminim hangisini tercih edeceğimi tahmin edebilirsin."

Clare kızarak ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokuyor ve beni takip ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, tişörtün içinde oldukça sevimli görünüyor ve o kot pantolon, bir genç kızda asla olamayacak şekilde kıcına yapışıyor. Ergenler ilgimi çekmiyor. Ben şekilli kadınları severim. Clare'in bir otoyoldan daha fazla kıvrımı var. Dilimi her santiminde gezdirmek istiyorum.

Ancak şu anda bunun için zaman yok.

Onu babamın Blackwood Park'ın kenarındaki süslü, rokoko tarzı evine götürdüm.

Görkemli konaklardan oluşan bu mahalle Warren'a arabayla yedi dakikadan daha kısa bir mesafede olmasına rağmen başka bir ülkeye geçmiş gibi hissediyorum. Desolation'da zenginlik ve güç, sefaletten sadece birkaç sokak ötede bulunuyor. Babam sınır çizgisinde dolaşıyor; amaçlarına uygun olduğunda seçkinlerin galalarına katılıyor, ama daha çok

Karanlık bir sokakta elli dolar için boğazınızı kesecek olan çaresiz ve ahlaksız insanlar arasında güçlü.

Babam acımasız hırsın tanımıdır. İstedğini elde etmek için yapmayacağı şey yoktur.

Eskiden hedeflerine yumruklarıyla ulaşırdı. O da benim kadar iri yarı ve acımasız bir adamdı, insanların ağzından söktüğü dişler nedeniyle Dişçi olarak bilinen vahşi bir dövüşçüydü. En iyisinden öğrendim. Şimdi biraz farklı nedenlerle aynı lakaba sahip olabilirim...

Adamları ondan korkar ve ona taparlardı. Bazen hepsi zil zurna sarhoşken, eğlence olsun diye onlarla boks yapardı. Bu, en cesur yeni yetmelere bile neden en tepede olduğunu hatırlatmanın etkili bir yoluydu.

Ta ki Mos- cow'da bir grup Ermeni tarafından vurulana kadar. Biri omurgasının dibine saplanan kurşun olmak üzere sekiz kurşun yemiş.

Diğer yedi iğne, doktorun metali vücudundan çıkarması için harcadığı süreden daha uzun bir süre onu rahatsız etmedi.

Ama o son kurşun omuriliğini parçaladı. Bundan kurtuluş yoktu.

O zamandan beri tekerlekli sandalyede, ayakta duramıyor, yürüyemiyor ve hatta sevişemiyor.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu onun mizacını iyileştirmede.

Ben onun imparatorluğunun varisiyim, ikinci adamıyım ve beni parmaklıkların arkasına kim koyduysa muhtemelen bunu biliyordur.

Bu komplo işini kim planladıysa, babamın düşmanı da olabilir. Onun halefi olduğum kadar kas gücü olduğumu da biliyorlar. Roxy'nin hamile olduğunu bile biliyor olabilirler. Sadece yakın çevremize söyledik ama hiçbir gemi sızıntılara karşı güvende değildir. Rogov soyunu bitirmek istiyorlarsa, amaçlarına ulaşmaya çok yaklaştılar.

Babam bebeği biliyordu. Beni teselli edecek tek bir kelime bile etmedi. Bu onun tarzı değil, ondan ne bir sevgi sözcüğü ne de bir iltifat duydum. Yine de torununun kaybı bir şekilde kutlanmalıydı.

Bunca ay sonra bile bu ihmale duyduğum kızgınlık beni şaşırtıyor.

Bu eve döndüğüm için mutlu değilim. Aslında, nefret ediyorum.

Şu anda nefret etmediğim tek şey arkamdaki arabadan inen kadın.

Clare evin geniş cephesine hayretle bakıyor, ancak bundan daha büyük konaklara alışkın olmalı. Muhtemelen bir gangsterin evinin içinin daha önce gördüklerinden ne kadar farklı olduğunu merak ediyordur.

Beni içeriye kadar takip ediyor, son derece yakınımnda ve sağ kolumun biraz gerisinde bir gölge gibi duruyor.

Bana yapışmasını seviyorum.

Onu denemek için girişte bir an duruyorum. Elbette o da durdu, tıpkı iyi eğitilmiş bir köpeğin yola getirilmesi gibi.

Sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

Onu pek çok şey yapması için eğitmek istiyorum.

Ama şimdilik, daha tatsız bir karşılaşma yaklaşıyor. Onu doğruca babamın çalışma odasına götürüyorum.

Altı aydan daha uzun bir süre kilit altında kaldığım için, babamın dönüşümü biraz heyecanla karşılayacağını düşünebilirsiniz. Bunun yerine, masasının üzerindeki açık defterden başını kaldırmıyor, sadece bana şöyle bir bakıyor ve Clare'e sert, karanlık bir bakış fırlattıktan sonra birkaç satır daha yazıp kalemini bırakıyor.

"Bu Valencia'nın kızı mı?" dedi. "Evet, doğru."

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu koz olarak kullanacağım," diye

cevap verdim.

Bu kısmen doğru. Ama Clare için başka planlarım var, onu babasına geri vermeyi düşünmeden önce...

Babam bu yönde bir çıkarımda bulunmuşa benziyor, çünkü soluk mavi gözlerini bana dikmiş, üst dudağı tiksintiyle kıvrılmış.

"Onu kaçırmak... düşüncesizceydi," diyor. "Polislerin çok fazla dikkatini çekiyor."

"Nasıl olsa beni arayacaklardı," diyorum. "Valencia sırf tekrar kaçayım diye beni o lanet deliğe tıkma zahmetine girmedir."

"Kumar makinelerimizden sekizini parçaladı," diyor babam. "Terbiyesine dikkat etmesini hatırlatmak için ona serçe parmağını göndermeliyiz."

Clare bana daha da yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki yumuşak göğüslerinin kolumun arkasına baskı yaptığını hissedebiliyorum ve hatta babamı gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş bir halde izlerken kalbinin çarpıntısını hissedebiliyorum.

Babamın adamlarından biri eline bir satır indirirken Clare'in bileğini masaya yaslama fikri midemde uzun ve tatsız bir devrim yaratıyor.

Clare'in güzel elleri vardır; krem rengi, yarı saydam tırnakları ve uzun, zarif parmakları vardır.

Hiçbir şekilde kimse onlara dokunamaz. Ya da başka bir yerine. O benim, istediğimi yaparım.

Benim ve başkasının değil.

"Onu daha iyi kullanabilirim," diyorum kısaca.

Babam sessiz, yüz ifadesi yargılayıcı.

"Bu gece Yama'da bir dövüş var," diyor. "İlyas da orada olacak."

İlyâ bir çeşit komısyoncu. Aslında, Maguire klanıyla aramızdaki ittifakın kurulmasında etkili oldu.

Ne gariptir ki, hapse atıldığımdan beri ona ulaşmak çok zor oldu.

Telefon aramalarımın kaçabilir ama boğazına sarılan elimden kaçamaz.

"Mükemmel," diye başımı sallıyorum. "Ben de öyle yapacağım."

Bununla birlikte, elimi Clare'in bileğine kapatıp onu ofisten dışarı çekiyorum.

Babamın asık suratlı varlığından ve sanat eserleri, halılar, heykeller ve mobilyalarla dolu evin bunaltıcı kasvetinden ayrıldığımızda onun rahatladığını hissedebiliyorum. Gangsterler her zaman aşırı süsleme yaparlar. Yasadışı serveti gösterişli eşyalara dönüştürme dürtüsü karşı konulamayacak kadar güçlüdür. Vazolar ve tablolar meşru bir hayatın ziynetleridir - geri almak bir yığın paradan daha zordur.

"Yani serçe parmağımı kesmeyeceksin," diyor sessizce, biz evden çıktıktan sonra.

"Hayır."

Duraksıyor, sonra da "Neden olmasın?" diye soruyor.

Dönüp ona bakıyorum, bana korkudan çok gerçek bir merakla bakan iri, kara gözlerine. Bu lanet olası küçük deli doktoru beni analiz etmeyi bir saniye bile bırakmıyor.

"Çünkü istemiyorum," diyorum kabaca. Sonra da ekliyorum: "O eller için çok daha ilginç kullanım alanlarım var."

İfade bir tehdit gibi huysuzca geliyor.

Clare geri çekilmiyor. Aslında, yumuşak küçük nefesi rahatlamadan daha fazlasını taşıyor - belki, muhtemelen, bir miktar beklenti.

Beni arabaya kadar sessizce takip etti. Sonra "Babana ne oldu?" diye sordu.

"Bir rakip tarafından vuruldu," diyorum.

"Ne zaman? Moskova'ya
döndüğünde mi?" Başımı
salladım.

Babam ayağa kalkar kalkmaz -tabii ki mecazi anlamda- beni de yanında işe
götürmeye başladı.

"Onun gözleri, kulakları, bacakları olmama ihtiyacı vardı," diyorum.
"Paranoyaktı. Adamları arasında bir köstebek olduğunu düşünüyordu."

Üstü açık Cadillac'larıyla Danilovsky pazarının önünden geçip iki makineli
tüfekten mermi yağdırdıkları gün nerede olacağını Ermenilere bildirmiş biri.

Fiziksel olarak küçülmesi onu çılgına çevirdi.

Avatarı olarak hareket edecek birine ihtiyacı vardı. Henüz tam gücüme ve
boyuma ulaşmamış olsam da, yakında ulaşacağımı biliyordu.

"Kaç yaşındaydın?" Clare soruyor. "On iki."

Geri çekiliyor, dehşete düşüyor.

Sanki zihnim de bedenimle birlikte büyümüş gibi, "Neredeyse 1.80
boyundaydım," diyorum ona. Sanki içimde hala bir çocuk yokmuş gibi.
"Elime bir silah verdi. Beni işinde eğitmeye başladı; önce gasp, hırsızlık ve
ahlaksızlığın temellerini öğretti. Sonra beni genelevlerine, uyuşturucu
batakhanelerine, kendisine kumar borcu olan adamların diz kapaklarını
kırdığı depolara götürdü."

Clare hasta görünüyor. Onun tepkisi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.
Sesimin düşünmeden, plansızca ağzımdan çıktığını duyuyorum. Kendime iyi
olduğunu, kabul edilebilir olduğunu, iyi bir iş olduğunu, bir mafya için iyi
bir ebeveynlik olduğunu söylediğim şeyleri ona söylediğimi.

"Kirazımı patlattığında hâlâ on iki yaşındaydım," diyorum. "Seks değil - o
bir ya da iki yıl sonra fahişelerinden biriyle oldu. Hayır, suç dünyasının tek
büyük engelini aşmak istedi ve bunu ne kadar çabuk aşarsam o kadar iyi
olacağını söyledi. Benden bir adam öldürmemi istedi."

Clare'in güzel, solgun elleri kucağında kıvrılıyor. Beni dikkatle izliyor ama
sözümü kesmek ya da cesaretimi kırmak için tek kelime etmiyor.

"İyi bir aday bekledi. Polisler için muhbirlik yapan mahalleden birini. Adamları onu aynı depoya getirdi, zemini zaten lekeli olan, arka taraftaki çöp bidonlarında sık sık siyah çöp torbalarına sarılmış ceset parçalarının bulunduğu depoya.

"Adam zayıftı, benden kısaydı ama gözlerinin etrafında kaz ayakları olan ve saçları seyrelmiş bir yetişkindi. Dehşet içindeydi. Daha önce hiç yalvaran ve ağlayan yetişkin bir adam görmemiştim. Küçük bir kız gibi sızlanıyor, hıçkırıyor, canını bağışlamamız için bize her şeyi teklif ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, benden öğreniyordu."

Clare beni izliyor, göğsü nefes alıp verirken zar zor inip kalkıyor.

"Babam 'Vur onu' dedi. Silahı doğrulttum. Tetiğe bastım. Göğsünde ne kadar küçük bir delik açtığına şaşırdım. Onu öldürmeyeceğini, bunu tekrar yapmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama yere yığıldı ve birkaç dakika sonra da öldü."

Clare sonunda nefes veriyor, ölmek üzere olan bir adamın son nefesine benzemeyen uzun bir iç çekme sesi. Bu sesi çok net hatırlıyorum. Ayrıca ayağındaki çizik ayakkabıları da. Ve çenesinde bir çentik vardı, sanki o sabah tıraş olurken kesmiş gibi.

"Sen bir çocuktun," diyor Clare. "Başka seçeneğin yoktu."

Gözlerinin içine bakıyorum, yılmadan.

"Bir seçeneğim vardı," diyorum. "O tetikte sadece bir parmak vardı."

Clare'in başı neredeyse belli belirsiz bir şekilde sallanıyor.

"Ondan nefret ediyor musun?"

diyor. Babamı kastediyor.

"Tabii ki hayır."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Babamın bir yalancı ve katil olduğunu söylediniz. Roxy'nin ölümüne o sebep oldu."

"Ne olmuş yani?"

"Baban da aynı değil mi?"

Arabanın motorunu çalıştırarak homurdanıyorum.

"Bu iynin kötüye karşı savaşı değil Clare. İyi ve kötü diye bir şey yok. Herkes benim yanımda ve herkes bana karşı. Babanın hangi tarafta olduğunu tahmin edebilirsin. Onun yerine benimle olman için sana bir şans veriyorum. Çünkü kafasına napalm dktğmde babanın yanında olmak istemezsin."

BÖLÜM 10

CLARE

Constantine, Roxy'yi babamın öldürdüğü konusunda kesinlikle kararlı. Babamın suçlu olduğuna dair en ufak bir şüphesi yok. Diğer yandan ben ikna olmadım.

Kendime onun babama zarar vermeyeceğini söylüyorum, gerçekten. Onu kimin ve neden öldürdüğünü bulacağız ve bulduğumuzda, babama karşı olan amansız takibinden ve intikam arzusundan vazgeçmek zorunda kalacak.

Constantine bir telefon görüşmesi yapıyor ve hızlı Rusça konuşuyor olsa da, askerlerinden biriyle konuştuğuna eminim. Emir verirkenki ses tonunu duyuyorum.

Göğsümde ve boynumda beni utandıran ve endişelendiren bir kızarıklık yaratıyor. İstemediğim halde, entelektüel olarak nefret ettiğim halde neden üzerimde böyle bir etkisi var? O bir suçlu, bir vahşi. Bana çirkin şeyler yaptı ve daha kötüsüyle tehdit etti. Ondan nefret etmeliyim.

Yine de kendimi, aralarındaki zonklamayı hafifletmek için uyluklarımı sıkıca birbirine bastırırken, yanaklarımdaki rengi görmemesi için yüzümü pencereye doğru çevirirken buluyorum.

"Orada görüşürüz," diyor Constantine İngilizce olarak ve aramayı sonlandırıyor.

Desolation'ın kalabalık caddelerinde yine ödünç alınmış bir arabayla ilerliyoruz, bu seferkinin camları renkli. Her gün böyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, bir göçebenin hayatı. Kök salacak bir yer yok, ev diyebileceği gerçek bir yer yok. Bu gece gidebilir

Seks kulübüne geri dönmek ya da bir arkadaşın evinde kamp yapmak. Muhtemelen güvenli bir evi ya da bizi götürebileceği bir yer vardır. Elinin altında kaynak eksikliği olmadığı açık. Ama gerçekten yerleşebileceği bir yeri olacak mı? Bir daha güpegündüz sokaklarda yürüyebilecek mi?

Yapacak mıyım?

"Hiç kavgaya gittin mi, küçük kuş?" Constantine sorar. "Bir...

kavga mı? Ne demek istiyorsun?"

Dudakları bazen onu eğlendiren bir şey söylediğinde ya da yaptığında olduğu gibi kıvrılıyor, ki bu gerçekten de oldukça sık oluyor.

"Bir kavga, Clare. İnsanların birbirlerine vurması gibi."

"Spor için mi?"

Omuz silkiyor, insanların birbirlerine başka nedenlerle vurması kavramıyla açıkça ilgilenmiyor. Bu beni şaşırtmadı ama yine de rahatsız edici. Acımasız şiddete olan rahat bakışı beni tedirgin ediyor.

"Hayır," diyorum dürüstçe. "Daha önce hiç dövüş görmedim, ringde ya da başka bir şekilde." Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum, anılarımı gözden geçiriyorum. "Şey... Yani, bir keresinde yedinci sınıftayken birkaç çocuk bir şey yüzünden tartışmış ve kavgaya tutuşmuşlardı ama kimse gerçekten yaralanmadan kavga sona ermişti."

"Senin için mi kavga ettiler?"

Ağzım açık ona bakıyorum. "Benim üzerimden mi?"

Bir dönüş yapıyor, gözleri hâlâ yolda, ama biraz geriliyor. "Sanki bu kavram çok mantıksızmış gibi davranıyorsun."

"Ama öyle."

Dizime uzanıyor ve beni fazla nazik olmayan bir şekilde sıkıyor. "Bu kadar yeter."

Ne için? Sormak istiyorum ama sormuyorum. Boğazım tıkanmış gibi hissediyorum ve burnum karıncalanıyor ve nedeninden tam olarak emin değilim.

Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yok ama benim için savaşıır. Buna şüphe yok. Zaten adamlardan birini tehdit etti ve babasının önünde beni savundu.

Neden?

"Korunaklı bir hayat yaşadın, küçük kuş."

Pencereden dışarı bakıyorum ve başımı

sallıyorum. "Evet, öyle."

Uzun süre sessizlik içinde araba sürdük. Aramızdaki farklar devasa görünüyor.

Son olarak tekrar konuştuğunda, hâlâ pencereden dışarı bakarken saçımın bir tutamını büküyorum.

"Bu gece, daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzemeyen bir dövüş izleyeceksiniz." Ona döndüm ve göz kırptım. "Birine mi saldırıyorsun?"

Yüz hatlarında hüznü bir gülümseme beliriyor, sonra tekrar okullu oluyor. "Hayır, Clare. Eğer bir saldırı planlıyor olsaydım, benimle gelmezdin."

Neden?

Soru yine aklıma geliyor ama yüksek sesle söyleyemiyorum. Onunla birlikte izlemem, dinlemem ve gözlemlemem gereken bir yerdeyim. İçimden bir ses cevapları fazlasıyla alacağımı söylüyor, hem de çok yakında.

"Bu gece benimle *Yama*'ya geleceksin. İngilizcede 'çukur' anlamına geliyor," diye devam ediyor ve arabaların sıralandığı dar, loş bir sokağa sapıyor.

"Pekâlâ, burası birkaç kokteyl alabileceğimiz hoş ve lüks bir yere benzemiyor," diye mırıldanıyorum kalbimin çarpıntısını bastırmak için. *Çukur* mu? "Çukur bana Edgar Allen Poe'yu hatırlatıyor."

"Çukur ve Sarkaç," diyor sessizce. "Benim favorim."

Beni şaşırtmaya devam ediyor. Birincisi, şaşırtıcı derecede yumuşak huyluluğu. İyi yemekleri takdir etmesi. Şimdi de Edgar Allen Poe tutkunu mu oldu?

"Poe'yu sever misin?"

"Tabii ki. Sevilmeyecek ne var ki?" Başka bir yola sapıyor ve park etmiş arabalar yanımızdan o kadar hızlı geçiyor ki midem sıkışıyor ve çalkalanıyor. Şehir merkezinin derinliklerine doğru gidiyoruz ve ben daha önce buraya hiç yaklaşmamıştım. Aslında onun benimle olmasından dolayı rahatladığımı fark ettiğimde kendimi bile şaşırtıyorum. Burası benim gibi bir kızın asla yalnız yürümesi gereken bir yer değil. Ama onun yanında kimse bana dokunamaz.

Omuz silkiyorum. "Bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini söylerler, ama ben seni yanlış yargılamışım."

"Ayıp, ayıp, doktor. Hemen sonuca varmamanız gerektiğini bilmeliydiniz." Tam olarak çözemediğim bir nedenden dolayı, azarlayıcı tonu beni biraz utandırıyor. Kıvranıyorum.

"Ah, gerçek bir itaatkârın kızarması," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.

"Yüzüm kızarmıyor," diye itiraz ediyorum, yanaklarımın nasıl alevlendiğini görmemesi için yüzümü tamamen çeviriyorum. Bana alt-mesajcı denmesi hoşuma gidiyor mu bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değilim, ama kulağa pek ilgili olduğum bir şeymiş gibi gelmiyor.

"Öylesin, küçük kuş. Yanaklarının bu şekilde renklenmesine bayılıyorum. Yüzünün kızarmasının sebebinin ben olduğumu bilmek için sabırsızlanıyorum."

Vücudum tutuşuyor, onun beni kızartmak için her ne yapacaksa yapacağı düşüncesiyle tükeniyor. *Tanrım*.

"Özgürce konuşuyorsun,

Constantine." "Doğruyu

söylüyorum, Clare."

Konuyu değiştirmek zorundayım. "Poe'dan ne okudun?" "Her şeyi, hem de defalarca."

"Oh, vay canına."

Yavaşlıyor, kırmızı ışıktaki duruyor. "On yaşımdayken bir dadım bana bu eserleri ciltli olarak vermişti. O zamanlar ne kadar parlak olduklarını takdir edemeyecek kadar küçüktüm."

"Aynı."

"DesMax'ta onları İngilizce olarak keşfettim ve neredeyse hepsini ilk kez okuyormuş gibi hissettim."

"Vay canına. Çeviriler o kadar farklı mı?"

"Pek çok çeviri var ama çoğunda... nüanslar eksik, sanırım siz öyle diyorsunuz."

Pencereden dışarı bakıyorum ve kendi kendime usulca mırıldanıyorum, "Kelimelerin zihni etkileme gücü yoktur..."

"...gerçekliklerinin enfes dehşeti olmadan" diye bitiriyor. Bir Poe alıntısı.

Kaçak bir mahkûmla arabadayım, onun tutsağı olarak, herhangi bir randevuda yaptığımdan daha eğlenceli bir sohbet yapıyorum. İroni çok çarpıcı.

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde araba sürüyoruz. Konuştuğunda neredeyse sıçrayacaktım. Kendimi tam zamanında yakalıyorum. Bana zaten küçük kuşum diyor. Biri gibi korkmayacağım.

"Yama, Petrov tarafından işletilen yeraltı dövüş ringi. Muhtemelen yeraltı dövüşlerinin yasal onay olmadan yapıldığını söylemeye gerek yok. İnsanlar özel mülklerinde yasadışı olarak dövüştürüyorlar."

"Kuralları kim koyuyor?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Genellikle kural yoktur. Dövüşçüler gelir ve hangi rakiple karşılaşacaklarını bilmezler."

"Yani bunun yasallığı olmadan vergi de olmaz... para akışını düzenleyecek kimse de olmaz."

"Kesinlikle. Büyük miktarlarda para el değiştiriyor."

"İnsanlar ölüyor mu?"

Cevap vermeden önce duraksıyor. Kaşlarını çatarak, dar araba sıralarını kolayca geçmesini ve arabayı park etmeden önce keskin bir sola dönmesini izliyorum. "Evet."

"Vay canına. Buradayız çünkü..."

"Bir sürü sebep var. Sen zeki bir kızsın. Doktora yaptın, değil mi? Teorilerini duyalım."

Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı bilmiyorum. Bir nefes çekiyorum, sonra tekrar bırakıyorum. "Yeterince adil. Petrov'un İrlandalıları buradan uzak tuttuğu söylendi sana. Roxy'nin cinayetinde senin suçlu olduğuna inananlar sadece onlardı."

"Evet."

"Yani burada İrlandalılardan gelecek tepkilere karşı güvendesiniz. Muhtemelen en güvende olduğunuz yer burası, çünkü size gerçekten zarar verebilecek tek kişiler... yani yasal yetkililer olacaktır. Evet?"

"Doğru."

"Size komplo kuranın babam olduğuna inandığınıza göre, bazı sorular sormaya başlamak isteyeceksiniz."

"Öyle olduğuna inanmıyorum, Clare. Ben öyle olduğunu biliyorum."

Buna cevap vermeyeceğim. O benden çok daha emin. Babamın hala masum olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Constantine'in eliyle ölmemesi için bir şansımız olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu düşünce bile beni hasta ediyor.

"Tahminimce soruşturma falan yapmaya geldiniz?"

"Evet. Roxy'nin ölümünden sorumlu olmadığımı adli sisteme kanıtlamak zorunda olduğumdan daha fazla İrlandalıları kanıtlamak zorundayım. İrlandalıları beni bir daha gözaltına almadan önce öldürecekler."

"Peki ne olur... eğer aradığınız adaleti bulursanız..." Midem bulanıyor. "Ve seni tehdit eden organize suç şebekeleri tarafından aklanırsın."

"Evet?"

"Sonra ne olacak?"

Başını iki yana sallar. "İkimizi ayıran bir şeyi bilmelisin Clare. Senin gibi insanlar - hali vakti yerinde, varlıklı, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş."

İçten içe ürperiyorum.

"Hayatları onlar için planlanmış durumda. Aileleri daha onlar doğmadan hangi okullara gideceklerini biliyor. Üniversiteye gideceklerini ve bazı durumlarda kiminle evleneceklerini biliyorlar ve liste böyle uzayıp gidiyor. Benim gibi insanlar mı?" Başını sallıyor. "Günü gününe yaşıyoruz. Bundan sonra ne olacağını hiç düşünmedim, çünkü önümdeki ışık sadece bir sonraki adıma kadar gidiyor. Bir sonraki adımım o kulübe girmek ve kendimi aklamak."

Her an yaşadığı son gün olabilir. Acaba bu fikri korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi buluyor? Belki ikisi de.

"Seni almak için yanına gelene kadar arabada kal."

Vay canına. Kapıyı açmamı ve araçtan yalnız çıkmamı bile istemiyor mu? Çok hoş.

Ona itaatsizlik etmeyi düşünmüyorum bile. Şu anda hayatım ona itaat etmeye bağlı.

Yolcu kapısı açıldığında irkildim.

"Çok kolay ürküyorsun küçük kuş," diyor üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Benimle güvende olduğunu bilmiyor musun?"

"Beni kaçıran adamla güvende miyim? Hayır."

Ama yalan söylüyorum. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Con- stantine'in yanında yürümek bir yarı-tanrının yanında yürümek gibi; onun büyüklüğünde, gücünde ve vahşiliğinde birini daha önce hiç görmedim. Dan- ger için bir mıknaş olmasına rağmen, onun yaralandığını ya da öldürüldüğünü hayal bile edemiyorum. Dolayısıyla ben de kendimi yenilmez hissediyorum.

Ayak uydurabilmem için hızını yavaşlatıyor, yoksa benden çok daha uzun olduğu için neredeyse depar atacaktım. "Yanımda kal ve seninle konuşulmadığı sürece konuşma."

"Kulağa çok ortaçağvari geliyor. Ben senin serfin miyim?" "Sen tapılacak derecede ineksin." "Daha önce kimse bana böyle dememişti."

Hızla ayılmadan önce bana çarpık bir gülümseme, parlak bir diş parıltısı veriyor. "Ciddiyim Clare. Yanımda kal. Kimseyle konuşma. Sorulara cevap verme. Burada benim gölgem olacaksın, böylece seni güvende tutabilirim."

Başımı salladım. "Anladım."

Pit, seks kulübüyle aynı havaya sahip, ancak içeri girdiğimizde, o kadar da gösterişli değil. Bunun yerine, içerisi de dışarısı kadar pis. Loş ışıklı, iyi kullanılmış bir spor salonu gibi hafif ter ve lastik kokuyor. İnsanlar kim olduğumuzdan habersiz yanımızdan geçip gidiyor, yırtık kotlardan solmuş tişörtlere, topuklu ayakkabılardan mini eteklere kadar her şeyi giymişler.

"Tanrım, orospu çocuğu." Biri Constantine'in yanına gelir ve sırtına vurur. "Duydum ki kaçmışsın, duydum ki Valencia'nın kızını almışsın? İnanılır gibi değil."

Constantine adamın yumruğuna vurdu, sonra da beni sürükledi. Sanırım Valencia'nın kızı olarak buradaki en popüler kişi ben olmayabilirim.

Etrafımızda insanlar onu tebrik ediyor, selamlıyor, savaştan dönen bir asker gibi karşılıyor. Bu biraz hayranlık uyandırıcı. Belli ki burada itibarlı bir adam.

"Bay Rogov, Petrov en içten selamlarını yolladı," diyor iri yarı sarışın bir adam, kalabalık halkalardan birine ulaştığımızda. "Bu gece başka bir işle meşgul ama yakında size yetişeceğini söylüyor."

Constantine başını sallar. "Petrov'a bunu istediğimi söyle."

Yüzündeki ifade bana bunun bir yalan olduğunu söylüyor ve nedenini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Böyle bir yeri işleten her adam acımasız ve gaddar olmalı.

Ama işte yine yargıda bulunuyorum ve şimdiye kadar bu gerçekten çok boktan bir karar oldu.

Bir duvar boyunca büyük patlamış mısır küvetleri ve köpüklü biraların bulunduğu bir atıştırmalık barı ve diğer bir duvar boyunca barmenlerin içki servisi yaptığı uzun bir bar bulunmaktadır.

"Dövüşçüler nerede?" Kalabalığın gürültüsü arasında neredeyse çığlık atmak zorunda kalıyorum.

"Dövüşler arasındayız. Bekle ve gör."

Gözlerimi kırıştıyorum, bizi ana arenadan farklı bir odada bulunca şaşırıyorum. Bir köşede birkaç kadın ve erkeğin Rusça, diğer köşede ise İtalyanca konuştuklarını duyuyorum. Buranın yeraltı suçlular ağı için bir tür buluşma yeri olduğunu hayal ediyorum.

Constantine içeri girdiğinde insanlar alkışlıyor ve biri yine sırtına vuruyor. O kadar sırt tokatlamadan sonra morarırdım ama o sadece gülümsüyor ve herkesi selamlıyor. Hepsi geri döndüğü için gerçekten mutlu görünüyor.

"Kurtulduğuna çok sevindim," diyor ölümcül topuklu ayakkabılar giyen ufak tefek bir sarışın. "Masum olduğunu biliyordum."

Constantine başını sallar. "Teşekkür ederim."

"Tanıdığımız herkese söyledik," diyor başka bir köşeden uzun boylu, zayıf ama ölümcül görünümlü bir adam. "Masum olduğunuzu yayıyoruz."

Çenesinde beyaz bir yara izi olan iri yarı bir adam, "Dikkat etmeniz gerekenler sadece lanet İrlandalıları," diyor. "Onlar öldürmek için dışarıdalar, kardeşim."

"Biliyorum."

"Önce onlara ulaşman gerekecek," diyor başka biri. Kim olduğunu bile bilmiyorum. "Burada güvendesin."

"Petrov'un İrlandalıları dışarıda tuttuğunu duydum."

"Bazı İrlandalıları. McCarthy'nin Amerika'yı ziyaret etmesine izin veriliyor."

Constantine başını sallar. "Elbette."

Görünüşe göre onun gözünde iyi ve kötü İrlandalıları var. Hepsinin gözünde, gerçekten.

"Roxy'nin başına gelenler için üzgünüm," diyor güzel bir kızıl saçlı.

"Korkunç bir şeydi."

"Öyleydi," diye yanıtlıyor Constantine. "Sorumlu kişi cezasını çekecek."

Etraftan onay sesleri yükseliyor, her taraftan alkışlar ve onaylar geliyor.

Midem sıkışıyor.

Eğer söylediği doğruysa... babam, bu insanların bazılarını *hapse* göndermekten sorumlu olan adam... Constantine'e komplo kurmaktan gerçekten suçlu mu? O öldü. Yeraltı kanunsuzlarından oluşan gerçek bir çeteden kaçmasına imkan yok.

"İşte buradasın patron," diyor Constantine'in adamlarından biri, bize yetişirken. Bu Yury, neredeyse mürekkebe bulanmış olan, kardeşi yüzünden beni görür görmez nefret eden. Konstantin beni koruması için onu bıraktığında çok korkmuştum ama endişelenmemeliydim; adamları emirlerine karşı gelmeyecek kadar sadık ve iyi eğitilmiş görünüyorlar. Kimsenin bana elini süremeyeceğini de açıkça belirtti.

Bir süre sonra uzun boylu ve siyah saçlı ikinci bir asker bize katılıyor. Bana pek de hoşlanmadığım bir bakış atıyor, gözleri gülünç pembe tişörtümün içindeki vücudumda geziniyor.

"Oh, kuzen," diye kıkırdıyor. "Şimdi hapisten kaçarken neden kızı da yanında götürmek zorunda kaldığını anlıyorum..."

Constantine kaşlarını çatıyor ve ağır bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Bu sahiplenici jest, suçlular ve gangsterlerle dolu bu sıkışık ortamda garip bir şekilde rahatlamama neden oluyor.

"Sessiz ol," diyor kuzenine. "Dikkatleri onun üzerine çekmek istemiyorum."

Kuzeninin yüzünde sinirli bir ifade belirir ama Constantine bunu görmez ya da umursamaz. Dikkati, ince çizgili bir takım elbise giymiş, kel kafası bowling topu gibi parlayan tıknaz bir adama çekilmiştir.

Constantine Yury'ye, "Onu biraz izle," der.

Bir yanıt beklemeden kalabalığın arasına dalar ve kel adamın kaçmasına fırsat vermeden önüne dikilir. Ve adamın niyeti de tam olarak kaçmaktı-

Yüzünde şaşkınlık, endişe ve çaresizliğin uçuşmasını izliyorum, sonra bu duyguları yumuşatıyor ve Constantine'i pho- ny bir sırtışıyla selamlıyor.

"İşte buradasın, dostum! Şehirdeki tüm polisler seni ararken seni dışarıda görmeyi beklemiyordum."

"Eminim yapmamışsındır," diye homurdanıyor Constantine. "Benden kaçıyordun, Ilya."

"Hiç de değil, dostum! Ama biliyorsun, şu anda İrlandalılarla işler çok hassas ve-"

"Ne kadar *hassas* olduğunun tamamen farkındayım. Bilmek istediğim şey neden olduğu. Anlaşmamızı kim biliyordu? Kim sorup duruyordu? Herkes sana geliyor, Ilya, bana taş atma-"

"Biliyorsun, seninle ilgili tek bir kelimeyi bile kimseye söylemem.
-"

"Fiyat doğru değilse," diye hırlıyor Constantine.

Ilya'nın devam eden protestolarına tanık olamıyorum çünkü Constantine'in kuzeni önüme geçerek görüş alanımı kapatıyor. İlk maçın bitişik odada başlamış olması da işe yaramıyor; kalabalığın tezahüratları ve uğultuları yüzünden artık kulak misafiri de olamıyorum.

"Demek psikiyatristsiniz," diyor kuzen. "Ben bir psikologum, evet," diye cevap veriyorum kısaca. "Beni analiz et o zaman."

"Emmanuel..." Yury uyarı tonunda konuşuyor.

Emmanuel onu görmezden geliyor, koyu renk gözleri alaycı ve meydan okuyan bir ifadeyle yüzüme sabitlenmiş. Yüzü kızarmış ve sanırım burun deliklerinin etrafında küçük bir beyaz pudra tozu görüyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum - banyoda bir darbe almak, etrafımda büyüdüğüm kızlarla tampon değiştirmek kadar yaygındı.

"Psikolojik analiz bir parti numarası değildir," diyorum. "Birinin ruhunun derinliklerine inmek yıllar alabilir ve bu da hastanın tam işbirliği ile olur."

"Bu komik," diyor Emmanuel. "Çünkü ben seni beş dakika içinde ölçüp biçebilirim. Sanırım psikiyatrist olmalıymışım."

"Sahi mi?" Constantine'in geri gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden bakmaya çalışarak soğuk bir şekilde söylüyorum. Emmanuel'in bu kadar yakın durması ya da bana bakarken kötü niyetle sırtması hiç hoşuma gitmiyor.

"Şımarık bir zengin kızı gördüğümde tanırım," diyor Emmanuel. "Benden uzaklaşmaya çalışıyorsun. Biz köylülerle aynı havayı solumak zorunda kalmamayı diliyorsun. Artık bizim dünyamızdasın prenses. Senden daha zeki, senden daha güçlü olduğumuzu ve sana istediğimizi yapabileceğimizi zor yoldan öğreneceksin..."

Yury boğazını temizler, Emmanuel'in görmezden geldiği bir başka uyarıdır bu. Constantine hâlâ Ilya ile konuşmaktadır.

Bu komik-Constantine bana korunaklı olduğumu hatırlatmaktan hoşlanıyor, ama bunu ondan duymak beni o kadar da rahatsız etmiyor. Belki de beni seçkinlerden biri olarak kötülemediği içindir. Oysa Emmanuel tırnaklarıyla derimi soymak ister gibi görünüyor.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Yapabileceğinin en iyisi buysa, günlük işine devam etsen iyi olur," diyorum ona. "Bu gece burada olmaktan son derece mutluyum, hatta oldukça keyif alıyorum. Klinik bir bakış açısıyla, sergilenen büyüleyici bir dizi sosyo-farklı davranış var. Örneğin siz, fiziksel yetersizlik duygularınızı aşırı telafi ediyor gibi görünüyorsunuz ki etrafınızda bu kadar güçlü erkek varken bu anlaşılabilir bir durum. Yine de bu saldırganlığı bana, oradaki tek kadına yöneltiyorsun. Bu da bana cinsel yetersizliğinizi de telafi ediyor olabileceğinizi düşündürüyor."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle Emmanuel'in yüzü sertleşiyor ve solgunlaşıyor. Yury'nin yumuşak ama fark edilebilir bir eğlence homurtusu çıkarmasına yardımcı olmuyor.

"Seni pis küçük bi-" diye başlıyor Emmanuel, Constantine bize katılmadan önce ve anında sessizleşiyor.

"İlyâ ne dedi?" Yury soruyor, Konstantin küçük grubumuz arasındaki yaylı gerginliği fark etmeden önce konuyu hızla değiştiriyor.

"Bir sürü saçma yalan," diyor Constantine. "Remo'yu ara. Buraya gelmesini ve İlyâ'yı gittiği her yerde takip etmesini söyle. Bir gölge gibi peşine takılsın. Biriyle buluşursa, bir telefon görüşmesi yaparsa, hatta bir mesaj bile atarsa, lanet telefonunu çal ve kimi uyardığını gör. Ağacı salladım. Elma düşürecek."

"Tamamdır patron," diyor Yury, Remo denen kişiyi aramak için dışarı çıkıyor.

Constantine Emmanuel'e keskin bir bakış fırlatıyor, belki de aramızdaki gerilimi hiç kaçırmamış gibi.

"Git bize içki getir," diye emrediyor.

Emmanuel'in garson gibi emir almaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim.

-Hiç de bile. Ama sadece başını sallıyor ve bara doğru ilerliyor.

"Özür dilerim," diyor Constantine. "İlk dövüşü kaçırdık. Merak etmeyin, mükemmel koltuklarım var-"

Biri arkadan ona çarptığında önü kesilir. Ayaklarının üzerinde sallanıyor ama ayağını kaybetmiyor. Her yönden üzerine çullanan adamlarla dövüşerek saldırıyor.

Çılgılık atamadan, ağzımı bile açmadan, Constantine beni sertçe iterek kalabalığın içine, zarar görmemem için geri itiyor.

Bu hareket onun bir anlık dikkatine mal olur ve bunun bedelini pazusundaki acımasız bir bıçak darbesiyle öder. Kan, bir Pollock tablosu gibi beton zemine sıçrıyor.

"Constantine!" Çılgınca bağıryorum, benden çok daha uzun bedenlerin arasında görmeye çalışıyorum.

Kimin onunla dövüştüğünü, kimin yardım ettiğini ve kimin bıçağın ucunu yakalamadan kaçmaya çalıştığını söyleyemiyorum. Ona her yönden saldıran en az üç bıçak görüyorum. Constantine onun boyundaki bir adam için pek mümkün görünmeyen bir çeviklikle eğiliyor ve dönüyor.

Adamlardan biri k f rl r savurarak Constantine'in yüzüne saldırır ve Constantine elini adamın koluna sertçe vurarak bı a ı yere d    r.

"Lanet olası Rogov," diye homurdanıyor saldırganlardan biri. İrlandalı mı? İrlandalılar d v   ringine mi sızdı?

Constantine saldırganlardan birini diğerinin üzerine savurur ama iki kişi daha  eytan gibi uluyarak ileri atılır. Tanrım, acımasızlar.

Her an onları öldürmesini bekliyorum. Ateş etmesini, bo azlarını kesmesini ya da en azından bir darbe indirmesini.

Ama yapmıyor.

Her darbeyi savu turuyor, ustalıkla kaçıyor ve savruluyor, gözleri bir kez daha saldırganlardan uzaklaşıp kalabalığın içinde beni buluyor.

Ben *iyiyim*, ona söylemek istiyorum. *Kendine odaklan.*

Tekrar kaçıyor ve adamlardan en genci bı a ını g  s ne sapladığında yere yuvarlanıyor.

"Constantine!" Yury bağırıyor, itişip kakı arak saldırgana doğru ilerliyor. Yury adama yandan vurarak onu yere serdi. Constantine adamın üzerine atlıyor, kalın kolunu adamın boynuna dolayarak onu kafasından kilitliyor.

Bu noktada, birkaç iri yarı, fedai görünümlü tip daha içeri giriyor ve "Lanet İrlandalılar" diye bağırıyor. Petrov'u uyarın!"

Saldırganlar *da ılıyor*. Petrov onları burada yakalarsa öldüklerini tahmin ediyorum. Burası o kadar kalabalık, o kadar gürültülü ki, Konstantin'in kaslı kolu tarafından kapana kısılmı  bir fare gibi sallanan biri hariç, neredeyse hepsi kaçıyor.

Ancak o zaman Emmanuel iki elinde birer    e birayla bize katılıyor.

"Neler oluyor?" diyor. "Ne oldu?"

BÖLÜM 11

CONSTANTINE

Niall Maguire'ı kapılara doğru sürüklüyorum, kolum boynuna dolanmış bir şekilde.

Petrov ve dört adamı tarafından yolumuz kesildi.

Petrov benden daha öfkeli, yüzü kan içinde ve dişlerini göstererek Niall'a hırlıyor: "Benim kulübümde bir Bratva'yı öldürmeye nasıl cüret edersin? Babana her birinizin yasaklı olduğunu söyledim."

Petrov sadece ikimiz de Bratva olduğumuz için beni savunmuyor. İrlandalı dövüşçülerle ayarladıkları tüm maçlardan dolayı Maguire'larla kendi sorunu var. Bugünlerde kapıdan girmesine izin verdiği tek İrlandalı McCarthy'ler.

Niall Petrov'a cevap vermiyor. Gözleri sadece bana sabitlenmiş, kan çanağına dönmüş ve öfkeden deliye dönmüş bir halde yüzünü yukarı doğru çevirerek bana tükürüyor: "Nereye gidersen git seni yakalayacağız. Asla güvende olmayacaksın. Öldükten sonra bile Roxy seni öbür dünyada bulacak ve ruhunu parçalara ayıracak."

Kolumu boğazına dolayarak sözünü kestim ve tehditlerini boğuk hırıltılara dönüştürdüm.

Petrov'a "Onunla ben ilgilenirim," dedim.

Petrov düşünüyor, çenesi öfkeyle seğiriyor. Bir yandan, bu onun yüzüğü ve Maguire'lar onun uyarısına rağmen sınırı aşılar. Öte yandan, zilyetlik kanunun onda dokuzudur ve onu kendisi cezalandırmak istiyorsa Niall'ı ellerimden çekip alması gerekecek.

Ayrıca, asıl dövüş başlamak üzere. Petrov'un alması gereken bahisler, satması gereken içkiler ve pistte ayırması gereken pek çok başka potansiyel çatışma var.

"Bodrumu kullanabilirsin," diye teklif ediyor

isteksizce. "Mükemmel."

Niall'ı loş beton merdivenlerden aşağı çekiyorum, Yury ve Emmanuel de onları yakından takip ediyor. Emmanuel bizimle birlikte Clare'e eşlik ediyor. Bizi hapishaneden kaçırdığımdan beri ilk kez, gözleri sanki kaçmak istiyormuş gibi çıkışları arıyor.

Bodrum kasvetli ve nemli bir yer. O kadar pis ve karanlık ki Yama'yı bile lüks gösteriyor. Penceresiz alan sadece tek bir çıplak ampulle aydınlatılıyor, ampul telinden sallandıkça ışık sağa sola sallanıyor ve sanki tüm beton kutu sallanıyormuş gibi hissettiriyor.

"Orada dur," diyorum Clare'e, uzak köşeyi işaret ederek. "Kımıldama ve konuşma."

Solgun ve korkmuş bir halde, Emmanuel hemen yanı başında, itaatkâr bir şekilde köşeye doğru yürüyor.

Niall'ı metal bir katlanır sandalyeye fırlatıyorum, paslı bacaklar ağırlığının altında neredeyse çöküyor.

"Seni yakalayacağız," diye hırlıyor Niall, dudaklarından tükürükler fişkırıyor. "Beni öldürsen de umurumda değil. Babam senin için gelecek, amcalarım ve kuzenlerim... Biz yüz kişiyiz ve asla durmayacağız..."

"Siz İrlandalıların tavşan gibi ürediğinin farkındayım," diye alay ediyorum, Niall'ın bıçağı sayesinde pazumda oluşan derin kesikten rahatsız olmuş bir halde.

Öte yandan, neredeyse acımaya yaklaşan bir şey hissediyorum. Bana saldırması tam bir delilikti. Niall iyi bir dövüşçü ama 1.80 boyunda, hafif yapılı ve sadece yirmi yaşında. O Roxy'nin küçük kardeşi ve benimle dövüşme şansının sıfır olduğunu bilecek kadar tanıyoruz.

Palavralarına rağmen Niall'ın dehşete kapıldığını, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titrediğini söyleyebilirim. Kesinlikle öyle olmalı. Bu lanet İrlandalılar nereye gitsem üzerime üşüşen bir fare sürüsü gibiler. Şu anda onun boynunu kırmalıyım. Ama Roxy her zaman küçük kardeşini savunurdu, tam bir bok kafalı gibi davrandığında bile. Ona zarar vermemi istemezdi.

"Beni dinle," diyorum Niall'a, ses tonum hiç olmadığı kadar ciddi. "Roxy'yi ben öldürmedim."

Niall alaycı bir ses çıkarır.

Ben bir şey söyleyemeden Yury çenesine bir yumruk indiriyor ve sandalyeyi geriye savuruyor, Niall'ın kafatasının tabanı çimentoyla birleşiyor.

Clare çığlık atıyor, "Dur! O daha çocuk!"

Emmanuel'den ayrılıp bana doğru koşuyor ve onu benden korumak için kendini Niall'ın üzerine atıyor.

"Uzak dur ondan," diye hırladım.

"Hayır!" Clare ağlıyor. "Burada durup ona işkence etmeni izlemeyeceğim!"

Kolundan tutup ayağa kaldırdım ve yüzüme bakması için döndürdüm. Parmağımı yüzüne doğrultup, "Benim işime burnunu sokma," diye tısladım.

Clare yüzümdeki ifadeden dehşete kapılarak geri çekiliyor. Emmanuel onu gerektiğinden daha sert bir şekilde tekrar yakalıyor ve köşeye doğru sürüklüyor. Onu azarlamıyorum.

Clare'in yerini öğrenmesi gerek. Kitaplar hakkında konuştuk diye bana karşı gelme hakkı yok.

Ben de aynı şekilde Yury'ye bir bakış atıyorum ve sessizce ona geri çevirmesini söylüyorum. Clare yüzünden değil, Niall'ın kafasını kırmaya hiç niyetim olmadığı için. En azından şu anda.

Hayal kırıklığına uğrayan Yury sandalyeyi tekrar dikleştiriyor. Niall sersemlemiş bir ifadeyle öne doğru düşüyor, ağzının kenarından kan akıyor.

Kum rengi saçları yüzüne dökölüyor ve mavi gözleri odaklanamıyor.

"Sana bir daha söylemeyeceğim," diyorum Niall'a sessizce. "Roxy'ye zarar vermedim. Ve bunu babana kanıtlayacağım. Ama zamana ihtiyacım var. Ve bilgiye."

Niall gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Kafasına aldığı darbe yüzünden yarı baygın mı, yoksa sözlerimi mi değerlendiriyor anlayamıyorum.

"Roxy hâlâ Evan Porter'la görüşüyor muydu?" Diyorum. "Görüşüp görüşmediği umurumda değil. Ama gerçeği bilmem gerek."

Evan, Roxy'nin eski erkek arkadaşı. Roxy evlilik sözleşmesinin şartlarını kabul etmek için ilişkilerini bitirdiğinde hiç de mutlu olmamıştı. Connor Maguire'ın ben olsam da olmasam da kızıyla evlenmesine izin vereceği biri değil, beş para etmez bir dolandırıcı. Ama şiddet yanlısı ve öfkesini Roxy ve benden çıkaracak kadar kızgın olabilir.

Niall bir süre sonra şişmiş dudaklarının arasından, "Hayır," diye mırıldanıyor. "Bundan daha iyisini biliyordu. Babam buna izin vermezdi."

Muhtemelen doğru. Connor Maguire göz korkutucu bir adam, iki vahşi çocuğu üzerinde sert ve otoriter. Yine de Roxy ona ilk kez karşı gelmiyordu.

"Roxy'yi ölmeden önceki hafta gördün mü?" Niall'a soruyorum.

Aklını başına toplamaya başlıyor ve bana herhangi bir şekilde yardım etmeye karşı çıkıyor.

"Umursadığını düşünmem için beni kandıramazsın," diye alay ediyor. "Bu Müfettiş Clouseau saçmalığı kimseyi kandırmıyor-"

Yury tekrar ileri doğru bir adım atıyor ve geri çekilmesi için tıslama sesi çıkarıyorum. Yury şaşkınlıkla bana bakıyor. Genelde bu noktada pense ile yüzgeç tırnaklarını çıkarıyor olurduk.

Haklı olduğu bir nokta var.

İleri atılarak Niall'ı boğazından yakalıyorum ve onu sandalyeden kaldırıp ayağa kaldırıyorum.

"Roxy'yi öldürmemiş olabilirim ama bana cevap vermezsen o lanet boynunu kırarım," diye hırlıyorum, tam yüzüne karşı. "Ailene nezaket göstermeye çalışıyorum. Eğer beni zorlarsan, her birinizi katlederim. Her amcayı, her kuzeni."

Niall ne dediğini anlayamadığım bir şeyler geveliyor çünkü yüzü morarmış, dudakları maviye dönmüş. Tutuşumu biraz gevşetiyorum.

"Evet," diye hırıldıyor. "Onu üç gün önce gördüm."

"Şarabı nereden aldı?" Talep ediyorum.

"Ne-ne şarabı?" diye soluk soluğa bağılıyor, bir kolumla onu havada tutarken ayak parmakları yere sürtünüyor, elim boğazına kenetlenmiş.

"O gece içtiğimiz şarap! Nereden bulmuş? Pahalıydı, Chateau Margaux. Babanın mahzeninden miydi?"

"O içki içmez-"

Biraz daha net konuşabilmesi için onu yere yatırıyorum ama elimi boğazından çekmiyorum.

"O şarap içmez!" Niall'ın nefesi kesildi. "Sadece viski."

Niall'ı bıraktım ve sandalyeye doğru yığılmasına izin verdim.

Odanın diğer tarafından Clare'in rahatlama iniltisini duyabiliyorum ama ona bakmıyorum.

Yury'ye "Onu eve götür," dedim.

"Onu tutmamız gerekmez mi?" Yury diyor ki. "Maguire tekrar peşinize düşerse diye mi?"

"Bence onu öldürmeliyiz," diyor Emmanuel, kesin bir dille. "Onları ikna edemeyiz. Bu kadar kolay gitmesine izin vermeniz Petrov'un hoşuna gitmeyecektir."

"Petrov'un ne istediği umurumda değil," diyorum. "Bu benimle Maguire'lar arasında." Sonra Niall'a dönerek ekliyorum: "Babana söyle, eğer ben

Roxy'yi öldürseydim, seni de öldürürdüm. Bunu her kim yaptıysa aramızda bir savaş çıkmasını istediğini ve onların ekmeğine yağ sürdüğünü söyle ona. Onlara istediklerini vermeyeceğim."

Başımı Clare'e doğru salladım. "Sen. Buraya. *Şimdi*."

Rengi solmuş ve midesi bulanmış bir halde Niall'ın hırpalanmış yüzüne ve Niall'ın kanının aktığı eklemeleri kıpkırmızı parlayan sağ elime bakıyor.

"*Şimdi!*" Havlayarak dikkatini çekiyorum.

İsteksizce bana katılıyor, gerçi daha önce olduğu kadar yakın durmuyor.

Ben de ona aynı derecede kızgıyım.

Kolundan tutarak onu kabaca arabaya doğru sürüklüyorum.

"Bırak beni!" diye bağıyor. "Yürüeyebilirim."

"Benim iznim olmadan hiçbir şey yapamazsın," diye tıslıyorum ona. "Ve ben çalışırken kesinlikle karışmayacaksın."

"Bu işe yarıyor mu?" diye ağlıyor. "Kız kardeşini yeni kaybetmiş yirmi yaşında bir çocuğu dövmek mi?"

Ona döndüm. "Bıçak sallamak ya da tetik çekmek için bir yaş sınırı olduğunu mu sanıyorsun? Az önce sana çocukken bir adam öldürdüğümü söyledim. Eğer ona şans verseydim Niall o bıçağı tam kalbime saplardı."

"Hiç yaklaşmadı," diyor Clare.

"Bu bir oyun değil. Ve eğer öyle olsaydı, kuralları anlayan ben olurum, sen değil. Kiminle uğraştığımız ve neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz yok."

Cipin arka kapısını çekip açtım ve onu arka koltuğa fırlattım. Sonra ben de arkasından bindim.

"Üzerinde yüzün olan bir gazete gördün mü?" Talep ediyorum. "Haberlerde adını duydun mu?"

"Hayır," diye kekeliyor, "ama tam olarak izlemiyordum-"

"Bütün gün izleyebilirsin ve Clare Nightingale, Clare Valencia ya da kendine ne demek istiyorsan onun hakkında tek bir kelime bile duymazsın. Baban her şeyi örtbas etti. Kızının kaçırılmasının olumsuz reklamını yapmaktansa seni bir bavula koyup ormana gömmemi tercih etti. Benim mahkûmiyetime düşecek lekeden bahsetmiyorum bile."

Clare sertçe yutkunuyor, öfkeli yüzüne bakıyor. "Yalan söylüyorsun," diyor.

"Sana ne zaman yalan söyledim ki?" Hırladım. "Bir kez olsun söyle." Ağzı açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Gerçekte neler olduğunu öğrenmek istiyor musun?" Talep ediyorum. "Gerçekten gerçeği bilmek istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"O zaman benimle çalış. Bana yardım et. Ve benim yöntemlerime karışmayacaksın."

"Pekala," o diyor, Yani sessizce o I olabilir
zar zor duymak onu. "Anlıyorum."

"Henüz değil," diyorum kemerimi çözerek. "Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor.

"Bana itaatsizlik edersen bunun sonuçları olacağını söylemiştim."

"Söylemedim-"

"Sana köşede kalmanı ve çeneni kapalı tutmanı söylemedim mi? Niall'ı asla öldürmeyecektim. Ama öldürmeye karar verseydim, bu doğru bir karar olurdu. Ve her iki durumda da, beni sorgulamak sana düşmez."

"Özür dilerim," diyor Clare, gözleri yüzümden kemere doğru gidip geliyor.

"Henüz değilsin," diye cevap veriyorum. "Ama yakında olacaksın."

Clare kapıya doğru koşmaya çalışır, parmakları çılgınca kapı kolunu tırmalamaktadır.

Ne yazık ki cipin kapıları sadece sürücü tarafından açılabilir. Bir polis arabasının arkasında da olabilir. Ve tıpkı bir polis gibi, cezadan zevk alırım.

Onu boğazından yakalayıp kucağıma atıyorum ve kot pantolonunu dizlerinden aşağı yırtıyorum. İç çamaşırları da onlarla birlikte gitti ve kırbalanmak için adeta yalvaran o süt beyazı kıcı ortaya ıktı.

"Bırak beni, seni hayvan!" diye bağılıyor, tekmeliyor, kıvranıyor ve kaçmaya alışıyor. "Sakin buna cüret etme!"

İlk kez küfrettiğini duyuyorum.

"Ağızını topla küçük kuş," diyorum, "yoksa ağızını hoşlanmayacağın bir şeyle yıkarım. Cezanı ek, ben de sana yumuşak davranayım. 'Özür dilerim baba, lütfen beni affet' de."

"Hemen bırak beni!" Clare ığlık atıyor. "Yanlış cevap."

Kemerini salladım, kıcına sertçe indirdim.

Çatlak!

Eti darbenin etkisiyle dalgalanıyor ve parlak pembe bir şerit karlı etini işaretliyor.

Clare uluyor.

"Oww! Ne-"

Çatlak!

Diğeri yanağıma daha sert vuruyorum.

"Owww!" Clare tekrar ağlıyor ve şimdi sesinde belirgin bir hıçkırık tonu var.

Bir ton yeterince iyi değıl.

Çatlak!

Bu sefer kalçalarının arkasına vuruyorum ve feryadı camı kıracak kadar yüksek oluyor.

"Dur, lütfen, özür dilerim!" diye hüngür hüngür ağlıyor.

Çatlak!

"Bu pek inandırıcı değildi. Beni üzgün olduğuna inandır." "Özür dilerim, baba!" diye ağlıyor.

"Biraz daha iyi. Ama sana küfür etmemeni söylemiştim." "Her zaman küfrediyorsun!"

Çatlak!

"Ow! Seni an-"

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Şimdi gerçekten ağlıyor, hem de azıcık değil.

Kemeri bırakıyorum. Sonra pantolonumun fermuarını açıp aletimi serbest bırakıyorum, ağır ve şişmiş.

"Bağışlanmak için yalvar" dedim.

Kafasını sikime bastırmıyorum.

O ince, küçük elini şaftın etrafına sarmasını ve başını sıcak, ıslak ağzına götürmesini bekliyorum.

Hâlâ usulca hıçkırarak ağlarken sikimi ağzına alıyor ve emmeye başlıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum.

İltifatımdan duyduğu hazzın omurgasından aşağıya indiğini hissediyorum.

Kalın parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, kafa derisine nazikçe masaj yapıyorum.

Gırtlığı gevşiyor ve ağzı sikimin daha da aşağısına iniyor, ipeksi dili başın etrafında dans ediyor.

Tekniği acemice, pratik değil ama memnun etmeye bildiğim kadar hevesli. Sikimi yalayarak ve emerek iŖe koyuluyor, onu daha da byk bir Ŗevkle teŖvik eden inlemelerimi dikkatle dinliyor.

Disipline edilmekten nefret ettiği gibi, dllendirilmeye de bayılır. Tıpkı iyi bir itaatkr olduğu gibi.

"Daha derine," diye emrediyorum.

İtaatkr bir Ŗekilde, ğrmesine neden olsa da sikimi boğazına daha fazla sokmaya alıŖıyor.

AŖađı uzanıp kırbatan kızarmıŖ ve zonklayan kıkına masaj yapmaya baŖladım.

iğ etine dokunduğumda biraz inliyor, elimi daha da aŖađı kaydırıp amını avuladığımda iniltisi bir zevk i n i l t i s i n e dnŖyor.

Bir petrol sızıntısından daha ıslak, parmaklarım kolaylıkla iine dalıyor.

Sikimin etrafında inliyor, sırtını kamburlaŖtırıyor, daha fazlası iin yalvarıyor.

Onu parmaklarımla beceriyorum, sikimin ağzına girip ıkmasıyla eŖ zamanlı olarak parmaklarımı iine sokup ıkariyorum. Sikimi ne kadar derine alırsa, onu o kadar sert parmaklıyorum.

Nefes nefese sikimin etrafında, parmaklarımın zerinde, sırtı neredeyse kıkı kadar kızarmıŖ.

Onun hevesli amatr saksosu, herhangi bir profesyonel fahiŖenin sakso ekmesinden daha zevkli. Beni umutsuzca memnun etmek istiyor. Aklına gelebilecek her Ŗeyi deniyor, amına dokunmamı kazanmak iin kendini daha da zorluyor, onu boŖaltmam iin beni ikna etmeye alıŖıyor.

"O pis ağzını yıkama vakti geldi," diye homurdandım.

Serte pompalayarak sikimi boğazına soktum.

Aynı anda iki parmağımı iine sokuyorum ve iŖaret parmağımı klitorisine srtyorum.

Clare boşalmaya başlarken acı dolu bir guruldama sesi çıkarıyor. Aminin parmaklarımın etrafında kenetlendiğini ve seğirdiğini hissediyorum.

Taşaklarımı ağzına boşaltıyorum, sıcak bir boşalma dalgası doğrudan boğazından aşağı akıyor. Clare bunu fark etmiyor bile; kendi orgazmının sancıları içinde kaybolmuş, tat, ses ya da nefes alma ihtiyacı duymuyor.

Boşalmaya devam ederken tüm vücudum titriyor, şimdiye kadar yaşadığım en uzun orgazm. Sonsuz gibi görünüyor, o hapisane hücrelerinde hayal ettiğim şeyi tam olarak gerçekleştirirken içimde dalga dalga zevk dalgaları yayılıyor.

Gerçek, hayalden çok daha iyidir.

Clare'i asla bu kadar istekli, bu kadar uyumlu ve sonunda oturup ağzını silerken utanç verici bir şekilde kızarmış olarak hayal edemezdin.

Ne kadar sert boşaldığı ve taleplerime nasıl boyun eğdiği için utanıyor. Gözlerimin içine bile bakamıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, saçlarını tekrar okşuyorum.

"Utanma küçük kuş," diye mırıldanıyorum kulağına. "Benimle dövüşemezsin. Boyun eğmenin ne kadar iyi hissettirdiğini gör..."

Bana cevap vermese de, bunu yüksek sesle itiraf etmese de, vücudunun bana karşı nasıl gevşediğini, göğsümün sıcaklığına nasıl gömüldüğünü hissediyorum.

BÖLÜM 12

CLARE

Bir şekilde koltuğuma geri döndüm. Kemerim bağlı. Şaşkınlıkla bağlanmış emniyet kemerine bakıyorum. Her şey gerçeküstü geliyor.

Kıçımdaki ve kalçalarımındaki ateşli deri kırbacını hâlâ hissedebiliyorum ama bana verdiği cezanın acısı şimdiden ılık bir kızarıklığa dönüşmeye başladı.

Beni orgazma ulaştırma şeklinin bununla bir ilgisi olduğuna eminim.

Sanki insanüstü bir güce sahipmiş gibi, iyileşmeye başlayan kolundaki kesiğin etrafına bir bandaj sarmış. Öte yandan ben hâlâ yaralarımı sarıyorum.

"Yaptığın şey bu mu?" Kısık bir mırıltıyla soruyorum. Surat asma ifadesini sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama bu yol tanıdık değil. Mantıklı. Beni seks kulübüne geri götürmek istediğinden emin olsam da, hedefte ve aynı yere iki kez dönemez.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor. Dışarıda alacakaranlık çökmüş, melankolik bir kenarı olan açık gri bir mavi. İri, sert eli -birkaç dakika önce beni doruğa ulaştıran eli- sol kalçamın üzerine geliyor. Bir nefes bırakıyor. Acaba bunu yaptığının farkında mı?

"Bir ilişkiniz olduğunda. Sana karşı gelirse onu cezalandırırsın. Ona hükmedersin. Onu doruğa çıkarırsın. Bu şekilde onu dize getirirsin."

Birini dize getirmek için ne kadar komik bir ifade. Bir keresinde internette okumuştum ve tuhaf olduğunu düşünmüştüm, ama nedense şimdi oldukça uygun görünüyor.

Neden bundan bahsediyoruz? Neden bu konuyu açtım ki? Başka bir kadınla ne yaptığı hakkında konuşmak istemiyorum, kemerinin o amansız ısırığını tekrar hissetmek istediğimden daha fazla.

En azından şimdilik.

Sırıttıyor. Bu sırıttışı seviyorum.

"Hayır."

"Constantine, bana yalan söyleme. Sen bundan daha iyisin."

"Sana söyledim küçük kuş, sana yalan söylemedim. Sana söylediklerim gerçek. Kadınlara hükmettim mi? Evet." Aksanının sertliği her kelimeyi keskinleştiriyor ve nedense bu şekilde daha vurgulu görünüyorlar.

Sert bir sola dönmeden önce omuz silkiyor ve küçük bir tepeye çıkıyoruz. "Daha önce bir kadına şaplak attım mı? Ayrıca, evet. Sapıkça şeyleri severim ve kontrolün bende olmasını isterim. Muhtemelen bu kadarını anlamışsındır."

Ah, evet. Öyle de denebilir.

"Ama benim kadınlarla ilişkim yok Clare. Yani, hayır. Biliyorsun Roxy ve ben aşkımız boşa gitmeden görücü usulüyle nişanlandık. Burada yaptığımız şey, sen ve ben, aramızdaydı." Arabayı bir otoparka çeker ve birinci katta, *üzerinde sadece özel park* yeri yazan bir yerde durur. Yüzünde düşünceli bir ifade var, sanki bir şeyler daha söylemek istiyor ama bir türlü söyleyemiyor.

Kendini tamamen bana doğru çeviriyor, bakışları tüm gücüyle içime işliyor. "Uzun birkaç gün geçirdik. Bir gece daha, cehennem köpeklerinin peşimize takılmasından kurtulduk." Bir iç çekişi bastırıyor ama yüz hatlarındaki yorgunluğu fark ediyorum.

Şaşırtıcı bir nezaketle yanağıma dokunarak, "Bu gece dinleniyoruz," diyor.

Başımı salladım. Kaçma ya da aileme ulaşma düşüncesi uzaklaştı ve sessizleşti. Ona komplo kurulduğunu kalbimde hissediyorum. Roxy'yi onun öldürmediğini. Daha önce bodrumdaki adamı sorgulayışında inkâr edilemeyecek bir gerçeklik vardı. Ama dahası da var. Davranışları, sorduğu sorular.

Eğer cinayetten suçluysa, neden zamanını kaçtığı yere bu kadar yakın geçirsin ki? Eğer cinayetten suçlu olsaydı, şimdiye kadar buradan o kadar uzaklaşmış olurdu ki onu asla bulamazlardı. Parası, bağlantıları ve kaynakları var. Ama o burada, Roxy'nin ölümünden sorumlu olan kişiyi bulmak için Issızlığın derinliklerini araştırıyor, çünkü masum olduğunu biliyor.

Constantine'e inanıyorum. Aslında, onun için özel olduğuma bile inanıyorum. Ve yine de...

"Ne?" diyor, gizlemeye çalıştığım kargaşayı anında fark ederek. "Konuş Clare. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Derin bir nefes alarak itiraf ediyorum: "Roxy ile anlaşmalı bir evlilik yapacağınızı biliyorum. Ama sen... onun intikamını almaya çok niyetli görünüyorsun."

Constantine iç çekiyor. İlk kez yüzünde yorgunluktan daha fazlasını görüyorum; derin bir keder görüyorum. Bu beni derinden yaralıyor.

"Roxy'nin intikamını almıyorum," diye itiraf ediyor. "Çocuğumuzun intikamını alıyorum." Kalbim bir kaya gibi batıyor.

"Hamileydi," diye fısıldadım.

"Evet. Sadece iki aylıktı ama oğlumu ve varisimi taşıdı."

"Çok özür dilerim. Raporda yoktu..."

Acı acı gülüyor. "O cinayetle suçlanmadım. Ve ben onlara ödetmediğim sürece kimse bunun bedelini ödemeyecek."

Sempatim içimde bir girdap gibi, beni içten içe çökertiyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Bunun yerine, elimi onunkinin içine sokup sıkıca tutuyorum.

Constantine parmaklarımı ezecek kadar sert bir şekilde geri sıkıyor.

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme küçük kuş," diyor. "Bu benim taşımam gereken bir yük."

Büyük, açık pencereler bize otoparktan çevremizdeki binalara kadar bir manzara sunuyor. Öyle büyük ve ihtişamlı bir binaya geldik ki, irkilerek başımı kaldırıyorum.

"Neredeyiz biz?" Araçtan yavaşça inerek soruyorum. Hayatımda gördüğüm en gösterişli girişe bakarken sesim huşu içinde kısılıyor. Ailemle birlikte uzun seyahatler yaptım ama hiç böyle bir zenginlik görmemiştim. Zeminler altın rengi parlak mermerlerle kaplanmış, tepedeki hoparlörlerden hafif bir müzik yayını geliyor ve asansör kapıları ışıltılı ışıltılı parlıyor. Masaların üzerinde kokulu, taze pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan büyük vazolar duruyor ve içeri girdiğimizde üniformalı korumalar bizi selamlıyor.

Muhafızlardan biri Constantine'e, "Bu taraftan efendim," dedi.

Elinin bir hareketiyle asansör gürültüsüzce açılır, pelüş bordo halı ve yine aynalarla kaplı gömme aydınlatma yeniden ortaya çıkar. Lüksün resmi.

"Bir eskort mu yoksa özel bir yolculuk mu istersiniz, efendim?" Adamın çizilmiş yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok. Ya Constantine'in kim olduğundan ve ne yaptığından habersiz ya da bunu saklamak için mükemmel bir yöntemi var.

"Özel, teşekkür ederim." Beni asansöre götürmeden önce korumaya katlanmış banknotları uzattığını fark ediyorum. Kapı önümüzde kayarak kapanıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimin parlak bir yansımasına bakıyorum. Yanaklarım pembe, gözlerim parlak. Yüzümün kızarmasına neden olan şeyi hatırlayınca kızarıklığım derinleşiyor.

Constantine kulağıma, "Bu bir otelin özel asansörü," diyor. Ah, politikacıların ya da ünlü müzisyenlerin kullanabileceği özel bir giriş. Ellerini belime sabitleyerek beni kendine doğru çekiyor. Uzunluğunun kışıma bastırıldığını hissediyorum.

"Bana şaplak atmak seni tahrik etti mi?" Kendime ait olduğunu hatırlamadığım boğuk bir sesle soruyorum.

"Hiçbir fikrin yok, küçük kuş. Seni alt etmek, cezalandırmak, dövüşme ve kıvrınma şeklin beni sertleştirdi. Ama boşalırken ağzının açık kaldığını görmek beni bitirdi... O zamandan beri acı verici bir şekilde sertleştim."

Kızardım. "Bu pek adil görünmüyor."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Asansör kapısı kayarak açılır ve alt kattakine benzer, altın kaplamalarla zenginlik içinde donatılmış lüks bir koridor ortaya çıkar. Pırıl pırıl mermer, kalın, pelüş halı, büyük, cömert vazolarda çiçekler, kokuları büyüleyici.

Bir gece izin istiyor.

İnsanlarla savaştan, kovalamacadan saklanmaktan ve Roxy'nin ölümünden ve oğlunun korkunç kaybından kimin sorumlu olduğunu bulmaktan uzak bir gece. Her şeyin yükünü taşımaktan uzak bir gece.

Koridorda yürürken iri, sert eli benimkini buluyor. Her adımda çizgili kığım ağrıyor. Beni böyle kırbaçlama cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum. Hala inanamıyorum... hoşuma mı gitti? Hoşlandım mı? Şey, hayır. Gerçekten *hoşuma* gitmeyecek kadar acı vericiydi, ama... koğuştan sonra doruğa ulaşma şeklim başka bir hikaye.

Nerede olduğumu söylemek imkânsız. Seyahat ettim ama hiç Desolation'da bulunmadım ve şehrin dışında sayılamayacak kadar çok otel var. Yine de soru hala geçerli. Nerede olduğumu bilseydim, kaçmaya çalışır mıydım? Hayır. Artık çok uzaktayım. Roxy'nin katilini bulmasına yardım etmeliyim. Ve eğer bu babamsa... Bunu düşünemem.

Hızlı bir kart hareketiyle kapının kilidi açıldı. İçeri doğru itti ve beni arkasından içeri çekti.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum beni içeri aldığımda. Daha önce de seyahat etmiştim. Daha önce lüksün kucağında bile yaşadım ama bu inanılmaz. Konforlu mobilyalar, temiz çizgiler ve yumuşak hatlarla sade, oda harika vurgularla toprak tonlarında dekore edilmiş. Buna bitişik en az beş oda daha olmalı; birinde spa benzeri bir banyo, diğerinde ise tam donanımlı bir jakuzi ve balkona açılan bir bar bulunuyor.

"Vay canına. Bu inanılmaz. Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Etrafına bakınıyor ve omuz silkiyor. "Görmedim. Buraya geldim çünkü Emmanuel'in babası buranın sahibi."

"Ah. Yani burada güvendesin?"

Kaşları biraz yukarı kalktı. "Burada güvendeyiz, evet. Beni içeri alan kapıdaki adamlar kardeşliğin silahlı adamları. Onlar geçmeden kimse ikimize de ulaşamaz."

Onda bir yorgunluk fark ettim. Parmak eklemlerinde Niall Maguire'li sorgulamasından kalma hafif kan izleri var ve daha önce görmediğim birkaç yırtık var.

"Gel Clare." Elini bana doğru uzattı, büyük avuç içi yukarı bakıyordu. Beni bekliyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve avucumu onunkine doğru kaydırıyorum. Yavaşça, o kadar yavaşça ki ilk başta ne yaptığını fark etmiyorum bile, beni kendine doğru çekiyor ve yanağımdan öpüyor. "Tatlı kız," diye mırıldanıyor kulağıma. "Tatlı, güzel, sevimli kız."

Benimle ilgili onu bu kadar büyüleyen ne bilmiyorum.

Hâlâ olanlardan sonra biraz bitkin düşmüş sıradan bir kızdan başka bir şey görmüyorum. İlgilenmesi ya da gurur duyması gereken biri değilim. Olabildiğince sade biriyim. Ama yine de bana baktığında.

Ona doğru bir adım attım. Beni bacaklarının arasına alıyor, ağır kolları omuzlarıma hafifçe dayanıyor.

"Şaşkın görünüyorsun, Clare. Ne oldu?" Cevap beklerken kaşları çatılıyor. En son böyle sert bir bakışla karşılaştığımda ne yaptığını hatırlayarak ürperiyorum.

Başımı sallıyorum ama çenemden tutarak ona bakmamı sağlıyor. "Ah ah, küçük kuş. Sana bir soru sordum."

Sesinde kalbimin daha hızlı atmasına neden olan nazik bir düzeltme var. İtaatsizliğim yüzünden aldığım cezanın acısını hâlâ çekiyorum.

"Sen benim için bir muammasın," diyorum açıkça. Gerçek bu. O kadar vahşi ve acımasız ki, eminim çok ama çok az kişinin gördüğüne inandığım yumuşak bir tarafı var...

Bana nedenini sormuyor ya da ifademi sorgulamıyor. Sadece iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Şimdi anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Ailemden arkadaşlarıma kadar hayatımdaki her ilişki aynı nedenden dolayı karmaşıktı."

Bunu sorgulamıyorum. Ona inanıyorum.

Telefonu cebinde titriyor. "Orada kal." Hareket etmiyorum. Zor nefes alıyorum. Sanırım bugünden sonra fiziksel olarak ona karşı gelemeyeceğim.

Ve böylece Constantine'in nazik tarafı gitmiş, yerini acımasız katil almıştır. Rusça küfrediyor, sonra otoriteyle cınlayan derin, sert bir sesle bazı sorular soruyor. Onun dilini bilmiyorum ve ben bile titriyorum.

Sert sözlerinden kaçmak için arkamı dönüyorum ama gömleğimin arkasından tutup beni kendisine doğru çekiyor. Vücudum onunkine çarpıyor. Telefonu kapattı ve fırlattı. Nefesim kesiliyor ama telefon geniş, kabarık kanepenin üzerindeki minder yığınının üzerine düşüyor. Nefesimi bir öpücükle yutuyor.

Sert bir iniltiyle, dili benimkini kirpikliyor ve bedenim sanki kısa bir süre önceki orgazmın yankısını hatırlıyormuş gibi bir zevk spazmı geçiriyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve acı verici, erotik bir çekiştirmeye göbeğime kadar iniyor. İnliyorum ve bu onu daha da cesaretlendiriyor.

Parmaklarını sıkarak başımı geriye çekiyor ve ağzım bir nefesle açıldığında öpücüğü derinleştiriyor. Constantine'in nazik bir yanı olabilir, ama bu öpücükte başka bir yanı daha ortaya çıkıyor. Dudakları ısıyor, yüzgeçleri çekiyor, vücudu beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi vücuduma bastırıyor ve vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa bunun nereye varacağını sezgisel olarak biliyorum.

Ağız dudaklarımdan çeneme doğru telaşsız ama ısrarcı bir şekilde ilerlerken bir yandan da beni hızla soyuyor. "Seni çıplak istiyorum, küçük kuş. Seni görmek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Sonra da seni yiyip bitirmek istiyorum."

Beni çabucak soymasına yardım ederken, sözleriyle neredeyse inliyordum. Giysilerim ayaklarımın dibinde birikiyor, atılıyor ve önünde çıplak durduğumda bana hayranlıkla bakmak için bir dakikasını ayırıyor.

"Çok güzel," diyor, gözleri şaşkınlık ve şehvetle parlıyor. Kocaman elleri ağrıyan kıcımlı kavrayıp sıkıgında nefesim kesiliyor. "Hâlâ ağrıyor mu Clare? Hayır dersen o ateşini senin için yeniden alevlendiririm," diye uyarıyor.

"Ah, burada kesinlikle ölüyorum," diye mırıldanıyorum, bu da bana tek taraflı bir gülümseme kazandırıyor. Sanki aramızdaki güç dengesizliğini vurguluyormuş gibi, o hâlâ giyinirken soyunmak bana tuhaf geliyor.

Avucunu kıcıma vuruyor, bu da *çok acıtıyor*, sonra kıcımlı kavlıyor ve beni yukarı çekiyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, vücudum yanıyor. Başım geriye düşüyor ve dilini boynumda, göğüslerimde gezdiriyor, iri elleri sert ama nazik. Bu şekilde yatak odasına doğru yürüyoruz. Büyük bir cam pencerenin ve parıldayan ışıkların hayal meyal farkındayım ve odaya girdiğimizde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak.

İsteksizce beni bedeninden kaydırıyor ve yere bırakıyor. Sesi üzerimde cam kırıkları gibi gümbürdüyor. "Soy beni, *ptitsa*."

Gömleğine uzanıyorum ve çekiştiriyorum, onu umutsuzca soyarken kumaş parmaklarımda toplanıyor. Gömlek yere düşüyor. Bu şekilde soyunmuşken ona hiç bu kadar yakın ve kişisel olmamıştım ve kendime engel olamıyorum. Ağızım açık, parmaklarımı mürekkebinde, yontulmuş omuzlarında, küçük ağaçlar kadar büyük, güçlü, kaslı kollarında gezdiriyorum. Kendimi omuzlarına sabitliyorum, ellerimi etrafına doluyorum, ağızımı göğsüne doğru eğiyorum ve dilimi meme ucunda gezdiriyorum.

"*Khristos*," diye küfrediyor. Ereksiyonunun gücüyle pantolonu indiğinde kendi kendime gülümsüyorum. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, onu içimde hissetmek için içim sızlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve kendimi yavaşça yere bırakıyorum. Yumuşak, kadifemsi kar- pet dizlerime çarpıyor. Kemer tokasına uzandığımda parmaklarım titriyor. Ona sakso çekmemden ne kadar hoşlandığını hatırlıyorum ve onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum. Bunu daha önce hiçbir erkek için yapmamıştım ve onun zevkle inlediğini duymak bile beni ıslatıyordu. Kemerini elimden geldiğince çabuk çözdüm, sonra kumaş ilmeklerden geçirdim. Pantolonunu düzeltmek için yatağın üzerine atacaktım ama kemeri elimden aldı.

"Ah ah, Clare. Onu bana ver."

Donup kaldım. *Şimdi* bana şaplak atmayacak mı? Ama hayır. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla başımın üzerinden geçiriyor ve boynuma bir halka geçiriyor. Nabzım hızlanıyor. Ne yapıyor bu?

"Çıkar şunları."

Ellerim titreyerek pantolonunu çözdüm ve bacaklarından aşağı ittim. Ereksiyonu ortaya çıktı. Sertçe yutkunuyorum, sınırsız şehvet beni ele geçiriyor. Boxerına uzanıp aşağı itiyorum, taşaklarını avuçluyorum, kalın, damarlı shaftını çevreliyorum ve daha da yaklaşıyorum. Dilimi en ucuna kadar sürüklüyorum, sonra prekumun tuzlu tadıyla yüksek sesle inliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu tamamen ağzıma alıyorum, tam o sırada boynumdaki kemeri sıkıyor. Nefes alabiliyorum ama konsantre olmam gerekiyor. Uyarılmaktan başım dönüyor ve boğulma hissinden hafifçe etkileniyorum, ama şu anda hissedebildiğim tek şey, vücudumda bir akım gibi akan vahşi, benzersiz şehvet. Ağzımı onun shaftı boyunca tekrar tekrar itmeden önce emiyorum ve kızdırıyorum.

Boynumdaki eğreti ilmiği sıkmasını seviyorum, bu onun ne kadar tehlikeli olduğuna, deliliğin sınırına ne kadar yakın olduğumuza dair bir uyarı. Serbest elinin saçlarındaki hissini seviyorum, onu memnun etmek için başımı örüyor, çekiştiriyor ve yönlendiriyor.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor. "Boşaldığımda amının içinde olmak istiyorum."

Kemer ü z e r i m e düşüyor ve o da hızlıca kemeri çıkarıp kenara fırlatıyor.

"Kalk," diye emrederek beni ayağa kaldırdı. Sallanan bacaklarımın üzerinde yavaşça ilerlememe sabırsızlanarak beni kaldırıyor ve küçük bir odaya - hayır, dolaba mı? Bir ışık yakıyor ve odayı soluk bir fildişi parıltısı aydınlatıyor. Nefesim kesildi. Aynalarla süslenmiş bir tür gömme dolap. Duvar yok, pencere yok, sadece aynalar var.

Sözsüz bir şekilde ellerimi tutuyor ve arkamda dururken aynaların birine bastırıyor. Yüzey, dokunuşumun altında serinliyor. Ayağıyla iç baldırımı hafifçe itiyor. "Benim için açıl." Amım sıkıştı. *Sikeyim.*

O arkamda yerini alırken aynaya bakıyorum, kocaman, mürekkepli parmakları kalçalarımın kremi beyazıyla öyle bir tezat oluşturuyor ki. Yansımanızda tüm vücudum onunkinin içine sığıyor. Ham, kaslı, mürekkepli alfa erkeği ile tamamen özetlendim ve *ben. bunun. için. buradayım.*

Ellerim önümde, bacaklarım ayırık, sikini girişime doğru hizalıyor. Derin, erkeksi iniltisi beni hiç olmadığım kadar ısıtıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Hissedebiliyorum ve izleyebiliyorum.

İçimde süzülürken gözleri aynada benimkileri tutuyor. Bu duygu enfes, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Çok doluyum. Mükemmel bir şekilde, mutlulukla *doluyum.*

Kalçalarını ittiğinde "Tanrım," diye mırıldanıyorum. Vücudumdan mükemmel bir mutluluk fışkırıyor ve henüz doruğa bile ulaşmadım. Açısı, cüssesi ve delicesine tahrik olmuş bedenimle ilgili bir şey var ki her hamleyi mini bir orgazm gibi hissettiriyor.

"Orada kal," diye emrediyor, kalçasına bir uyarı tokadı atarak.

Yanıt olarak inliyorum, tam o tekrar iterken. Tekrar ve tekrar, bakışlarımı bir kez bile kırmadan, uzuvlarıma coşku saçıyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor, beni en uç noktaya götüren vahşi bir hamleyle. "Lanet *olası benim.*"

Neredeyse beni parçalayacak olan son hamlesiyle bakışlarımı tutuyor. Haykırıyorum, orgazmımın yoğunluğu dayanamayacağım kadar fazla. Vücudum parçalanıyor, her sinirim mutlak bir coşkuyla boyanıyor. O yeniden homurdanıyor

Kira; parmaklarının kalçalarımı sıkması acı veriyor ama durmasını istemiyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

"Evet," diye inliyorum, bedenim içimde yankılanan saf, katıksız mutluluk spazmlarıyla sarsılıyor. *"Constantine. Evet."*

BÖLÜM 13

CONSTANTINE

Clare 'evet' derken ne demek istedi acaba?

Bana ait o l d u ğ u n u mu kabul ediyordu, yoksa sadece doruk noktasında mı kaybolmuştu?

Clare için planlarım vardı. Onu babasına karşı bir silah olarak kullanmak niyetindeydim.

Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, hayatı için o kadar az takas ya da değış tokuş yapmak istiyorum.

Onu ele vermek istemiyorum. Hiç böyle

bir çekim hissetmemiştim.

Teni normal insan teni gibi hissettirmiyor; ipeksi dokusu diğer kadınlarinkine kadifenin yüne benzemediğı kadar benziyor. Kokusu beni sarhoş ediyor. Ve amının sikimin etrafındaki kavrayışı - sanki benim için yapılmış gibi konuşuyor.

Beni memnun etme ihtiyacına karşı doğal inatçılığı, yardım edemediğim ama sömürdüğüm lezzetli bir ikilem. Direnmeye çalışmasını seviyorum, sadece benimkine eşit bir arzuya çaresizce batmak için.

İhtiyacı olduğu kadar uyumasına izin veriyor, uyuklayan yüzünün masum boşluğunu, narin omuzlarının yükselip alçalmasını izliyorum.

Çarşafın altında çıplak.

Şimdiden onu tekrar geri çekmeyi, daha elimi bile sürmeden sikime kan hücum ettiren o vücudu ortaya çıkarmayı arzuluyorum.

Onu yalnız bırakmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum.

Bunun yerine, bir sonraki hamlemi düşündüm.

Yury o pahalı şarabın tedarikçisini buldu. Görünüşe göre, Roxy'nin şarabı açtığı gün evimize teslim edilmiş. Göndereni teyit etmeden bir hediye kabul etmekle aptallık etti ve ben de onunla birlikte içmekle aptallık ettim, Roxy'nin elmas kaplı olmayan bir şeye asla bu kadar çok para harcamayacağını düşünmezsek.

Açıkçası, şarabı göndereni bulmam gerekiyor. *Gerçek* göndereni, faturada ya da makbuzda yazan saçma sapan ismi değil.

Sonunda uyandığında Clare'e bunu açıklıyorum.

"Seninle geliyorum," dedi hemen.

"Sence bir mahkum nereye gideceğine ve nerede kalacağına kendisi mi karar verir?" Ben de öyle diyorum. "Ben DesMax'teyken ve sen masanın diğer tarafındayken de durum böyle miydi?"

Clare kaşlarını çatar. "Hapiste olman benim suçum değil," diyor. "Hem yardımımı istemiyor musun?" Bocalıyor. "Beni bu yüzden yanında tuttuğunu sanıyordum..."

Gözlerindeki korkuyu görüyorum. Onu alıkoymak için pek çok nedenim olabileceğinin farkına vardım, bunların çoğu hoş değildi.

"Kimse sana zarar vermeyecek," diyorum ona hoyratça.

"Senden başka hiç kimse," diyor, kemerimin izleri kıkırda ve kalçalarında hâlâ görünüyor.

"Dediğimi yaparsan bir daha cezalandırılmana gerek kalmaz," diye
h o m u r d a n ı y o r u m .

"Geleceğim," diyor Clare, ruhu yeniden yükseliyor, "ama ben de seninle gelmek istiyorum."

"Neden?"

"Gerçeği bilmek istiyorum," diyor kararlılıkla. "Eğer babam gerçekten masum bir adamı hapse atacak türden biriyse... o zaman ben de

bilmek istiyorum."

"Şey," diyorum. "Masumiyet biraz abartılı."

Clare dudaklarında hayalet bir gülümsemeyle, "Bu özel suçtan masumum," diyor.

"Bilmek istediğini sanıyorsun Clare... ama gerçek acı verici olabilir. Yıkıcı olabilir. Sadece geleceği öldürmekle kalmaz... zihnindeki hoş anıları bile yok eder, daha önce yaşanmış her şeyin rengini değiştirir."

Clare bunu düşünür, yüzü gergin ve kasvetlidir.

"Anlıyorum," diyor. "Yine de bilmek istiyorum."

"Benimle gelebilirsin," diye kabul ettim. "Ama bu sefer karışmak yok."

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Süitimiz banyo malzemeleri ve yeni kıyafetlerle dolu - bu kez kıyafetler Yury'nin kız kardeşinden ödünç alınmamış, Clare için satın alınmış.

Duştaki suyu açıyorum, beş musluğun hepsini. Cam kutu buharla doluyor, tepeden aşağı su yağıyor ve iki taraftan gürlüyor.

Önce Clare'in duş almasına izin verecektim ama onun sabunla kayganlaşmış çıplak vücudunu görür görmez ona katıldım.

Sadece kışında değil, her yerinde iz var. Dün gece ona karşı nazik değildim.

Belki de bunu hatırlayarak bezi sabunladı ve bir hizmetçi gibi nazikçe ve dikkatle vücudumu yıkamaya başladı. Beni memnun etmeyi umarak.

Onun narin dokunuşu, sıcak suyla birleşince olağanüstü rahatlatıcı oluyor. Soğuk cama yaslanıp göğsümü, karnımı ve hatta sikimi sabunlamasına izin veriyorum. Taşaklarımı yıkadıkça şişiyor, elinin tersiyle ağırlaşıyor.

Clare duşta diz çökerek bacaklarımı ve hatta ayaklarımın üstünü yıkadı.

Eğik kafasında, ince omuzlarında, özenli dokunuşunda inanılmaz erotik bir şey var. Dudağının kenarını ısıyor. Am dudaklarına dokunacak olsam, duş suyundan çok daha fazlasıyla ıslandıklarını göreğimden eminim. O da benim kadar bundan hoşlanıyor. Önümde diz çökmek kalbini hızlandırıyor.

şimdi sikim deriyi yaracak kadar sert bir şekilde dışarı fırlıyor.

Clare bana bakıyor, ağızına atma emrini bekliyor. Onun yerine, "Git şu banka otur." diyorum.

Kafası karışan Clare ayağı kalkar ve duşun bankında yeni bir pozisyon alır.

şimdi Bu Ben kim diz çöker önce Onu, bir şeyyeni için Benim tecrübem.

Clare çok iyi bir kız oldu, bir ödülü hak ediyor.

Ben de bir şey istiyorum. Ağızımda o tatlı amın tadını.

Dizlerini ayırıp amını ortaya çıkartıyorum.

Parmaklarımı dudaklarını ayırmak için kullanıyorum, en özel ve mahrem yerlerini inceliyorum.

Clare kızarıyor, beni uzaklaştırmak ister gibi elini kaldırıyor ama beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyor.

Am dudaklarını araladığımda klitorisinin pürüzsüz, küçük ve son derece hassas çıkıntısını görebiliyorum. Başparmağımın topunu üzerine sürüyorum. Dizleri birbirine kenetlenmeye çalışıyor ama omuzlarımın genişliğıyle araları açılıyor. Kalçaları titriyor ve başını duş duvarına y a s l a y ı p hafifçe nefes alıyor.

Göğüs uçları göğsünde sert bir şekilde duruyor.

Öne doğıru eğilip ağızımı amına dayıyorum. Sabunlu buharın arasından zar zor seçilebilen kokusunu içime çekiyor, ama hiç-

tatlı, zengin bir misk, herhangi bir parfümden daha ince.

Dilimi yarığında gezdiriyor, ucunu açıktaki klitorisinin üzerinde dans ettiriyorum.

Artık kendini tutamıyor; elini saçlarıma daldırıyor ve yüzümü amına bastırarak çaresizce inliyor.

Uzun, düz vuruşlarla klitorisini yalıyorum, elimle uzanıp sabunlu göğüslerini okşuyorum. Dün gece meme uçlarına sert davranmıştım, defalarca bağırana kadar sıkmış ve çekmiştim.

Bugün göğüslerine nazıkçe masaj yapıyorum, avuçlarımı göğüs uçlarında gezdiriyorum, derin ve çaresizce inlemesini sağlıyorum, sanki devam ettiğim sürece her şeyi yapacakmış gibi.

Kalçalarını omuzlarıma koyuyorum, ellerimi kıcının altına koyuyorum ve tek bir hareketle ayağa kalkıp onu havaya kaldırıyorum.

Şimdi tamamen çaresiz, omuzlarımda sıkışmış, elleri saçlarıma kavıyor. Dilimi onun derinliklerine daldırıyorum, klitorisi yüzüme sürtünüyor.

Nefes alışları baş döndürücü ve dehşet verici. Duşun sıcaklığından, suyun doğrudan başına vurmasından, buharın ciğerlerini doldurmasından dolayı başının döndüğünden eminim.

Yine de kalçalarını yüzüme doğru yuvarlıyor, ben onu dilimle becerirken parmaklarım kalçalarının yumuşak etine batıyor.

Boşalmaya başladı. Feromonların hücumunu, doruğa ulaşmasının lezzetli kimyasal simyasını tadabiliyorum. Klitorisine sarılıyorum, tatlılığının her damlasını içiyorum, onu canlı canlı yiyorum.

İlk dalga geçerken belinden tutup vücudumdan aşağı kaydırarak onu azgın sikimin üzerine indiriyorum. Şişmiş, hassas amına girdiğimde nefesi kesiliyor, kalçaları belime sarılıyor, kolları boynuma dolanıyor.

Şimdi yüz yüze sikişiyoruz, bu neredeyse am yalamak kadar nadir yaptığım bir şey. Onu öpüyorum, ağzımda kalan kendi tatlılığını tatmasına izin veriyorum. Dudakları yumuşak ve şiş, dili daha önce hissetmediğim kadar sıcak.

Neredeyse hiç ara vermeden tekrar tekrar boşalmaya başlıyor ve ben de kendimi uyarısız, kontrolsüz bir şekilde boşalırken buluyorum.

Genellikle boşalmak için çalışmam gerekir, sert ve agresif bir şekilde sikişmem gerekir. Bu doruk noktası beni rızam olmadan ele geçiriyor. Ne olduğunu anlayamadan onun yanında patlıyorum. O kadar güçlü ki bacaklarım güçsüzleşiyor; ikimizi de zor tutuyorum.

Hala onu öpüyor, hala o büyük, karanlık gözlere bakıyor, pompalıyor ve pompalıyorum.

Okyanusu ziyaret ettiğimde ya da imkansız bir hedefe ulaştığımda olduğu gibi tanıdık bir duygu içime akıyor. Seks sırasında hiç yaşamadığım bir büyüklük ve haklılık duygusu.

Bu beni neredeyse korkutuyor.

Onu yere bırakıp ayrıldım, tüm vücudum hâlâ titriyordu. "Ne oldu?"

Clare söyledi. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diyorum kabaca.

Sıcaklık ve zevkle kızarmış yüzüne bakamıyorum. Bir tanrıça gibi parlıyor. Ona bakamıyorum.

"Giyin," diye emrediyorum. "Gitme vakti geldi."

CLARE şaraphaneye giderken sessizdi.

Aniden değişen ruh halimden rahatsız olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen seksten de. O da hissetti mi? Gözlerine baktığım ve başka tarafa bakmazsam göğsümün yarılacağını hissettiğim o an?

Şaraphane Desolation'ın lüks bir bölgesinde, bu şartlar altında gerçekten gitmemem gereken bir bölge. Bu işi halletmesi için Yury ya da Em- manuel'i göndermeliyim, ama bunu yapmak istemiyorum - güvenebileceğim insanlarla ilgili garip bir paranoya duygusunun etrafımda sıkıştığını hissediyorum.

Baldacci's Fine Wine and Florals yazan süslü yazısıyla orman yeşili tentenin önüne park ettiğimde kendimi çok yabancı hissediyorum.

Teslimat kamyonu da aynı şekilde ön tarafa park etmiş durumda - Roxy'nin öldüğü gün Yury'nin evimin önünde durduğunu söylediği koyu yeşil kamyonet.

Ön kapıdan içeri giriyorum, gümüşü ziller başımın üzerinde şingirdiyor ve beyaz önlüğü, düzgünce taranmış siyah saçları ve burnuna taktığı bir çift gözlükle arka taraftan koşturarak çıkan dükkân sahibini uyarıyor. Taze çiçeklerin kokusu, kırmızı şarap ve çikolataların daha zengin kokularına karışıyor.

"Hoş geldiniz!" diyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

Gözleri açıkta kalan tenimdeki mürekkebin üzerinde geziniyor. Acaba Bratva olduğumu biliyor mu?

"Bana 5 Mart'ta evime kimin bir şişe Chateau Margaux gönderdiğini söyleyebilirsin."

Dükkân sahibi kaşlarını çatıyor, kalın siyah kaşları gagalı burnunun üzerinde tek bir çizgi halinde birbirine yaklaşıyor.

"Korkarım bu tamamen imkansız, efendim-"

Tek bir hareketle onu boğazından yakalayıp en yakındaki şarap rafına çarpıyorum. Birkaç şişe ranzalarından düşerek karo zemine sıcıyor ve ayakkabılarımızın üzerine keskin bir şarap seli gönderiyor.

Clare'in arkamda gerildiğini hissedebiliyorum ama bu sefer müdahale etmeye çalışmıyor.

"Bana tam olarak ne bilmek istediğimi söyleyeceksin, yoksa bu dükkândaki bütün şişeleri kafanda kırar ve her yeri ateşe veririm," diye hırlıyorum.

"Ama biz- biz- biz Chateau Margaux satmıyoruz!" diye kekeliyor, yüzü hızla morarıyor.

"Constantine," diye mırıldanıyor Clare, kolumu çekiştirerek.

Tam zamanında döndüm ve beyaz önlüklü sıska bir çocuğun yan kapıdan çıktığını gördüm.

Dükkan sahibini bırakıp çocuğun peşinden fırladım. Anahtarını teslimat kamyonetinin kapısına sokmaya çalışıyordu ama son sürat peşinden koştuğumu görünce anahtarları oluğa bıraktı ve kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı. Peşinden koşuyorum, botlarım kaldırımı dövüyor, bir defans oyuncusunun hızı ve gücüyle koşuyorum.

Çocuğu dört blok ötede yakaladım, ona çarptım ve sert bir şekilde yere serdim.

Daha betona çarpmadan yalvarıp yakarıyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor.

Ne yazık ki, burası kimsenin böyle bir fiziksel çatışmaya girmeye cesaret edemeyeceği Warren değil - bağırırları komşu mağazalardan alışveriş yapanları dışarı çekiyor. Birkaç kişinin cep telefonlarında 9-1-1 olduğu kesin olan üç rakamı çılgınca tuşladığını görebiliyorum.

O anda koyu yeşil minibüs gıcırdayarak kaldırıma yanaşır, Clare sürücü tarafındaki camdan eğilerek "Atla!" diye bağıırır.

Çocuğu gömleğinden tutup yarım düzine teslim edilmemiş buket ve birkaç kasa şarabın ortasında minibüsün arkasına attım.

"Sür!" Clare'e

sesleniyorum. "Nereye?"

"Herhangi bir yere!"

Çocuğa dönüyorum.

"Evime bir şişe Chateau Margaux getirmen için seni kimin tuttuğunu söylemen için tek bir şansın var, tam olarak tek bir şansın."

Çocuk o kadar çok titriyor ki dişleri birbirine çarpıyor, yüzünün yan tarafında, benim vuruşumun doruk noktasında çimentoyla buluştuğu yerde uzun bir sıyrık var.

"Adını bilmiyorum, yemin ederim, şarabı o getirdi, bırakmam için bana iki yüz dolar ödedi, çok üzgünüm dostum, hiç

Zehirlendiğini ya da her ne haltsa, daha sonra kızla ilgili haberleri gördüm, onu bıraktığımda gerçekten çok nazikti, bana bahşış bile verdi, bilseydim asla yapmazdım, çok üzgünüm!"

Bu çocuğa büyük bir şaşkınlıkla bakıyorum ve farkında olmadan işlediğine inandığı cinayetten dolayı mahkûm edilişimi izlemiş olması gerektiğini fark ediyorum.

Onun sıska boynunu sıkmak isterdim.

Ama gerçekleri yanlış anlamış. Şarap zehirli değil, ilaçlıydı. Yerde bayılmışım. Ve Roxy bir şişe zehirli şaraptan çok daha korkunç bir şekilde öldü.

"Sana kim para verdi?" diye hırlıyorum. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

"Koyu renk saçları vardı, otuz yaşlarındaydı, üzerinde bir palto vardı, normal siyah bir palto..."

"*Normal* bir *palto* mu?" Tıslıyorum.

Bu çocuğu gerçekten öldürmek istiyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en işe yaramaz tanımlama.

Onun yerine telefonumu cebimden çıkarıp Roxy'nin Instagram'ını açıyorum.

Sosyal medyadan nefret ediyorum ve Roxy'nin benim ya da evimizin tek bir fotoğrafını bile paylaşmasına izin vermedim.

Ama yeterince geriye giderseniz, Evan Porter'ın pek çok fotoğrafı var.

"Bu o mu?" Telefonu çocuğun yüzüne doğru iterek talep ediyorum.

Roxy'nin eski erkek arkadaşını inceliyor, gözlerini kısarak kesin emin olmaya çalışıyor.

"Hayır..." diye itiraf ediyor, acı dolu bir ses tonuyla. "Bu o değil."

Beni uzaklaştırmak için yalan söylemeyi düşündüğünü ama bunu yapmaktan çok korktuğunu söyleyebilirim.

Kendi telefonumu minibüsün zeminine fırlatmak istiyorum. Siyah saçlı ve normal paltolu bir adamı nasıl bulabilirim ki?

"Arabasını gördün mü?" Talep ediyorum. "Onunla ilgili başka bir şey var mı?" "Hayır," diye inliyor çocuk. "Hiçbir şey yok."

Clare bizi Desolation'ın pastoral üst sınıf mahallelerinden geçiriyor, ben arkada sorgulamamı yaparken dikkat çekmemek için hız sınırına dikkatle uyuyor.

"Kenara çek," dedim

ona. Kaldırıma çekti.

Arka kapıyı açtım.

"Defol git," diyorum çocuğa. "Ve işte-" Üzerinde Yury'nin numarasının yazılı olduğu düz beyaz bir kartı eline tutuşturuyorum. "Aklına işe yarar bir şey gelirse bu numarayı ara. Benden başka kimseyle konuşmayacaksın, anladın mı?"

Çocuk hararetle başını sallar.

"Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, seni bulur ve öldürürüm," diye söz veriyorum ona.

Onu dışarı itip kapıyı suratına çarparken, Clare hızla uzaklaşmadan önce "Bekle, bu akışı nasıl sağlayacağım-" diye seslendiğini duyabiliyorum.

Ön tarafa tırmanıyorum ve ağır bir şekilde yolcu koltuğuna düşüyorum.

"Özür dilerim," diyor Clare, sempatik bir şekilde.

"O çocuğu fark etmeniz iyi oldu. Daha önce bildiğimizden daha fazlasını biliyoruz."

"Sanırım," diyor ikna olmamış bir şekilde. "Sırada ne var?"

"Şimdi İrlandalılarla konuşacağız."

Clare iç çeker. "Çünkü geçen sefer çok iyi gitmişti."

BÖLÜM 14

CLARE

Çok yorgun. Yüz hatlarında bunu görebiliyorum, bir yol haritası gibi yüzüne yazılmış.

Minibüsü bıraktık ve başka bir otele gittik. Kardeşlerini aradı, bir çeşit temizlik ekibi sanırım. Minibüsü temizlediler, parmak izlerini sildiler ve terk ettiler. Bizi başka bir lüks otele götürdüler.

"Neden dün gece kaldığımız otele geri dönemedik?" Bir başka mahrem girişten ulaşılan bir başka odanın kapısını kapatıp sürgülerken soruyorum.

"Hareketli bir hedefi vurmak daha zordur, *ptitsa*."

"Ah. Tabii ki." Yanaklarım biraz kızardı ama beni görmemesi için ondan uzaklaştım. Bunu bilmem gerekirdi.

Yine de hep böyle hareket halinde, hep kaçıyor. Bunun bir bedeli var mı diye düşünmeden edemiyorum.

Çok fazla sorum var. Bana karşı açık sözlü oldu ve olmaya devam etmesini beklerdim ama yaptığımız onca şeyden sonra ikimiz de çok yorgunuz.

Kapı yeterince kilitlendiğinde, korumaları kapımızın ve pencerelerimizin dışında, ayrıca her otoparkın giriş ve çıkışında gizlice konuşlandığında bana döndü.

Yorgun ve bitkin olsa bile dimdik ayakta duruyor. Güçlü. Eline bir kılıç verip onu savaşın ön cephesine yerleştirebilirim ve o da

bir celladın gücüyle saldırırdı. Ama buna gerek yok. Şimdi yok.

Kapıya yaslanıyor ve kalın, mürekkepli parmaklarından biriyle beni işaret ediyor.

"Buraya gel, Clare."

Sesindeki alçak emirle ürperiyorum. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde bile bedenim ona koşullanmaya başlamıştı. Ona itaat etmediğimde beni cezalandırdı. İşi bittiğinde beni doruğa ulaştırdı, hayatımın en iyi, en dış sıkıcı, en güçlü orgazmlarıyla ödüllendirdi. Bu yüzden beni çağırdığında, arzu bir elektrik akımı gibi içime işliyor. Zonkluyor. Isınıyor. Heyecan verici.

Kalın, dolgulu halının üzerinde ona doğru yürüyorum ve ona ulaştığımda ellerini kalçalarımın koyuyor. Bana gülümsemesinin izini veriyor ve kalbim çarpıyor. "Aferin kızıma. Baban bunu seviyor."

Çok kötü. Çok yanlış. Yine de tabu kelimelerle bacaklarımın arasında sıvı ısı birikiyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve Constantine kadar güçlü ve kudretli bir adam gören her kızın yapmak istediği şeyi yapıyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum.

Kolları etrafımda sıkılaşıyor, her santimimi tamamen kucaklıyor. Tamamen içine çekiliyorum ve buna bayılıyorum. Derin bir nefes çekiyorum ve yeniden bırakıyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Eğer bir alfa erkeğinin kokusu botla çizilebilseydi, böyle kokardı; güçlü ve yılmaz, temiz ve odunsu.

"Beni rahatlatıyorsun, Clare."

Sözleri beni şaşırttı. Sanki onun için değerliymişim gibi bana sarılıyor ve *onu* teselli eden *ben miyim*?

"Oh?"

Bazen çok az şey söylemek en iyi yaklaşımdır. Onu uzaklaştırmak istemiyorum. Nedenini bilmek istiyorum.

Omuzları bir kıkırdamayla titriyor. "Oh."

Göğsüne karşı gülümsüyorum. Parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdiriyor.

"Daha önce hiç bir kadına sarılmamıştım."

Bunun üzerine irkilerek ondan uzaklaşıyorum ve ona şaşkın bir bakış atıyorum, çünkü eğilip alnımdan öpüyor. "O kadar şaşırmış görünme."

"Öyleyim. Sen bakire değilsin. Evlenmek için nişanlanmıştın. Hiç bir kadını kucağına almadın mı?"

Başını salladığında kalbim sıkışıyor. "Asla." "Hiç..."

sarılmadınız mı?"

Homurdanıyor. "Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

Bu kadar güçlü ve zeki biri, en temel insani etkileşimlerden biri hakkında nasıl bu kadar cahil olabilir? Onunki sefil bir çocukluk geçirmiş olmalı, benimki daha iyi değildi. Kalbim acıyor.

"Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

Bana gülümsediğinde kalbim küçük bir takla atıyor. "Buna güveniyorum. Şimdilik yemek sipariş edelim. Yapmam gereken telefon görüşmeleri var."

İrlandalıları göreceğiz, bunu biliyorum ama hazırlıksız gitmek ölüm fermanımızı imzalamak gibi olur.

Elimden tutarak beni odanın köşesindeki büyük, pırıl pırıl cam masaya götürüyor. Bir sandalye çekti. "Otur."

Düşünmeden itaat ediyorum.

Yüksek lisanstayken insan davranışı ve kondisyonu üzerine çalışmıştık ve bana ne yaptığını çok iyi biliyorum. Tüm bunları bilinçli mi yoksa içgüdüsel olarak mı yaptığını bile bilmiyorum ama onun için ısıtılmış şekerleme kadar yumuşak biriyim. Beni büküp istediği şekle sokabilir.

Bundan hoşlandım mı bilmiyorum.

"Körü körüne itaat mi bekliyorsun?" Ses tonumdaki gerginliği duyuyor ve göğsümde hissediyorum, derimde ve sinirlerimde hafif bir karıncalanma.

Kalın aksanıyla cevap verirken ses tonunda uyarıcı bir ton var. "Kırbacımın acısını hissediyorsun ve yine de beni sorguluyor musun, küçük kuş?"

Zor yutkunuyorum.

Bu beni neden tahrik etti? Gah!

"Demek istediğim, her zaman, her insandan. Benden bunu beklediğiniz zamanlar olduğunu biliyorum."

Karşımdaki sandalyeyi çekip ağır gövdesini içine katladıktan sonra, üzerinde büyük altın harflerle *Oda Ser- visi* yazan katlanmış menüye uzanışını izliyorum.

"Aç mısın?"

Karnım gurulduyor ve bu da ondan bir gülümseme daha kazanmamı sağlıyor. Tanrım, gülümsemesine bayılıyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Evet. Açlıktan ölüyorum. Ve soruma cevap vermedin."

"Cevabımı nasıl formüle edeceğimi düşünüyordum."

Ah. O halde bu, hesaplanmış bir yanıtı hak eden sorulardan biri? İlginç.

"Adamlarımdan körü körüne itaatten başka bir şey

beklemiyorum." "Size itaat etmezlerse onları da cezalandırıyor

musunuz?"

"Elbette, ama benim sana yapacağımdan çok daha farklı bir şekilde."

Sertçe yutkunuyorum, menüye odaklanmaya çalışıyorum. Kelimeler önümde yüzüyor.

Ondan etkilenmemek çok zor. Daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyor ama tam da bu yüzden onu düşünmeden edemiyorum. Şimdiye kadar çıktığım her erkek istediğimin altında kaldı. İhtiyacım olan şey. Ama Constantine.

Zihinsel olarak oraya gittiğim için deli miyim?

"Fırında mezgıt balığı dolması, yanında yabani pirinç ve salata lütfen. Tatlı olarak da unsuz çikolatalı kek." Menüü memnun bir şekilde katlıyorum.

Başını sallıyor, telefonu açıyor ve siparişı veriyor. Bir biftek, bir meze tepsisi, bir şişe şarap ve köpüklü su ekler.

"Bu yüzden adamlarınızın size itaat etmesini beklemeniz mantıklı."

Başını sallıyor. "Bratva'nın yolu bu. Sağlam bir hiyerarşi içinde çalışırız. En tepede olanlar ve olmak için çabalayanlar olduğu gibi, bize hizmet edenler ve bizden maaş alanlar da var."

Sormaya korkuyorum ama bilmem gerek. "Peki ya kadınlarınız?"

Yüz hatlarında bir gölge beliriyor. "Peki ya onlar?" "Siz

de... itaat bekliyor musunuz?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Bu adama göre değişir." İlginç.

"Anlıyorum."

Masaya doğru eğiliyor, parmaklarını birbirine geçirirken iri, hantal gövdesini kollarına bastırıyor. "Öyle mi Clare? Görüyor musun?"

Hayır. Hiç de değil.

Cevap vermeyeceğim.

"Gözetimim altındakilerden itaat bekliyorum," diyor beklediğimden daha genel bir tonda. "Adamlarımdan ve altındakilerden. Ve sen de benim himayemde olduğun için, bu senden de beklenir. Beni zayıflatan ya da herhangi bir şekilde bu yeteneğimi elimden almaya çalışan hiç kimseyi koruyamam."

Ona göre kavram gün gibi açık. Başımı sallıyorum.

"Eğer ben bir başkasının hayatını korumak için kendi hayatımı ortaya koymaya hazırsam, onların da benim emrime itaat etmeleri gayet doğaldır. Anlaşıldı mı?"

Bekle... Ne? Hayatını ortaya mı koyacak?

Konuşmanın gidişatından rahatsız olarak içimden mırıldanıyorum: "Bu iş çok çabuk gerginleşti."

Yüksek sesle attığı kahkahanın sesiyle sığıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum. Daha önce onun güldüğünü hiç duymamıştım ve bu ses vücudumda garip, harika şeyler yapıyor. Merkezimde ısı titreşirken bacaklarımı sıkıyorum.

Kendimi ayağa kaldırıyorum. Aklımda herhangi bir plan ya da hareket tarzı yok. Sadece ayakta duruyorum. Ayağa kalktığımda o kadar büyük ki otururken bile benden sadece birkaç santim kısa.

Ona doğru yürüyorum ve kendimi onun kucağına bırakıyorum.

"Clare," diye mırıldanıyor, sesi uyarılmışlıkla kalınlaşıyor. Bacaklarımı onun iri ve sağlam bacaklarının iki yanına koyup yüzümü ona dönüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kirli sakalları avuç içlerimi diken diken ediyor. Tek kelime etmeden eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Çıkardığı ses katıksız tutku ve ham erkeğin birbirine sarılmış hali ve ben onu bütünüyle yutuyorum. Belimdeki tutuşunu sıkılaştırarak beni kendisine doğru itiyor ve vücuduyla aynı hizaya geldiğimde parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni daha yakına çekiyor.

Dilini yalıyorum ve o da inliyor. Belimdeki elini bırakıyor, sadece bir başparmağını göğsümde gezdiriyor. Meme uçlarım titriyor ve hızla emdiği bir inilti çıkarıyorum.

Kapı keskin bir şekilde çalındı. Ortak bir iniltiyle geri çekiliyoruz.

"Eğer bu bizim lanet yemeğimiz değilse, onları öldüreceğim." İçimden bir ses şaka yapmadığını söylüyor.

İçimi çekiyorum, kendimi onun kucağından itiyorum ve kapıyı açmak için odanın karşısına geçiyorum.

"Hayır." Sesinin otoriter tınısı karşısında donup kalıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Arkamda dur. O kapıya cevap verme."

Kalbimi keskin bir korku kaplıyor. Kiminle birlikte olduğumu, tehlikenin ne olduğunu ve bundan sonra neler olabileceğini unuttuğum uzun anlar oluyor. Sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi silahını kılıfından çıkarışını izliyorum. Nabzım hızlanıyor.

Kapı tekrar çalınır, daha yüksek sesle. "Oda servisi."

İç çekiyorum. Tanrıya şükür. O kadar açım ki karnım zil çalıyor.

Constantine kaşlarını çatarak başını sallar ve telefonunu çıkarır. Ona dokunuyor, sonra kalın ve hızlı bir Rusça ile birkaç kelime mırıldanıyor. Gözlerinin kararmasını izliyorum. Botundan bir bıçak çıkarıp bana uzatıyor.

"Banyoya git," diyor alçak sesle. "Kapıyı kilitle. Beni orada bekle. Eğer biri sana zarar vermeye çalışırsa, onu bıçakla. Eğer bu işe yaramazsa, taşaklarını olabildiğince sert tekmele."

Ne?

Bana hırlıyor. "*Şimdi.*"

İtaat etmek için koşuyorum. Ellerim titreyerek kapıyı kapatıp kilitliyorum ve bıçağı önümde tutuyorum. Sanki hayatım buna bağılmış gibi dinliyorum.

Belki de öyledir.

Ama hiç ses yok. Hayır... hiçbir şey yok. Bıçak elimde terli avucuma doğru kayıyor ve nabzım hızla atıyor. Daha ne kadar bekleyeceğim? Şimdiye kadar ona karşı gelmenin korkunç bir hata olacağını biliyordum. Bu sadece onun gazabına yol açmakla kalmaz, aynı zamanda bu dünya hakkında benden çok daha fazla şey biliyor. Ne bekleyeceğimi, nasıl davranacağımı ya da kapıda kimin olabileceğini bilmiyorum. Bu konuda tecrübeli olan o.

O zaman anlıyorum ki, eğitim yıllarım, de-grelerimin sayısı, banka hesabımdaki tüm sıfırlar ve toplumdaki yerim... böyle bir anda kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor. Hayatım boyunca ailem bana kendimi geliştirmemin, hayattaki statümü güvence altına almamın ne kadar önemli olduğunu söyledi. Zengin ve elit olmak ne kadar önemliydi. Ama hepsi

tehlike karşısında hiçbir şey ifade etmez, ölüm karşısında ise hiçbir şeyden daha az şey ifade eder.

Ve bu Constantine'in günlük yaşamı. Bu onun benimsediği hayat.

Tanıdığı tek kişi.

Kapıya hafifçe vurulduğunu duyduğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. "Aç." Constantine.

Kilidi yavaşça açarken elim kapı kolunda titriyor. Sessizce içeri süzülüyor, onun cüssesinde bir adam için zor bir başarı. Elini dudaklarına götürüyor ve bana başıyla selam veriyor. Gözleri arkamdaki pencereye gidiyor, sonra hızla bana geri dönüyor. Pencereye bakıyorum. Geniş ve havadar, geniş bir pencere pervazı var, tüllü beyaz bir perdeyle çerçevelenmiş, sağında açmak için bir mandal var. Pencerenin arkasında bir balkonun parmaklıklarının üst kenarı var.

Ama bir dakika. Balkonumuz yoktu.

Balkonun *bir kat altımızda* olduğunu fark ettiğimde kalbim yere düşüyor.

Oh, hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır. Pencereden çıkmamı mı istiyor?*

Panik içinde ona dönüp bakıyorum ve başımı çılgınca iki yana sallıyorum. Bu pencereden çıkmamın *imkânı yok*.

Eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Kapıdaki adamlarım dört zırhlı aracın girdiğini görmüş. Polis bizi buldu. Kaçmamız gerekiyor ve tek çıkış yolu bu. Adamlarım bu balkonun altında benim için bir araba ayarladılar ve gitmeliyiz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yapamam," diye fısıldıyorum.

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Yapmalısın."

"Yapamam."

Parmakları enseme kavrarken öfkeyle titriyor. "Zamanımız doldu. Bu tartışma bitmiştir. Yapacaksın, yoksa seni bayıltırım,

Seni taşıyacağım ve uyandığında sana hayatının cezasını vereceğim, beni anlıyor musun?"

O kadar kötü titriyorum ki dişlerim takırdıyor. Beni göğsüne çekiyor ve öyle bir sarılıyor ki nefes alamıyorum.

"Düşmeyeceksin Clare. Seni koruyacağım."

Ona inanıyorum. İnanmak zorundayım.

Pencerenin altındaki küçük masaya doğru yürürken titreyerek başımı sallıyorum. Üzerine yavaşça tırmanıyorum ve altımda sallanıyor. Kolanının yarısını bile taşımasına imkân yok. "Nasılsın-"

Söze gerek duymadan küvetin kenarında duruyor, avuçlarını pencerenin altındaki fayans çıkıntıya sabitliyor ve kendini yukarı atıyor. Bakıyorum, ama uzun süre değil, çünkü oraya çıkar çıkmaz pencereyi açıyor ve dışarı adım atıyor. Yarı içeri, yarı dışarı eğilerek kollarını bana uzatıyor ve ben daha iki kere düşünmeden beni de kendisiyle birlikte yukarıya, çıkıntıya çekiyor.

Oh Tanrım. *Oh Tanrım.* Gece gökyüzünün derin maviliğinde yıldızlar parlıyor. Burası çok güzel ve görkemli, çok açık ve *özgür*, ama *yere yakın değiliz*. İnliyorum ve kilometrelerce altımızda görünen esneyen kaldırıma doğru dönüyorum.

"Sırtıma çık," diye bağıyor. Bir dizinin üzerine çöküyor ve eğilerek sırtının genişliğini bana veriyor. Sözsüzce üzerine tırmanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve bedenimi onunkinin üzerine örtüyorum. Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım korkudan yanaklarımı ıslatıyor ama o bir yay gibi çömelip *bizi fırlatırken* sabırsızca göz kırpiyorum.

Kendimi durduramadan ciğerlerimden bir çığlık kopuyor, sessizlik ihtiyacı unutuluyor ama gece havası ve rüzgâr sesi hızla yutuyor. Ağır bir *gümbürtüyle* yere iniyoruz, beni aşağıya sarkıtıyor, sonra balkonun dışındaki cılız yangın merdivenine sürüklüyor.

Silah seslerini duyduğumda çılgın yürüyüşümüzün şokunu ve korkusunu henüz atlatmışım.

Constantine kaçmak yerine sesin kaynağına doğru bakar, birini tanıyormuş gibi gözlerini kısar.

"Çabuk ol Clare. Bizi gördüler."

Yangın merdiveni ağırlığımızla inliyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor. Gece gökyüzünü aydınlatan parlak ışıklar yangın merdivenini aydınlatıyor ve beni kör ediyor.

"Kımıldama! Polis! Kıpırdama yoksa ateş ederiz."

"Devam edin," diye homurdanıyor. "Bizi durduramayacak kadar uzaktalar." Koşan bir araba altımızda bekliyor. "Atla!

Seni yakalayacağım."

Donuyorum. Yerden iki kat yukarıdayız. *Atlamamı mı istiyor? Ne istiyor?*

Şaşırtıcı bir zarafetle kendini balkondan aşağı sallıyor ve bir panter gibi yere iniyor. "Atla!"

Kollarını bana doğru uzattı. *Aman Tanrım.*

Bir el silah sesi duyuldu ve tam başımın üstündeki yangın merdivenine isabet etti. Dehşet dolu bir çığlıkla sıçradım. Sanırım gözlerimi kapattım. Nereye gittiğime bakmadığımı biliyorum ama bir saniye içinde onun kollarına düşüyorum. Ayağımı bile kaybetmiyorum.

Arabanın kapısı açıldı, içine atladık ve araba hareket etti.

BÖLÜM 15

CONSTANTINE

Clare'i Yury'nin arabasının arkasına bindirdim. Arka kapı arkamızdan kapanmadan önce gaza basıyor. Birkaç mermi teneke kutunun içindeki havai fişekler gibi gürültülü bir şekilde yan panele saplanıyor.

"Aghh!" Clare muhtemelen daha önce hiç ateş edilmediği için çığlık atıyor.

"Merak etmeyin," diyor Yury nazikçe. "Pazar sonrası modifikasyonlar ekledim - artık çoğunlukla kurşuna dayanıklı."

"*Çoğunlukla* Kurşuna dayanıklı mı?" Clare
Gıcırıyor, değil rahatladım içinde en ufak
bir şey.

"Elbette," diyor Yury. "Sana vurmama ihtimalleri daha yüksek." "Ne kadar daha iyi?"

"Mm...fifty-fifty."

"*Yarı yarıya!*"

Bir başka mermi püskürmesi arabanın arkasına kızgın hor-net'ler gibi saldırır. Yury dar bir virajı dönerken, cadde boyunca park etmiş birkaç arabanın yan aynalarını kıl payı kaçırır.

Polis arabaları peşimizden geliyor, sirenler ürkütücü bir sessizlikte. Her ikisi de gizli arabalar, siyah üzerine siyah, çıkartmaları geceleri görünmez.

"Bunu gördün mü?" Yury'ye mırıldandım.

"Evet," diyor. "Ve nereye ateş ettiklerine pek dikkat etmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" Clare gözlerini kocaman açarak sorar.

"Cennette sorun var demek," diyorum ona. "Eminim baban Şef Parsons'a küçük kızına dikkat etmesini söylemiştir ama pek de dikkatli davranmıyor. Valencia ve Parsons beni hapse atmak için işbirliği yaparken el ele olabiliyorlardı. Şimdi o kadar da değil."

Arka cam paramparça olur. Clare yere eğildi, cam parçaları saçlarına elmas gibi dağıldı. Parmaklarımı kesmesini umursamadan camı fırçalıyorum.

"Parsons'ın vurulmama aldırmayacağını mı söylüyorsun?" diyor.

Yüzündeki şoku görebiliyorum.

Polis şefini şahsen tanıyor. Doğum günü partisine katılmış. Muhtemelen onunla şakalaşmış ve gülmüştür. Hatta ona o çok sevdiği aptal lakaplardan birini takmış bile olabilir.

Bir hafta sonra, kayıt dışı memurlarının ben ve Yury ile birlikte onu da vurması umurunda bile değil.

Tüm bu fiyaskonun kanıtları bizimle birlikte öldüğü sürece bir an bile uykusunu kaybetmeyecektir.

"Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmek asla hoş değildir,"

diyorum ona. Sayamayacağım kadar çok kez başıma geldi.

Öte yandan, hayatım konusunda kime güvenebileceğimi biliyorum. Bu kısa bir liste ama benim için son derece değerli. Örneğin Yury. Clare'e de söylediğim gibi, ciğerlerimi onun ellerine emanet edebilirim ve bir an bile endişelenmem.

Farkında olmadan Clare'in küçük eli benimkinin içine giriyor.

Şehir tarafından vatandaşlarının hayatına hizmet etmesi için tutulan adam onun kafasını omuzlarından vurmaya çalışırken, o kendini güvende hissetmek istiyor.

Elini sıkıca kavırıyor, bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi sessizce ona bildiriyorum.

"Burada arabaları değiştiriyoruz," diye homurdanıyor Yury, direksiyonu sağa kırarak bizi bir ara sokağa sokuyor.

Bratoklarım Czar ve Remo zaten bekliyorlar. Arabamız geçer geçmez bir çöp bidonunu ara sokağa itip paslanmış metal kutuyu yerine sıkıştırıyorlar. Polis arabaları sert fren yapıyor, kapıları açılıyor. Bir yaylım ateşi daha çöp bidonuna isabet ediyor ama fark etmiyor; çöp bidonu şişedeki mantar gibi ara sokağa sıkışmış durumda. Polisler geçemiyor, etrafından dolaşmak zorundalar. Kűfür ettiklerini, araçlarına geri döndüklerini, aceleyle geri gittiklerini duyuyorum.

Clare'i Czar'ın spor motosikletinin arkasına çekmeye başladım bile.

"Bekle, bekle, bekle!" Clare ağlıyor, Kawasaki'ye sanki bir yaban atıymış gibi bakıyor. "Daha önce hiç motosiklete binmedim."

"İyi olacaksın," diyorum kısaca. "Arabayı ben kullanacağım. Sadece kollarını belime dola, sıkı tutun ve virajlarda benimle birlikte eğil."

Onu belinden tutup kaldırıyorum ve tartışan bir ocuk gibi fiziksel olarak koltuğa oturtuyorum. Sonra tek ve biricik kaskını alıp kafasına geçiriyorum ve her türlü itirazını susturuyorum.

Onun önünde pozisyonumu alıyorum. Kollarını belime doluyor, başını çevirerek tüm vücudunu sırtıma bastırıyor ve sıkıca yapışıyor.

Gűzel. Bu dehřet verici tutuřla, dűřmesine imkan yok.

Yury, Benz'in direksiyonunda kalarak, "Onları çekeceğim patron," diye beni temin ediyor.

"Dikkatli ol," diyorum ona. "Parsons dalga geçmiyor." "Bunu fark ettim," diye sırtıyor Yury.

"Seni takip edelim mi patron?" Czar diyor ki. Remo'nun bisikletine el koyduğum için onun arkasına tırmanıyor.

"Hayır," diyorum, onu řařırtarak. "Bir saat içinde bir sonraki gűvenli evde buluřalım."

Clare ve ben önce sokağın sonundan çıkıp sağa dönüyoruz. Yury ters yöne doğru gidiyor, polisler her an köşeden hızla dönüp, beklenmedik sapmalarından sonra onlara yetişmeye çalışacaklar.

Clare'in parmak uçlarının karnımın sert kaslarına battığını hissedebiliyorum, çünkü bisikletin her eğiminde ve sallanışında beni kavıyor.

Karanlık şehir sokaklarında hızla ilerliyoruz, sokak lambaları bulanıklaşarak sürekli bir renk akışına dönüşüyor.

Aldığım her virajda Clare benimle biraz daha az mücadele ediyor, motosikletle birlikte eğilmeyi öğreniyor, böylece o, ben ve öfkeli makine hep birlikte hareket ediyoruz.

Bu kadar çabuk kavraması beni çok etkiledi. Clare korkak ve kolay ürken biri olabilir ama içinde derinlere inen bir cesaret var. Onu yeterince derinden kaşındığımda, çelik parıldıyor.

Yavaşça, ölümcül tutuşu gevşiyor ve biraz daha uzun oturuyor, şehirde hızla ilerlerken etrafına bakıyor.

Sonunda tek eliyle tutundu ve bana seslenebilmek için vizörünü kaldırarak "Neden adamlarını getirmedin?" diye sordu.

"Çünkü gittiğimiz yeri beğenmeyecekler," diye homurdandım.

"Neden benim de bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?" Clare öyle diyor. Bu konuda haklı.

Motosikleti Maguire's pub'ın önüne çekiyorum, tam da Lit- tle Dublin'in kalbinde.

Maguire's köhne bir köşe barı değil. Burası üç katlı, yeni boyanmış, pırıl pırıl bir işletme; zengin koyu renkli ahşap, sıkıca gerilmiş çizgili tenteler ve her duvarda ünlü İrlandalıların fotoğrafları var.

Genellikle insanlarla dolup taşar ama kapanıştan bir saat sonra pencereler karanlıktır. Camın üzerindeki altın yaldızlı yazıda *"Desolation's Original Local, Est. 1829."*

Maguire'lar gerçekten de neredeyse iki asırdır burayı işletiyor. Yaşlı Cian Maguire'ı düşünmek için affedilebilirsin,

Roxy'nin büyük büyükbabası, tüm bu süre boyunca alışlagelmiş win dow standını işgal ediyor - ilk Maguire'ları New York limanına getiren geminin gövdesinden alınmasıyla övündüğü meşe barın kendisinden daha eski ve köklü görünüyor.

Bugün övmek ya da hikâye anlatmak yok. Clare yanımda, barın kapısından içeri adımımı atar atmaz Cian keskin bir ıslık çalıyor ve dört öfkeli İrlandalı depodan dışarı dökülüyor. En önde Niall Maguire var, son karşılaşmamızda ağzı hâlâ yara bere içindeydi. Bir horoz kadar mağrur ve öfkeli görünüyor. Onun hemen yanında Roxy'nin pitbulu Chopper var; o da herkesle birlikte hırlayıp hırlamayacağına ya da koşup yüzümü yalayıp yalamayacağına bir türlü karar veremiyor. Connor Maguire arkadan geliyor, gömleğinin kolları dirseğine kadar kıvrılmış ve yüzü neredeyse seyrelen saçları kadar kırmızı.

Beni görür görmez, "Çok yüzüsüsün, değil mi evlat?" diye hırlıyor.

"Aynen öyle," diye hırlıyorum ona. "Ve sen kulaklarındaki balmumunu çıkarıp beni dinleyene kadar gelmeye devam edeceğim."

"Söylediğin her kelimeyi dinleyeceğim," diye alay ediyor Connor. "Oğluma yaptığın gibi bir sandalyeye bağlanıp lanet olası bir boruyla dövüldüğün zaman. O zaman bol bol sohbet ederiz."

İki fedaisi öne çıkıp beni kuşatmaya çalışıyor, elleri silahlarına uzanıyor.

Ceketimin içindeki çift kılıfta kolayca erişilebilen kendi Glock'uma dokunarak Clare'i kabaca ve kabaca arkama itiyorum. Çekip çekmeyeceklerini ya da beni elle indirmeye niyetli olup olmadıklarını görmek için bekliyorum.

Gözlerimi adamlarından ayırmadan Connor'a, "Oğlun eve sağ salim döndü," diyorum. "Kolumdan bir parça kopardıktan sonra bile onu neredeyse hiç iz bırakmadan sana geri gönderdim."

Ön kolumu vücuduma doğru çeviriyorum ve Connor'a pazumun yan tarafındaki çirkin yarayı gösteriyorum.

"Roxy'yi öldürseydim buraya gelir miydin sanıyorsun?

Sence?" Connor'ın gözlerinde şüphe parlar.

Soldaki adam - uzun boylu, iri yarı, blok kafalı ve aşırı uzun favorili bir dev tipi - bana doğru hamle yapıyor. Dirsek eklemine sert bir kol darbesi indirerek kollarını kenara itiyorum ve çenesini kırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"*Sakin ol!*" Sonra Connor'a havladım, "Senin için bir kayıt var. Onun ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulmak istiyorsan, benimle çalışacaksın."

Connor, adamlarına bir an geri çekilmelerini söylemek için ön dişlerinin arasından tıslama sesi çıkararak düşünür.

Niall yine beni aceleye getirmek gibi bir hata yapmadı. Tüm bu alışverişi sessizce izliyor, eli hafifçe Chop- per'in başının üzerinde duruyor, ifadesi karanlık ve kızgın.

Cebimden telefonumu çıkarıp çiçekçinin kuryesiyle yaptığım görüşmenin kaydını oynatıyorum.

Çılgınca çırpınması ve yalvarması, kasette kaotik olsa da, rüşveti ve şarabın teslimini kabul ederken gerçekçi bir çınlamaya sahip.

"Ne olmuş yani?" Connor ikna olmamış bir şekilde tükürür. "Bu herhangi biri olabilir."

"Ben oradaydım!" Clare ağlıyor. "Çocuk çok korkmuştu. Doğruyu söylüyordu."

Connor onunla yüzleşmek için döner, mavi gözleri o kadar soluktur ki grimsi beyaz bir denizde siyah iğne deliği göz bebeklerinden başka bir şey gibi görünmezler.

"Kim olduğunu bilmediğimi sanma küçük hanım," diyor acı ve yumuşak ses tonuyla. "Valencia'nın kimsenin çalındığını bilmemesi gereken ama herkesin bildiği küçük orospusu. Seni kaçırmanın cesedine kelepçelenmiş halde kapısının önüne bıraksam baban bana nasıl bir iyilik borçlu olur sanıyorsun? Ne büyük bir hediye olurdu bu."

"Constantine beni kaçırmadı," diye yalan söylüyor Clare beni ürküten bir rahatlıkla. "Onunla kendi isteğimle birlikteyim çünkü ona inanıyorum. Roxy'yi o öldürmedi. DesMax'ten kaçtığından beri tek yaptığı kimin yaptığını bulmaya çalışmak."

Bu son cümle üzerine hafifçe kızarıyor, sanki başka aktiviteler için birkaç kez ara verdiğimizizi hatırlıyor gibi...

Connor Maguire gözlerini kısarak onu dikkatle inceliyor.

"Peki bunlar *seni* nasıl ilgilendiriyor?" diye soruyor, artık tıslamaya varan bir ses tonuyla.

Connor'a, Clare'in vereceği cevabı keserek, "Desolation'daki herkesin içi çürümüş değildir," diyorum. "O iyi bir kız. Adalet istiyor."

Connor'ın bu olayda Valencia'dan şüphelenmesine izin veremem, henüz değil, Clare yanımdayken değil. Eğer Valencia Roxy'nin ölümüne karıştıysa, Connor'ın kızının intikamını almasının en kesin yolu *Valencia'nın* kızını şimdi ve burada öldürmek olacaktır. Buna izin veremem.

İpucunu yakalayan Clare ağzını kapatır, ellerinin titremesini dikkatle gizleyerek ceplerine sokar. Daha iyi bir poker suratı geliştiriyor, küçük kuşum. Duygularını yüzüne çok fazla yansıtmıyor, onu tanıdığım kısa süre içinde daha iyi öğrendi.

Yine de düşüncelerini okuyabiliyorum, otuz puntoluk bir gazete manşeti kadar net.

Çok korkmuş. Bu kumarın değmeyeceğini düşünüyor, Maguire'ın barına doğru yürüyor. Masumiyetimizi kanıtlamak için bıçaklarını boğazımıza dayayacaktık.

"İkisini de öldürün," diye mırıldandı yaşlı Cian Maguire, pencerenin yanında. "Tüm bu sorunu sonsuza dek ortadan kaldırın."

İrlandalı serserilerden biri konuşarak kırılğan sessizliği bozuyor. Onu Yama'dan hatırlıyorum - hala yumruğum şeklinde bir çürüğü var

yüzünün sağ tarafından aşağıya doğru. "Doğruyu söylüyor olabilir. Petrov'un evinde kendini zar zor savunmaya çalıştı."

Connor sanki bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi homurdanıyor, ama kaşlarını çatmasından bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum - her adımda davranışlarımı not etti. Beni öldürmeye çalıştıklarında bile adamlarına karşı asla ölümcül güç kullanmadığımı biliyor. Oğlunu normalde uyguladığım zalimliğin sadece bir kısmıyla sorguladığımı biliyor.

"İttifak hâlâ kurtarılabilir," diyorum sessizce.

"Hiç şansın yok!" Connor uluyor. "Roxy'ye olanlardan sonra olmaz!
Onu korumadın!"

Ve şimdi, ilk kez gerçeği görüyorum; Maguire kızını benim öldürmediğimi biliyor.

Yine de kızgın. Çünkü hemen yanımda, yüzümden bir adım ötede, ben onu durdurmayı başaramazken öldü.

"Haklısın," diyorum sessizce. "Ve bunun için çok ama çok üzgünüm."

Connor samimiyetimi duyuyor. Bana bakıyor, hafifçe kaşlarını çatıyor.

Roxy'yi hiç sevmedim. Yine de hayatımın en büyük utancı, ona göz kulak olmayı kabul etmiş olmam ve bunu başaramamış olmamdır.

Uyandığımda onun kocaman açılmış gözleri bana bakıyordu, dehşete düşmüş, sitem dolu, hayattan kopmuş. Hiçbir yardımın mümkün olmadığı bir yere gitmişken, ona yardım etmem için yalvarıyordu.

Bunun bir daha olmasına *asla* izin
vermeyeceğim. Özellikle de Clare'e.

Maguire'a "Bunu yapanı bulmama yardım et" dedim. "Benimle çalış, bana karşı değil. İkimiz de intikamımızı alabiliriz."

"Peki ya o?" Connor ona bakmadan başını Clare'e doğru sallayarak soruyor.
"Önceliklerin bölünmüş, Constantine."

"Hayır, değil," diyorum kesin bir dille. "Benim tek bir amacım var: Bu komploda parmağı olan herkesi öldürmek."

Çevresel görüşümde Clare'in irkildiğini görüyorum.

Babasının da buna dahil olduğunu biliyor.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Niall talep ediyor. Babası gibi çabuk kavırıyor.

"Davayla ilgili polis dosyasını almanı istiyorum," diyorum. "Tam dosyayı, Valencia'nın mahkemeye getirdiği saçmalıkları değil. Alabileceğini biliyorum, polislerin yarısı İrlandalı. Ve onun ölümünden önceki ve sonraki güvenlik kamerası kayıtlarına, özellikle de mülkünüze yapılan olası bir izinsiz girişle ilgili kayıtlara erişmek istiyorum."

"Polis İrlandalı olabilir ama Maguire değil," diyor Connor, iri kırmızı kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Onlar hala lanet olası İrlandalılar. Anlayabilirsin," diyorum zorla.

Connor aynı fikirde değil ama itiraz da etmiyor.

Clare'in koluna girip bir kez daha kapıya doğru ilerlerken, "Seni arayacağım," diyorum.

İrlandalıların hiçbiri kıpırdamıyor, solgun ve güvensiz bakışlarını yüzümüze dikmiş ayrılışımızı izliyorlar. Sadece Chopper yumuşak bir mırıltıyla bana veda ediyor.

Dışarı çıkar çıkmaz Clare üzerime yürüdü. "Beni kullandın!" diye bağıyor.

"Sessiz ol," diyorum onu bisiklete doğru sürükleyerek. "Seni duyacaklar."

"Yapsalar da umurumda değil!" diye bağıyor ve bir elimle ağzını kapatmam için beni fena halde kışkırtıyor. Ya da belki onu tekrar dizlerimin üzerine çeviririm.

"Umursayacaksın," diye hırlıyorum. "Onların senin tarafında olduğunu düşünme hatasına düşme."

"Ne olduğunu çok iyi anlıyorum," diye tıslıyor Clare bana. "Seni benim önümde öldürmek istemeyecekleri üzerine kumar oynuyordun; bu yüzden beni yanında getirdin. Bunu bildiğin halde

Babam hakkındaki düşüncelerini paylaşırsalar beni de vurmaktan mutluluk duyarlardı."

"Henüz bilmiyorlar," diye hırlıyorum ona, "ve böyle kalmasını istiyorum, o yüzden sesini alçalt."

"Öylece durup onu öldürmeni izlemeyeceğim," diyor Clare. "Ne yapmış olursa olsun, o hâlâ benim babam."

"Öyle mi?" Alay ediyorum. "Peki ne olması gerektiğini düşünüyorsun? Kanıtları polise teslim etmemi mi istiyorsun? Onlar da bu işin içinde, değil mi? Adalet diye bir şey olsa ve onu DesMax'e atsalar bile, bir hafta bile dayanamaz. Her iki durumda da sonuç aynı olur."

Clare bana bakıyor, bunu ilk kez gerçekten düşünüyor.

Gerçeği istediğini söyledi ama ardından gelecekleri istemiyordu. Sonuçlarını istemiyor.

BÖLÜM 16

CLARE

Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Beni kullanacağını, beni o hapishaneden çıkarmasının bir nedeni olduğunu bilmeliydim.

Tarifsiz bir şiddet uygulayabileceğini biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Daha da fazlasını planladığını biliyorum. Ve yine de.

Bana o şekilde baktığında... gözlerinde özel olduğumu söyleyen o parıltıyla, bunun doğru olduğuna inanmaya başladım.

Bana o şekilde sarıldığında... sadece onun bana gösterdiği o şiddetli sahiplenmeyle, bunu kastettiğine inanmaya başladım.

Bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor, umut etmemi, hayal kurmamı ve çok daha fazlasını arzulamamı sağlıyor. Ve ben *hiç* yapmadığım bir şeyi yaptım. Mantıksal beynimin kalbimin istekleri tarafından susturulmasına izin verdim.

Duygularımın beni yönetmesine izin vererek olduğum kişi olmadım ve şimdi de olmayacağım.

Hâlâ öfkeyle karışık bir sesle, "Motosiklete bin," diye homurdanıyor. Kaskı kafama geçiriyorum.

"Peki," diye çıkışıyorum. Tam beni eve götürüp yaralarımı sarmasını söyleyecektim *ki, randevuda olmadığımızı* hatırladım.

Bisikleti benim için sabit tutarken gözlerini bana diyor, sonra çenesini bisiklete doğru sallayarak binmemi söylüyor. Bacağımı yan tarafa doğru salladım.

ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Biraz sallanıyor ama hemen düzeltiyor. Ağırlığı taşıdığında rahatlıyorum.

"Biniyor musun, *binmiyor* musun?" Sesim öfkeyle titriyor. Bana uyarı bakışı diyebileceğim bir bakış atıyor, onu fazla zorlamamamı söyleyen bir şey. Şu anda olayların cızırdamasına izin vermem, akademide "*gerilimi düşürmek*" dediğimiz şeyi yapmam akıllıca olur.

Hala ders kitabımda görebiliyorum.

Gerginliği azaltma: bir çatışmanın veya potansiyel olarak şiddet içeren bir durumun yoğunluğunu azaltma veya azaltma eylemi.

Polislerin, ilk müdahale ekiplerinin ve sağlık personelinin bir durumu yatıştırma görüntüleri hala gözümün önünde. Profesörümün, akıl hastalığı olan ya da perişan haldeki kişilerle ilgilenirken, tabiri caizse yangına körükle gitmemek için soğukkanlı, sakin ve soğukkanlı kalmanın ne kadar önemli olduğunu bize tekrar hatırlattığını hala duyabiliyorum.

Ancak tüm eğitimim, deneyimim ve eğitimim şu anda hiçbir şey ifade etmiyor ve öfkemi kontrol altına alamıyorum.

Aramızdaki hava çatırdıyor, elektrik kıvılcımlarıyla dolu.

"Orada öylece durup bana ters ters bakacak mısın? Son baktığımda, bu şeyi nasıl kullanacağımı bilmiyordum ve bunun o kendi kendine giden makinelerden biri olduğundan şüpheliyim."

Kendi kendine giden makine parçaları mı? Tanrım, ben ne düşünüyorum ki?

Sırtı kaskatı kesiliyor ve ilk başta cevap vermiyor. Tam bana sessiz davranmasından ya da her ne halt ediyorsa ondan bıkip ağzımı açtığımda, o da kendi ağzını açıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Öyle değil. Ve evet, öyleyim."

"O zaman neden tereddüt ediyorsun?" Kan beynime sıçradı.

Çenesinde bir kas titriyor. Kalbim istemsizce çarpıyor. "Seni hemen burada dizime yatırmam mı yoksa güvenli eve gidene kadar beklemem mi gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Çenem düşüyor ve gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. İtiraz etmek istiyorum ama ne diyeceğimi ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. O kadar önemli şeyler söylüyor ki-

Gerçekte. Sanki kıcıımı ateşe vermek olması gereken bir şeymiş gibi, tek soru nerede ve ne zaman olacağı.

"Affedersiniz?" Birinin bizi duyup duymadığını görmek için telaşla etrafıma bakmadan önce sonunda kekeleyorum. "Kabul ettiğimi hatırlamıyorum-"

"Bu da bana cevabımı veriyor." Motosikleti sabit tutarak, bacağını sallamaya ve önümdeki yerini almaya özen gösteriyor. Motoru çalıştırdığında, altımda devirleniyor. Erotik ihtiyacımın alevlenmesini durdurmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum ama nafile.

Motosikletler beni tahrik ediyor.

Constantine beni tahrik ediyor.

Dayakla tehdit edilmek beni azdırıyor.

Hayatımı sikeyim.

"Ne cevabı?" Diye soruyorum ama sorar sormaz rüzgâr sözlerimi yutuyor ve saçlarımı savuruyor.

En iyi kararına rağmen, kollarımı beline doluyorum, kendimi kilitliyorum ve o da kaçıyor.

Motor bir aygır gibi mırıldanıyor. Bacaklarımın arasındaki uğultu, onun göğsüme yaslanan sağlam, kaslı sırtı ve bu yolculuk bittiğinde ne olacağının korkusu arasında, bana bir şekilde belli belirsiz fa- miliar görünen bir evin garaj yoluna döndüğünde lanet olası bir karmaşa içindeyim.

Durdu ve motoru kesti. Etrafımızda sessizlik yankılanıyor.

Bulunduğumuz yere bir anlam vermeye çalışarak etrafımıza bakıyorum, ama nerede olduğumuzu gerçekten bilmem için burası çok karanlık.

"Neredeyiz biz?"

Sanki bunu kabul etmemi bekliyormuş gibi homurdanarak cevap veriyor. Açıklama yok. Muhakeme yok.

Tüm bunlar -kendine bakışı, konuşma şekli, hiç düşünmeden karar verme şekli- bana kim olduğunu hatırlatıyor.

Liderliğe alışmış ve başka bir yol bilmeyen bir adam. Sorumluluk almaya alışmış bir adam. Yetki sahibi olmaya alışmış bir adam. Bu onun kim olduğu, ayak parmaklarına kadar.

Beni baltalayan hiç kimseyi koruyamam.

Ve nedense bu bilgi, onun kim olduğunu ve ne yaptığını gerçekten anlamak *beni* biraz yumuşatıyor.

"Orada kal, *ptitsa*. Yaralanmaman için attan dikkatlice inmen önemli." Bir an, yutması zor emirler yağdırıyor ve *ben onun* kim olduğunu ve... dahası, *onun için benim kim olduğumu* merak ediyorum. Sonra, bana karşı nazik ve dikkatli davranıyor. Koruyucu.

Motosikleti boşa almasını ve inebilmem için sabit tutmasını izliyorum. Bacağımı yana sallamadan önce kendimi sabitlemek için omuzlarını tutuyorum.

Şu anda bile düşmemi ya da kendimi yaralamamı istemiyor. Şu anda bile bana göz kulak oluyor. Ve nedense bu beni içten içe biraz üzüyor.

Constantine'e ne olacağını bilmiyorum. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Yakalanıp DesMax'e, o umutsuz, kasvetli yere geri götürülme düşüncesinin midemin çukurunda bir düğüm oluşturduğunu biliyorum. Ayrıca yakalanıp hapishaneye geri getirilmesinin, karşılaşabileceği diğer sonuçlara kıyasla mutlu bir son olabileceğini de biliyorum.

Evin merdivenlerini yarılayana kadar nerede olduğumuzu fark etmedim - küçükken ailemle sık sık gittiğimiz bir sokakta, yazlık tatil evlerinin ve tahta kaldırımın olduğu bir yerde, hapishaneden oldukça uzakta ama çocukluğumun geçtiği eve bir çırpıda ulaşabileceğimiz kadar yakın. Babam hızlı bir şekilde geri dönmesi gerektiğinde yerel olarak tatil yapmayı severdi ve annem uzun uçuşlardan korkardı, bu yüzden onlar için kolay bir karardı.

Neredeyse ona bu sokağı bildiğimi söyleyecektim. Tam olarak bu evde kaldığımızdan emin değilim ama yakın çevresinde bulunmuştum. Sonra kafama dank ediyor, nerede olduğumuzu biliyor. Burayı bilinçli olarak seçmişti. Çocukken burada tatil yaptığımı bilmese de çocukluk evime ne kadar yakın olduğumuzun farkında.

Ve tam o anda, önümüzde duran her şeyin şüphesi, onun kim olduğunun ve taşıdığı yükün hüznü üzerimde ağırlaşırken... Eve gitmek istiyorum. Tekrar kendi yatağımı istiyorum. Tüm bunlardan önce olduğum kişiye geri dönmek istiyorum: ne istediğini ve hayatta nereye gideceğini bilen güçlü, bağımsız bir kadın.

Buna sahip olamayacağımı biliyorum. Oraya gidemem. Artık eskiden olduğum kişinin asla aynı olmayacağını biliyorum.

Ve bu noktada? Her şeyin eski haline dönmesini istediğimden bile emin değilim.

Başkalarının akıl hastalıklarını nasıl yöneteceklerini, travmayla nasıl başa çıkacaklarını öğrenmelerine yardımcı olmak benim hayatımın işi ama şu anda nasıl başlayacağımdan bile emin değilim.

Başlarımız eğik, hızla ön kapıya doğru yürüyoruz. Kapıdaki bir numarayı tuşluyor ve kilit sessiz bir tıkırtıyla açılıyor. Kapıyı itip açarken ve içeri girmemi işaret ederken kollarındaki kaslar şişip kabarıyor.

Modern, lüks bir yer, tertemiz, rahat görünümlü mobilyalarla döşenmiş, özellikle konfor ve rahatlama için tasarlanmış. Pencereden gece gökyüzüne, aşağıdaki vadide elmas gibi parlayan yıldızlara baktığımda nefesim kesiliyor.

Bir emir verdiğinde onunla konuşmak için ağzımı açtım. "Soyun."

Donup kalıyorum ve hemen cevap vermiyorum.

"Ben saymaya başlamadan önce otuz saniyen var Clare."

"Saymak... ne?" Fısıltıyla soruyorum, aynı anda hem heyecanlanıyor hem de dehşete kapılıyorum.

"İtaatsizliğinle kaç ihtar daha kazandın?" Hayal mi ettim yoksa gözleri şu anda hararetle mi görünüyor?

Benimki mi?

"On beş saniye."

Düşünmek ya da plan yapmak için yeterli bir zaman değil. Gözlerim onunkilerde, soyunmaya başlıyorum.

Giysilerimin kumaşı ayaklarımın etrafında toplandığı anda, onu etkilediğimi görüyorum ve fark ediyorum ki... Kontrolü geri kazanabilirim. Belki de en başından beri hiç vazgeçmemiştim.

Beni eve götürmesini isteyebilirdim. Hatta belki de kaçabilirdim. Bana söylediklerini yapmak zorunda değildim. Beni boşaltmasına izin vermem gerekmiyordu.

Bundan zevk almak zorunda değildim.

Karşısında sutyen ve külottan başka bir şey giymeden durduğumda, onu etkilediğimi biliyorum. Adem elması aşağı yukarı sallanıyor ve ereksiyonu pantolonunun darlığından belli oluyor. Bakışlarını tuttuğumda göz bebekleri büyüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, sonra düzensiz bir Rusça ile konuşuyor.

"Neydi o?" diye soruyorum, kendi sesim tahrikle kalınlaşıyor.

Hınzır bir parıltı gözlerini aydınlatıyor. "*Yebat' yego konem* dedim. Kelimesi kelimesine tercüme edersek, 'bırak at siksın' anlamına geliyor."

"Ne?"

"İngilizcede *goddamn* diyebilirsiniz."

Kalbim güm güm atıyor. "Oh. Bu... atlardan... sikişmekten daha iyi." Kızardım.

"Sen bir hazinesin, Clare."

"Oh?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum. "O zaman neden beni cezalandırmak zorundasın?"

Bir adımda bana doğru geldi. Parmakları saçlarıma dolanıyor. Çekiştirdiğinde nefesim kesiliyor, acı kafa derimden aşağı inip omurgamda karıncalanmaya başladığında ağzım açık kalıyor. Kendime gelemeden kıcımlı avuçluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzımı almadan hemen önce inliyorum, dudakları damgalama yoğunluğuyla benimkilere bastırıyor.

Dilimi onunkine değdiriyorum, hırıltısının alçak, seksi sesinin tadını çıkarıyorum. Göğüslerim ağır ve dolgun hissediyor. Kıcımdaki eli acı verici bir şekilde sıkılıyor ve yine de bir şekilde daha fazlasını arzuluyorum.

"Seni neden cezalandırıyorum?" diye kulağıma homurdanıyor. "Çünkü bunu seviyorsun."

"Sevmiyorum," diye yalan söylüyorum, başımı sallıyorum ama dudaklarıma yayılan yavaş gülümsemeye engel olamıyorum. "Kimse cezalandırılmaktan hoşlanmaz."

Bu yaptığımız bir dans, ama sonunda nereye varacağımızı biliyoruz.

"Yalan söylüyorsun, tatlı kız," diyor, aksanı kalınlaşarak. "Bacaklarını aç ve babana ne kadar ıslak olduğunu göster."

O kadar çabuk itaat ediyorum ki kıkırdıyor, derin, karanlık ses doğrudan kalçalarımın arasında eriyor. Parmaklarını külotumun kemerinden geçiriyor ve benimle alay ediyor. Kaygan, şişmiş kıvrımlarımı parmakladığında nefesim kesiliyor, bacaklarım sallanıyor. "*Khristos*. Çok ıslaksın. Çok hazırsın. Yalan söylediğin için seni daha fazla cezalandırmalıyım."

"Peki ya hayır dersem?" Yardım edemem ama takılırım.

"Ben olsam şu anda beni test etmezdim," diyor beni daha da titreten bir uyarı tonuyla. "Git. Soyunmayı bitir. İçeri girdiğimde bacaklarını benim için açmanı, küvetin kenarına eğilmeni bekliyorum. Beni beklerken kendini okşa, ama boşalmana izin yok."

Küvetin kenarından mı?

Kendini okşa.

Ve sonra gitti. Sıcaklığı, muhteşem parmakları ve kulağımdaki o seksi ses tonu. Onun kokusu, onun hissi ve sadece bir bakışıyla beni ıslatması. Küçük bir kumandayı kaldırıp bir düğmeye basmasını izliyorum. Küveti dolduran su jetlerinin sesi arkamda yankılanıyor. Odadan çıkışını izliyorum ve hareket etmeye başlamadan önce kendime on saniye sersemleme süresi veriyorum.

Soyun. Bu kısmı oldukça kolaydı. Saniyeler sonra banyodaydım ve küvete bakıyordum. Bu sıradan bir küvet değil. *Devasa*, ikimizin de neredeyse tur atabileceği kadar büyük. Odanın fayans döşeli bir köşesine yerleştirilmiş, açık mavi bir parıltıyla aydınlatılmış ve mavi ve beyaz ışıklar parlak mücevherler gibi parıltıyor. Jetler suyu küvetin içine iter ve buhar yükselir. Ön tarafı daha alçak, zarif bir şekilde kavislendirilmiş.

Küçük bir basamak setinin yanında daha yüksek bir sırt ile arkanıza yaslanın ve sıcaklığın tadını çıkarın.

Soğuk küvet göbeğime baskı yapıyor, kığım tam teşhirde. Zencefil gibi, kendimi ayırıyorum ve parmaklarımı onun parmaklarının olduğu yere kaydırıyorum. Benimkiler çok küçük, çok çekingen. Onun daha güçlü, daha büyük parmaklarını içimde o kadar çok istiyorum ki ağlayabilirim.

Beni dizinin üzerine nasıl çektiğini, kemerinin kışıma nasıl indiğini hatırlıyorum. Beni nasıl boşalttığını hatırlıyorum. Dilini bacaklarımın arasında hayal ediyorum, beni ağzına karşı doruğa çıkarıyor ve içeri girdiğini duyduğumda kendimi serbest bırakmaya gittikçe yaklaştığımı hissediyorum.

"Dur." Parmaklarım donuyor, başladığım şeyi bitirmek için can atıyorum ama onu daha çok istiyorum.

Hazırlıksız bir şekilde, avuç içi kışıma çarptığında nefesim kesildi. Serbest kalan elimle kendimi küvetin kenarına yaslıyorum, ilkini başka bir şaplak izlemeden hemen önce. Tenimdeki sıcaklık artıyor ve klitorisim zonkluyor. Tanrım, beni cezalandırırken bana neler yapıyor...

Kıvrımlarımı parmakladığında inliyor ve kıvranıyorum, kaygan uyarılmamı önce dikiş yerime sonra da kışıma yayıyor. Daha önce hiç kimsenin bana böyle bir şey yapacağını hayal edemezdim ama şu anda duracağını hayal bile edemiyorum. Hepsini istiyorum ve *şimdi* istiyorum.

"Kendine dokun," diye homurdanıyor. Parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor. Kendimi sınırdan hissediyorum. Şu anda durmamı söylese durabilir miyim emin değilim.

"İkınmayı seviyorsun, değil mi Clare?" diye soruyor kığımın kalçamla birleştiği yere sert, yakıcı bir tokat daha indirmeden önce. "Babanın ne yapacağını görmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Oh, *Tanrım*, kendimi ritmik daireler çizerek daha sert, daha hızlı çalıştırırken klitorisim parmaklarımın altında zonkluyor. Avucunun acısı tekrar sıcaklığa dönüştüğünde inliyorum.

Kalın, sıcak sikini giriş yerimde, kıvrımlarımın arasında kayarken hissediyorum ve kendimi sertçe destekliyorum. İçimde ona o kadar çok ihtiyacım var ki titriyorum, altımdaki serin, sağlam porselenin kontrastı için minnettarım.

Elimi. Yanaklarımın arasından sıcak ve sıvı bir şey kayıyor. Lu- bricant? Aletin başı içime girdiğinde titriyorum.

O... *hayır*.

Kocaman vücudu beni altına hapsediyor, sağlam bacakları iki y a n ı m d a ve iri göğsü sırtıma bastırıyor. O tamamen giyinik ve ben çıtırçıtır, bu zıtlık bir şekilde beni daha da ateşli yapıyor.

"Sana sahibim, kadın," diye kulağıma hırlıyor. "Bu ağız benim, bu sıcak, güzel pembe amcık benim ve şimdi bu kık benim olacak. Ne olursa olsun, beni hissetmeni istiyorum. Hatırlamanı. Benim olduğun için benim tarafımdan damgalandığını bilmeni istiyorum." Aleti göt deliğimi okşuyor ve ben geriliyorum, ama bir eliyle göğsümü avuçluyor ve tüm vücudum gevşiyor.

"Sakin ol, küçük kuş. Güven bana. Güven bana Clare ve bırak bedenini kontrolü ele alsın." Gözlerimi kapatıyorum ve dediğini yapıyorum. Korku vücudumdan yükselen duman gibi sızıyor, geldiği gibi hızla yok oluyor, yavaşça, mükemmel bir şekilde içime giriyor ve beni tamamıyla dolduruyor. Yavaşça beni ihtiyaç ve istekle kaprisli hale getiren bir ritim oluşturmada önce beni kendisine doğru tutarak hareketsiz kalıyor.

Evet. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

Constantine beni diğer erkekler için mahvetti. Başka türlü bir seks için.

Her şey için.

"Oh, Tanrım, oh *Tanrım*," diye fısıldıyorum aynı anda o küfrederken.

"*Khristos*, Clare. Çok mükemmelsin. Tanrım, kadın." Rusça mırıldanıyor ve küfrediyor mu yoksa dua mı ediyor bilmiyorum ama fark etmez, derin sesi ve sözlerinin sertliği beni mutluluğun sınırına doğru itiyor.

O kadar doluyum ki, o kadar *doluyum* ki öleceğim ama mutlu bir kadın olarak öleceğim. Kanatları kıcıma çarparken kendimi tutamıyorum, tüm acı mükemmel bir coşkuya dönüşüyor. Klitorisim zonklıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Serbest kalmaya yaklaştığımızda parmakları boğazımı sarıyor.

"Gel küçük kuş," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna. Eli bir tasma gibi esniyor, bana sahip olduğu gücü ve nasıl onun olduğumu hatırlatıyor ve parmak uçlarını tenimde hissettiğimde paramparça oluyorum.

Ecstasy beni kör ediyor. Nasıl nefes alacağımı unutuyorum. İnliyorum ve kıvraniyorum. Spazmlar içimde sekiyor. Etrafımda yankılanan bir kükremeye boşalıyor, tohumu sıcak bir ısrarla içime akıyor. Adını haykırdığımda kendi sesimi hatırlamıyorum.

Dünyaya döndüğümde sesim kısıktı. Nefes nefeseyim, küvetin kenarına yığılmışım. Eğilip omzumu öpüyor ve bir kez daha Rusça bir şeyler mırıldanıyor.

Seni seviyorum dediğini hayal ediyorum.

BÖLÜM 17

CONSTANTINE

Clare'i ana süitteki büyük kral yatağına götürüyorum.

Bu ev, Bratva tarafından ortaklaşa tutulan, bazen güvenli bir ev, bazen metresleri becermek, bazen de sadece bir mola vermek için kullanılan birçok mülkten biridir.

Gangsterler bile zaman zaman yorulur.

Gangsterler bile rahatlamak ister.

Clare'in ailesinin evinden sadece kısa bir mesafe uzakta olmamız tesadüf değil. Onu kendi dünyamın kalbine getirdim; seks kulüplerine, çete bölgelerine ve yeraltı dövüş ringlerine.

Şimdi onun dünyasında durmak istiyorum.

Ona pırıl pırıl mermer ve cilalı ahşaptan bir sarayda yaşayabileceğimi göstermek istiyorum. İstersem takım elbise giyebilir ve bir limuzinin arkasına binebilirim. Boynuna elmaslar takıp onunla dans edebilirim.

Ya da en azından yapabileceğime inanmak istiyorum.

Clare ve benim o kadar da farklı olmadığımıza inanmak istiyorum.

Bir prenses çaldım ve şimdi onu elimde tutmak istiyorum. Ama nasıl bir hayat sunabilirim ki?

Clare göğsüme kıvrılmış, derin bir uykuda. Tüm bu kaçış ve saklanıştan, tüm bu arayış ve mücadeleden bitkin düşmüş durumda. Bu çaresiz varoluşa alışık değil.

Ne kadar yorgun olsam da onun yanında uyuyamıyorum. Zihnim tüm sorunlarımızı çözebilecek bir çözüm bulmaya çalışıyor. İmkansız mümkün kılacak bir çözüm.

Hangi yöne dönersem döneyim, göze batan bir sorun var.

Valencia'yı öldürmek zorundayım.

Bu işin kalbinde onun olduğunu biliyorum. Her şeyi o ayarladı. Roxy'yi öldürdü ve suçu benim üzerime attı. Bratva'yı ve İrlandalıları fethetmek, bu şehrin suçlularını boyunduruğu altına almak niyetinde.

Yaptıkları cezalandırılmayı gerektiriyor; İrlandalıları bunu bekleyecek ve benim öfkem de bunu talep ediyor.

Cezalandırılmalı, işkence görmeli, yok edilmeli.

Clare ile herhangi bir ilişkiyi koruyarak bunu nasıl yapabilirim?

Yolun her adımında beni takip etti. Onu kaçırdım, hapishaneden kaçtım, bu çılgın koşuda onu da yanımda sürükledim. Tehdit edildik, vurulduk, neredeyse ölüyorduk.

Ama onu kaybedeceğim bir sınır olmalı.

Valencia onun babası. Eğer onun önünde boğazını kesersem, beni asla affetmez.

Bu onu mahvedecek.

Clare'i artık o güzel kara gözlerindeki dehşeti, bunun onda yaratacağı suçluluk duygusunu ve sefaleti mükemmel bir şekilde hayal edebilecek kadar iyi tanıyorum.

Clare'i incitmek istemiyorum. Düşüncesine bile katlanamıyorum. Kemerimi kışına indirmiş olabilirim ama ceza yaralamak değildir.

Clare iyi bir insan, gerçekten iyi. O hapishaneye en kötü türden insanlara yardım etmek için geldi - benim gibi insanlara. Beni hücredeki bir mahkum olarak değil, güçlü ve zeki, değişme ve gelişme yeteneğine sahip bir insan olarak gördü.

Kendimi hiçbir zaman değişebilecek biri olarak görmedim.

Bir kurt olarak doğduğuma, bir kurt olarak yaşayacağıma ve bir kurt olarak öleceğime inanıyordum. Filozofların değil, yırtıcıların kanunlarına tabiyim.

Şimdi kendime dair vizyonum çatırdıyor ve yanımda onun gibi bir kadınla ne olabileceğimi merak ediyorum. Birlikte neler başarabileceğimizi.

Merhamet ve güç bir arada var olabilir mi? Sevgi ve tahakküm bir arada olabilir mi?

Clare yatakta çıplak, yumuşak, şehvetli vücudu benimkine yaslanmış. Bacakları sandığa benzeyen kalçalarımın birinin etrafına sarılmış, çıplak amı tenime yaslanmış.

Rüya görürken usulca inliyor, kalçaları hafifçe sallanıyor, amcığı kalçama sürtüyor.

Göğüs uçlarının kaburgalarımın sertleştiğini hissediyorum.

Bu yaramaz küçük cadaloz... asla tatmin olmuyor. Ona ne kadar kaba davranırsam davranayım, onu ne kadar derinden sikersem sikeyim, yine de daha fazlasını istiyor.

Kalçamı onun tatlı küçük amcığından çektiğimde, acınası bir iç çekiş çıkardı, koyu kirpikleri yanağına çarptı, parmak uçları bana uzandı.

Onu sırt üstü itiyorum.

Dizlerinin bağı çözülüyor, amı bana bir çiçek gibi açılıyor.

Parmak uçlarımı klitorisinin açıkta kalan çıkıntısında gezdiriyorum, bana bastırıldığı için şişmiş ve sıcak.

İnliyor, bacakları dokunuşumla titriyor.

Hiç böyle kadife yumuşaklığı hissetmemiştim. Hiç bu kadar destekleyici bir kadınla tanışmamıştım. Bir parmağımı içine daldırıyorum, parmağımın etrafında kenetlendiğini hissediyorum, kalçalarını tekrar sallayışını izliyorum, daha derinlerine girmem, daha sert sürtmem için yalvarıyor.

Ona bu şekilde dokunarak saatler geçirebilirim.

Bu amcık keşfedilmemiş topraklar, parmak uçlarım Macellan. Onun her bir parçasını incelemek istiyorum. Parmaklarımı kıvrımlarında aşağı yukarı kaydırıyorum, amını avucumun içine alıyorum ve sonra ıslaklığını kullanarak ona dokunuyorum

Göt yine o kadar sıkı büzülmüştü ki, bir saat önce bütün sikimi oraya sığdırdığıma inanamıyordum.

Hatırladıkça sikim zonkluyor.

Anal seksten daha baskın bir eylem yoktur. Kadın için tam bir alt görev gerektirir. Tüm vücudunun gevşediği, sıcak şekerleme gibi yumuşak ve esnek hale geldiği tam bir kabullenme durumunda olmalıdır. İlk başta imkansız ve hatta acı verici gibi görünen şey o kadar derin ve çaresiz bir zevke dönüşüyor ki, sonunda Clare onu daha sert almam, kıcının içinde patlamam için bana yalvardı.

Clare şimdi inliyor, bacakları daha da açılıyor, amı doldurulmak için can atıyor.

Bunun yerine, çarşafın altından kayıyor, teninin ılık, tatlı kokusunu göbeğinin narin kıvrımına, kalçasının çıkıntısına, en sevdiğim yere kadar içime çekiyorum.

Dilimi onun içine sokuyorum.

Clare nefes nefese, klitorisini üst dudağıma bastırıyor.

Onu dilimle beceriyorum, başparmağımın topunu klitorisine sürüyorum.

Yarı uykulu yarı uyanık, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzanıyor, tırnaklarıyla kafa derimi kaşıyor. Her sürtünme noktası omurgamdan aşağı lezzetli zevk kıvılcımları gönderiyor. Kokusu burnumu ve ağzımı dolduruyor, zengin ve sarhoş edici. Onun amcığı kedi nanesi gibi ve ben kafayı bulmuş durumdayım.

Kalçalarını bana doğru yuvarlıyor, tüm yüzüm ıslak ve kaygan. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını, daha fazlasını.

Onu iki parmağımla sikiyorum, dilimi klitorisine değdiriyorum. Hiç bu kadar şişmemişti. Yavaşça emiyorum, dilimin düz kısmıyla çırpınıyor.

Clare hâlâ tam olarak uyanmadan boşalmaya başlar. İnlemeleri derin ve gırtlaktan, uykunun sarhoşluğuyla.

Dilime karşı geliyor, kalçaları kulaklarımı sıkıyor.

Son şoklar da geçmeden üzerine çıktım ve sikimi o hassas amcığının içine soktum.

Şimdi gözleri faltaşı gibi açılıyor ve sanki tam tersi değil de rüyasına girmişim gibi bana bakıyor.

"Bana sana ait olduğumu söyle," diye inliyor.

"Sen benimsin," diye hırlıyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim." "Bana senin iyi kızın olduğumu söyle..."

"Sen benim prensesimsin, kraliçemsin. Sana elini süren herkesi katlederim. Sana sadece ben dokunurum. Sana sadece ben bakarım. Sen sadece ve sadece benimsin."

Beni üstüne çekiyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor ve beni kendine sıkıca bastırıyor.

Tekrar boşalıyor, amı sikimin etrafında spazm geçiriyor. Boşalırken kulağıma "Oh... Constantine..." diye iç geçiriyor.

İsmimin dilindeki sesi beni onun içinde patlatıyor. Orgazm o kadar güçlü, o kadar her şeyi kuşatıcı ki, karanlık oda etrafımda siyah bir deniz haline geliyor ve tüm bilinç kayboluyor.

Uyandığımda Clare yatağı terk etmişti.

Hayatımda ilk defa bir kadın benden önce uyandı. Genellikle en ufak bir ses, en ufak bir hareket beni uyandırır.

Çok derin uyudum.

Tüm vücudum ağır ve sıcak hissediyor, hala zevkten uyuşmuş durumdayım.

Clare pencere kenarındaki koltukta oturmuş, dışarıya bakıyor, üzerinde benim karde-şim gömleğim var. Neredeyse dizlerine kadar bir elbise gibi sarkıyor, çıplak bacaklarını altına sıkıştırmış. Saçları dağınık, yüzü uykunun etkisiyle sevimli bir şekilde kabarık.

Uyanık olduğumu fark etmedi, fark edilmediğini sandığı bir anda ona bir bakış atıyorum.

Onun üzüntüsünü görüyorum.

Huzursuz ve mutsuz bir şekilde kalktı. Belki dün geceyi hatırlamıyordur bile.

Doğrulduğumda irkiliyor ve bana doğru dönüyor.

"Günaydın," diyor.

Selamlaşmanın resmiyeti, sikimin üzerine boşalırken kulağımda inlediğinden çok farklıydı.

Daha şimdiden yüzümün sertleştiğini, içimdeki panjurların kapandığını hissediyorum. Daha önce hiç acıya karşı savunmasız olmamıştım - içimdeki her şey buna isyan ediyor.

"Bu pencereden neredeyse ailemin evini görebiliyorum."

"Biliyorum."

Sesim amaçladığımdan daha soğuk çıkıyor.

"Merak ettim..." diye tereddüt ediyor.

Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama sessiz kalıyorum, ipi oynuyorum. İçimde sapkın bir şey onun kendini asmasını izlemek istiyor.

"Davanızla ilgili kanıt istiyorsunuz," diyor Clare. Sesi yumuşak ama doğrudan, gözleri yüzüme sabitlenmiş. "Babamın ofisindeki bilgisayarın şifresini biliyorum. Dosyalarına bakabilirim. O zaman ikimiz de gerçeği öğreniriz."

"Eve gitmek istiyorsun," diyorum açıkça.

Clare irkildi.

"İstemiyorum, öyle bir şey değil. Sadece... Bilmek zorundayım, Constantine. Kesin olarak bilmek zorundayım."

"Sana kesin olarak söyledim."

"Bu aynı şey değil!" Yanakları pembeleşiyor, gözleri parlıyor. Yine de kontrol için savaşıyor, anlaşılacak için savaşıyor.

Onu anlayamıyorum. Çünkü bunu kabul edemem.

"Peki ya dün gece?" Havladım. "Bana ait olduğun zaman."

Kelimeleri en çirkin şekilde çarpıtıyorum. Clare'in göğsü gömleğimin altında hızla inip kalkıyor. Onu üzdüğümü biliyorum ama duramıyorum.

"Constantine... Ben... Ben seni önemsiyorum, sana ne olacağı konusunda-"

"Elbette biliyorsun," diye alay ediyorum. "Sen bir haçlısın. Tanıştığımız andan itibaren beni kurtarmak istedin. Daha tanışmadan önce. Beni ve diğer tüm kayıp ruhları."

"Hayır! Ben öyle yap-"

"Senin lanet olası merhametine ihtiyacım yok," diye hırslıyorum. "Sana hiç ihtiyacım yok. Yardımın olsa da olmasa da kanıtı bulabilirim."

"Ama ben istiyorum-"

"Ne istediğin sikimde değil." Clare ona

tokat atmışım gibi geri çekildi.

Onun yüzüne asla tokat atmam.

Ama bunu yapardım... Onu uzaklaştırdım. Sertçe ve acıyla.

Çünkü Clare bana ihanet etmek zorunda. O eve geri döndüğü, ailesiyle birlikte güvende olduğu, ayrıcalıklı ve güvenli hayatına yerleştiği an, aramızdaki bu şey sıcak kaldırımdaki çiy gibi buharlaşacak.

Onu bu çılgın ilişkinin içine çektim. Kendisi için istediği şey asla bu değildi - bir suçlu. Bir katil.

Bir an için aklını kaybetti ve o çılgınlık içinde bana sarıldı. Ama beni sevmiyor, nasıl sevebilir ki?

Eve dönmek istiyor. Eski hayatı onu çağırıyor. Belki benimki de çağırıyordur.

Sadece kendim için endişelenmek zorunda olduğum zamanlar çok daha az karmaşıktı. Yoluma çıkan herkesi en ufak bir pişmanlık duymadan kesip, dövüp, yakabildiğim zamanlar.

"Haklısın Clare," diyorum yataktan kalkarken, çıplak ve taş gibi soğuk. "Eve gitme vaktin geldi."

BÖLÜM 18

CLARE

Yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve karnımdaki mide bulantısı hissini bastırmak için kendimi zorluyorum. Boynumun arkasındaki soğuk karıncalanma hissi bana bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini söylüyor.

Constantine'in benimkilerle karşılaştığında gözlerindeki soğuk bakıştan hoşlanmıyorum. Bana eve gitmemi söylemesi reddedilmelerin en soğuğu gibi geliyor. Bir bıçağın en derin kesiğiyle ortaya çıkan kemik gibi, acı gerçek ortaya çıkmış gibi hissediyorum; iki farklı dünyadan geliyoruz ve asla birlikte olamayız.

Yine de bu gerçeği reddediyorum. İçimdeki her şeyle reddediyorum çünkü doğru olmadığını biliyorum. Gardiyan olmadığı zaman gözlerindeki bakışı gördüm. Constantine'e sanki onun içine oyulmuşum gibi uyuyorum ve birlikte olmamız ikimizi de tamamlıyor. Onun acımasız, ateşli tutkusu beni ateşliyor ve benim kararlılığım onun ateşini yatıştırıyor.

Bunu biliyorum. Onun bildiğinden emin değilim. Ama şimdi bunu düşünemem. Eğer düşünürsem, birlikte geleceğimizin baskıcı ağırlığı beni parçalayabilir. Onunla bir daha asla birlikte olamayacağım düşüncesi beni paramparça edebilir.

Bu yüzden bir arada tutuyorum.

Gözlerinin kararmasına izin verdim.

Bakışlarındaki soğukluğun acısına katlanıyorum.

Ve kendime bir söz veriyorum. Constantine Rogov'u haklı çıkaracağım. Çünkü o gerçeği hak ediyor. Ve onu seviyorum.

Ben de bu oyuna geldim. Beni kendisinden uzaklaştırmasına izin verdim. Mecburum... şimdilik. Gerçeği ortaya çıkarana kadar, bunun olması gerekiyor.

O telefonda Rusça konuşurken ben elimdeki birkaç eşyayı topluyorum, şüphesiz beni özgür kılacak planları düzenliyor ve yüzüncü kez keşke onun ana dilini konuşabilseydim diyorum. Yumruğunu sıkmasından ve sesinin gergin, hararetleli tonundan kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Aramayı sonlandırdığında, telefonu yatak yastıklarına öyle sert vurur ki, telefon havaya fırlar ve birkaç metre ötede, yatağın ayakucuna zarar görmeden düşer. Yatağın kenarına oturuyor ve yüz hatlarındaki teslimiyeti gizleyemeyerek iç çekiyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, parmağını kıvrıyor.

"Buraya gel, Clare."

Sanki bedenim içgüdüsel olarak gerçeği biliyormuş gibi ayaklarım kendi kendine hareket ediyor.

Ben ona aidim.

Ben onunum, o da benim.

Bir parçam birkaç adım ötede durmak, ondan ayrı kalmak istiyor çünkü çok yaklaşırsam bana dokunacağını biliyorum. Güçlü kalmak zorundayım. Bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda kararsız kalmadığımdan emin olmalıyım. Çünkü eğer bana dokunursa.

Ondan birkaç adım uzakta duruyorum ama bu yeterli değil.

"Hayır, küçük kuş," diyor ve bir anlığına, bana eve gitmemi söylediğinde sesindeki soğuk reddedişi hayal ettiğimi düşünüyorum. "Daha yakına gel."

Ona itaat etmekle etmemek arasında gidip geliyor, ne yapmam gerektiğinden emin değilim, o sırada öne doğru eğilip elime uzanıyor. Düşündüğümden daha yakın duruyorum, çünkü bir sonraki anda beni kucağına çekiyor. Bir kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitlediğinde nabzım hızlanıyor, boştaki eli beni kavradığında çenem sıkışıyor.

"Ne olursa olsun," diyor, kalın aksanıyla. "Ne olursa olsun, sen her zaman benim olacaksın."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve o bunu beni öpmek için bir davet olarak algılıyor. Başımı geriye atıyorum, ağzı benimkinin üzerinde, sıcak ve ısrarcı. İnliyorum ve o çıkardığım her sesi yutuyor. Kavrayışı çenemden boğazıma doğru hareket ediyor, bana gücünü hatırlatmak için nazik bir esneme, ama bu adama güveniyorum. Bana zarar vermeyecek. Dili benimkini yalıyor ve son direncim de içimden çekilip gidiyor. Onun ellerinde oyuncak oluyorum.

Bir acı parlaması boynumu ısıyor. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım, hâlâ uyarılma ve ihtiyaç ağına yakalanmış durumdayım. Gözlerim kapanıyor, dudaklarımız kilitleniyor ve ona doğru yığılıyorum. Dünya karanlığa gömülüyor.

KUŞLARIN CIVILTISI. Araba tekerlekleri zum yapıyor. Çatıya vuran yavaş bir yağmur damlası. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama kapaklarım çok ağır.

Neredeyim ben?

Kokular tanıdık... hafif bir vanilya ve lavanta kokusu, tıpkı benim -

Göz kapaklarımı büyük bir çabayla açıyorum ve yatak odamın karanlığında gözlerimi kırıştırıyorum. Şaşkın ve huzursuz bir şekilde etrafıma bakıyorum ama kendimi oturmaya zorlayacak gücü bile bulamıyorum. Yalnız mıyım?

Telefonum şarj ünitesine takılı halde yanımda duruyor. Ayakkabılarım kapımın yanında düzgünce dizilmiş. Panjurlar yarı açık, alacakaranlık ya da şafağın mavi tonunu ortaya çıkarıyor.

Sanki hiç gitmemişim gibi.

Yatak odamdayım, sanki olan her şey sadece bir rüyaymış gibi.

Tekrar oturmaya çalışıyorum. Hangi gün olduğunu, saatin kaç olduğunu görmem gerek. Tüm bunların olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve durumumu değerlendiriyorum.

Dairemde başka ses yok.

Constantine'in kucağında oturduğumu hatırlıyorum. Beni öpüyordu, sonra boynumda bir ağrı oldu ve bana ilaç verdi.

Beni eve götürmek için ilaç mı verdi? Neden böyle bir şey yapsın ki?

Onunla dövüşmemden mi korkuyordu? Kendi başıma kaçmamdan mı?

Yasal görünmesi mi gerekiyor ve beni uyuşturup kendi yatağıma yatırması bu şekilde görünmesini mi sağlıyor?

Yoksa gitmeyeceğimden mi korktu?

Şimdi de beni mi izliyor?

Parmaklarım tombul sosisler gibi, eklemlerim de gıcırıyor ve şişmiş gibi hissediyorum. Ne kadar zamandır aşağıda olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve buraya nasıl geldiğimi de hatırlamıyorum.

Babama ulaşmalıyım.

Telefonuma uzanıyorum, parmaklarım beceriksiz ve hızlıca kaydırarak açıyorum. Constantine'in adını yazıyorum.

Hüküm giymiş katil savcının kızını kaçırdı.

Bu makale iki gün öncesine ait - gerçi ben çocukken hapishanede uyutulduktan iki gün sonra. Constantine haklıydı, ailem her şeyi örtbas etmeye çalıştı, ta ki artık yapamayacak hale gelene kadar.

Annem ifade verdi:

PRAGMATİK VE DÜRÜST Maria Valencia, Clare Valencia'nın avı hakkında açıkça konuşuyor.

"Kızımı geri istiyorum. Kızımızın sağ salim evine döndüğünden ve kaçırılmasından sorumlu olan suçlunun yasalar çerçevesinde cezalandırıldığından emin olmak için elimizdeki tüm imkânları kullanacağız."

Sanki hasta olacaktım gibi hissediyorum ve bunun sakinleştiricilerin etkisi olup olmadığından emin değilim.

Benim için duyduğu endişeden hiç bahsetmedi, sadece adalete ve yasaların uygulanmasına olan bağlılığını dile getirdi. Başka bir deyişle, tipik.

Beynim kalınlaştı, düşüncelerim bile bulanıklaştı.

Doğrudum, elimi alnıma götürdüm ve çaba sarf ederek kendimi yataktan dışarı attım. Dairemin etrafına bakıyorum. Her şey dokunulmamış gibi görünüyor. Ayakkabılarım dolaba özenle yerleştirilmiş, kıyafetlerim renklerine ve mevsimlerine göre düzenlenmiş. Dizüstü bilgisayarım masamın üzerinde dokunulmadan duruyor, bir ataç ya da toz zerresi bile yok.

Beni buraya kendisi mi getirdi? Beni taşıdı mı? Özel evimin etrafına baktı mı?

Beni terk etmek onun için zor muydu?

Bıraktığım gibi temiz ve düzenli. Ailem Martha's Vineyard'da tatil yaparken topladığım birkaç küçük, el oyması süs dışında şöminemin üstü çıplak.

Bekle.

Bakışlarım tekrar mantoya dönüyor. Ani hareketten kaynaklanan acı spazmını görmezden geliyorum.

Ayrıldığımda altı süs vardı. Şimdi beş tane var. Beynimdeki sis bulutunun içinden, ayrılmadan önce orada olanları bir araya getirip neyin eksik olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, o sırada her şey tüm açıklığıyla karşıma çıkıyor. *Bir kuş.* Küçük bir cam bülbül. Gitmiş.

Aldı mı?

İçime dolan duygu seline karşı gözlerimi kapatıyorum. Constantine buradaydı, biliyorum, tam burada, dairemdeydi. Küçük kuşu bir hatıra olarak aldı.

Onu haklı çıkarmak zorundayım.

Babamın Constantine'in söylediği şeyi yapıp yapmadığını bilmeliyim.

Ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. Buzdolabından bir şişe su almak için mutfığa doğru tökezliyorum. Destek almak için tezgâha yaslanıyorum ama üstünü bile çıkaramayacak kadar güçsüzüm. Nefesimin altından küfrederek, ne kadar zayıf ve çaresiz olduğumdan nefret ederek odaklanıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Kapağı çevirip yarım şişeyi içiyorum.

Tezgâha yaslanıp bir sonraki adımı düşünmeye çalışıyorum.

Ailemin evine gitmeliyim. Bu en kolay adım olabilir.

Su şişesini sanki can simidimmiş gibi tutarak beceriksizce yatağa geri dönüyorum. Yere yığılıyorum ve ağırlaşan uzuvlarımın yatağa gömülmesine izin veriyorum.

Tamam, pekala.

İlk adım, onları arayın.

Annemle babamın evine geri dön. Polisten

kaç.

Kafan karışmış gibi yap.

Babamın bilgisayarına

gizlice gir. Araştır.

Sudan bir yudum daha alıyorum ve beceriksizce üzerime döküyorum. Beklediğimden daha ıslak bulduğum için şaşırarak yanaklarımı siliyorum. Ağlıyor muyum? Ağlıyorum. Zahmet etme, aradığımda yardım için yalvarışlarıma eklenir sadece.

Telefona dokunuyorum. "Annemi ara."

Telefon çaldı. Annem ikinci çalışta cevap verdi. "Clare?" "Benim," diyorum, sesim paslı ve pürüzlü.

Sesi keskin. "Neredesin?" "Evdeyim."

"Burada mısın?"

Bu *kadar aptal olma*, ona söylemek

istiyorum. "Benim dairem."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Birisi sizi almak için hemen gelecek." Bir duraklama. "Yaralandın mı?" Sanki sonradan aklına gelmiş gibi söylüyor ve bu acıtıyor.

Constantine'in bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Bana soracağı ilk soru bu olurdu.

Bu şekilde düşünemem.

Avuç içimi karnıma bastırıyorum ve kalbimdeki sızıyı görmezden geliyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Yaralanmam umurunda değil. Belki de geri dönmememi bile tercih ederdi, böylece sonsuz bir ilgi dizisine, bir pelerin gibi giyebileceği bir trajediye sahip olurdu. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve sertçe yutkunuyorum.

Odaklanmak zorundayım.

Onu bir daha hiç görmesem bile.

Hissettiğim her şey bir sahtekârlıktan başka bir şey olmasa bile. Umduğum her şey sadece zihnimde olsa bile. Roxy'yi o öldürmedi ve bunu artık biliyorum.

Kimin yaptığını bulmasına yardım edeceğim.

Kendimi toparlamaya çalışırken dairemde tökezlerken zaman yavaş geçiyor. Duş almaya vaktim yok, bu yüzden parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve neredeyse onu duyabiliyorum. *Çok güzel görünüyorsun, aynen böyle.*

Onun gibi bir adam yalan söylemez. Bir suçlu olabilir ve korkunç şeyler yapmış olabilir ama bana yalan söylemek asla bunlardan biri değildi, tabii - hayır, şimdi bunu düşünmeyeceğim. Bana hiçbir zaman söz vermedi ve şimdi bunu sorgulayamam.

Yüzüme su çarptım ve dişlerimi fırçaladım. Kendi özel sığınağımda yeniden evde olmanın güzel bir his olacağını hayal ettim. Evimin rahat ve lüks bir yer, gevşeyip dinlenebileceğim bir yer olması için yıllarca çalıştım. Ama şimdi öyle hissetmiyorum. Şimdi kendimi yalnız ve izole hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve bunun bana verdiği ilaçların etkisi olup olmadığını belli belirsiz merak ediyorum.

Kalbim başka bir şey olduğunu söylüyor.

Annemin sözlerini hatırladığımda kendi kendime neşeyle gülüyorum.

Biri seni almaya gelecek.

Constantine güvenliğimden endişe etseydi ve ben onu arasaydım, *birini göndermezdi*. Kendisi gelirdi. Yine de beni gözünün önünden ayırır mıydı merak ediyorum. İşte şimdi buradayım.

Beni mi izliyor?

Dairemin etrafına bakıyorum, acaba beni kameraya mı çekti diye merak ediyorum.

Bana gitmemi söyledi.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi bundan sonra ne olması gerektiğine odaklanmaya zorluyorum. Kalbimin ve beynimin birbiriyle savaşmasına ve odağımı kaybetmeme neden olmasına izin veremem. *Bunu yapamam.*

Birkaç yudum su daha yutuyorum, dik duruyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum.

Aynı görünmüyorum. Daha yaşlı görünüyorum. Daha yıpranmış. Neredeyse perili.

Kapı çalındı. Çılgınca bir an için gelenin Constantine olduğunu hayal ediyorum.

"Alo?"

"Sizi babanızın evine götürmek için buradayım, Bayan Valencia."

İç çekiyorum. Ailem için çalışan biri o zaman. Zekice kendimi makyaj masasından uzaklaştırıp kapıya yöneliyorum. Gözetleme deliğinden kontrol ediyorum ve üniformalı bir şoförün beni beklediğini görüyorum. Zoraki bir iç çekişle kapıyı açıyorum.

Bana gülümsüyor, sonra da başıyla onaylıyor. "Güvende olduğunuzu görmek güzel hanımefendi. Aileniz sizi eve getirmem için bana talimat verdi."

"Burası benim evim," diyorum ama arkasından konuşuyorum ve muhtemelen itirazlarım onun için pek bir şey ifade etmiyor. Ailemin evi benim evim değil. Kendim için yaptığım eve sahip olmak için çok fazla ve çok uzun süre çalıştım. Neden şimdi, onca zaman arasında, bu ayrımı yapmanın benim için önemli olduğundan emin değilim.

Arabanın arkasına oturdum, kemerimi bağladım ve gözlerimi kapattım. Hâlâ sersem gibiyim, sanki akşamdan kalma gibiyim. Beni babamın evine geri götürecek sokaklardan geçerken başımı tutuyorum.

Keşke Constantine de benimle olsaydı. Daha önce ortaklarımdan hiç korkmamıştım. Şimdi neden korktuğumdan emin değilim. Belki de ben tek kelime etmeden gerçeği göreceklelerinden korkuyorum. Constantine'i becerdiğimi bilecekler. Bana dokunduğunu. Beni boşalttığını, tekrar, tekrar ve tekrar. Onun adını haykırdığımı. Beni kırbaçlayıp doruğa çıkarırken dizlerinin üzerinde çırpındığımı.

Onunla geçirdiğim kısa sürede olduğumdan daha canlı olmamıştım ve şimdi diğer her şey o kadar donuk ve sessiz görünüyor ki ağlamak istiyorum.

Constantine ile birlikteyken nihayet, hayatımda ilk kez, bir yere ait olduğumu hissettim.

"Basın alarma geçirildi hanımefendi," diyor şoför gururla. "Sanırım evde ifadenizi almaya hazır birkaç muhabirimiz olacak. Sizi evde görmek çok güzel, Bayan Valencia."

Adını bile hatırlamıyorum.

"Teşekkür ederim." Pencereden dışarı bakıyorum, arabalar ve caddeler sanki bir atlıkarıncadaymışız gibi hızla geçip gidiyor. "Babam nasıl?"

"Sizin kaçırılmanızdan dolayı perişan oldu, hanımefendi, ama onun dışında sağlığı iyi. Anneniz de aynı şekilde."

Annemi sormadım.

Yol kısa sürdü ve hava karardıktan hemen sonra ailemin evine vardık. Kendimi darmadağın ve kafam karışık hissediyorum, beynim karmakarışık.

Yumurtalar. Yanımda getirdiğim şişedeki suyun kalanını yutuyorum, dudaklarımı ve ağzımı nemlendirmesi için çalkalıyorum. Ailemin malikânesinin girişine geldiğimizde midem bulanıyor.

Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar gece gökyüzünü aydınlatıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Bu çok, çok uzun bir gece olacak.

BÖLÜM 19

CONSTANTINE

Clare'i yatağında uyurken bıraktım.

Kendi evinde, bildiği ve sevdiği her şeyle çevrili olarak uyandığında, birlikte geçirdiğimiz zaman kötü bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi gelebilir.

Dairesinde yürümek tahmin ettiğimden çok daha acı vericiydi. Sanki onun derisinin içine adım atmak gibiydi. Clare kollarımdayken kapıdan içeri girdiğim anda onun parfümünün kokusu beni sardı. Halıdan yastıklara kadar içerideki her şey

-Krem, uçuk mavi ve güvercin grisi tonlarında yumuşak ve hafif dokuluydu.

Örtüyü geri çektim ve Clare'i yatağına yatırdım, onu bir çocuk gibi yatırdım. Kollarımda sıcacıktı ve uykusu ağırlaşmıştı, yanağı göğsüme yaslanmıştı.

Hemen ayrılmak niyetindeydim ama oturma odasında oyalandım, raflardaki düzgün kitap sıralarını ve pencere kenarındaki özenle bakılmış saksı bitkilerini inceledim.

Daire düzenli ve iyi organize edilmiş, sade ve rahattı. Clare'in kendisi gibi misafirperver ve telaşsız.

Birkaç suluboya resim ve yağlıboya bir deniz manzarası dışında, tek süs eşyası şöminenin şöminesine yerleştirilmiş narin cam figürlerdi. En kenarda, sanki uçmak üzereymiş gibi tünemiş bir bülbül oturuyordu.

Elime aldım, ince cam avucumun üzerinde ağırlıksız duruyordu. Parmaklarımı etrafına kapatırsam, onu ezip toz haline getirebilirdim.

Onun yerine, dikkatlice cebime soktum.

Şimdi kendimi ona dokunurken buluyorum, bir tılsım gibi soğuk camdan garip bir rahatlık alıyorum.

Onun dışında kendimi bok gibi hissediyorum.

Clare'i bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim. Sadece yarım gündür ayırınız ve şimdiden kendimi boşlukta hissediyorum.

Böyle olması gerekiyor. Birlikte olamayız, bu yüzden yollarımızı bir an önce ayırmamız daha iyi olur.

Ve yine de... hayatımda ilk kez başka biri olmayı diliyorum. Hapishane kaydı olmayan, uzun bir kan dökme geçmişi ve daha da şiddetli olmaya mahkum bir geleceği olmayan biri.

Clare iyi bir kadın. Benim gibi bir adam iyi bir kadını hak etmiyor.

Şu halime bak. Clare'i son derece üzecek bir şey yapmak üzereyim. Hatta benden nefret etmesine bile neden olabilir. Eğer burada olsaydı, kesinlikle beni durdurmaya çalışırdı - ki bu yüzden burada değil.

Division Caddesi'ndeki eski mezbahada duruyorum, işimin aletleri önümde siyah ipek bir kumaşın üzerine serilmiş.

İnsanlardan istediğimi alma konusunda her zaman yetenekli olmuşumdur. Aynı teknikleri Clare üzerinde de kullandım ama çok daha nazıkçe. Vücuduna dokundum ve onunla alay ettim, onu okşadım ve manipüle ettim. Ona tam olarak hissetmesini istediğim şeyi hissettirdim. Bırakın zevk almayı, kabul edeceğini hiç düşünmediği şeyleri yapmaya ikna ettim.

İşkence de aynı şey.

Bir adamı, zihni parçalanmaya başlayana kadar tekrar tekrar uçurumun kenarına getiriyor. Kendisi hakkında inandığı her şeyi unutana kadar. Ta ki iradesi benimkine boyun eğene ve bana bilmek istediğim her şeyi söyleyene kadar.

Niall Maguire'ın üzerine fazla gitmedim çünkü hâlâ onun ailesiyle benim ailem arasındaki anlaşmayı kurtarmayı umuyordum.

Bugünkü deneğime böyle bir müsamaha göstermeyeceğim.

Memur Wicker önümdeki katlanır sandalyede oturuyor, elleri arkadan bağlı, başında bir başlık var.

Onu o gece amcamın otelinin önünde altı polisin Clare ve beni mermi suflesine çevirmeye çalıştığı zaman tanıdım. Tüm ahlaksız polisler arasında en pislerinden biri. Şef Parsons ona güvensin ya da güvenmesin, o kulağı yerde olan sinsi bir orospu çocuğudur ve bir şeyler biliyordur.

Onu üst geçidin altında, genç bir fahişeye sakso çekerken buldum. Polisler kızlardan paylarını alırlar, tıpkı pezevenklerin yaptığı gibi.

Wicker plakasız bir arabadaydı ve kız Crown Vics'in üstünde ışık olsun ya da olmasın her zaman polis arabası olduğunu bilmeyecek kadar gençti. Sanırım Wicker arabayı durdurdu, kızın konuşmasını yapmasına izin verdi, sonra onu yakaladı, kelepçeledi ve arkaya attı. Kızı karakola götürmek yerine alt geçidin altından geçirdi, böylece kız ceza almadan "suçunu işlemiş" olacaktı.

Bunların hepsi oldukça rutin şeylerdi. Ama Wicker sadist bir orospu çocuğu. İşbirliği yapmasına rağmen kızı hırpalamış, ellerini arkadan kelepçeleterek sakso çektirmiş. Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, burnundan kan damlıyordu.

Golf sopasıyla sürücü tarafının camını kırdım ve Wick-er'i silahını kılıfından çıkarıp dizlerinin üzerine koyamadan yakasından tutup dışarı sürükledim. Onu betonun üzerine fırlattım ve iyi bir önlem için yüzüne tekme attım.

Kız çığlık atıyordu.

"Bütün arkadaşlarını buraya çağırmadan önce kapa çeneni" dedim.

Kız hemen çenesini kapattı. İri mavi gözleri, yıkanmamış saçları ve bir tutam çili vardı. Kızartma tavaından ateşin içine düşüp düşmediğini merak ettiğini söyleyebilirdim.

Yury kelepçelerin anahtarlarını buldu ve kilidi açtı.

"Arabayı arayın," dedim Emmanuel'e.

Bagajda bir kilo kar ve bir zarf dolusu nakit para buldu.

"Rüşvet mi?" Yury merakla banknotları karıştırırken, "Rüşvet mi?" dedi.

Bir bakışta on bin doları sayarak, "Bu çok büyük bir rüşvet," dedim.

Yury'den parayı aldım, kalın zarf elimde neredeyse kayboluyordu. Kızı doğru ittim.

Tereddüt ettiğinde, "Al şunu," diye bağırdım. "Desolation'dan çık. Okula git. Seni bir daha burada görmeyeyim."

Kız zarfı sıkıca kavradı, inanmıyormuş gibi bir ileri bir geri baktı. Sonra yerde inleyen Wicker'a son bir kez daha zehirli bir bakış attıktan sonra kuyruğunu kıstırdı ve ince topuklu ayakkabılarının ve dar eteğinin izin verdiği en hızlı şekilde koşarak uzaklaştı.

"Fahişeler için burs mu başlatıyorsunuz?" Emmanuel güldü, tek kaşını inanmazlıkla kaldırmıştı.

Doğrusu, kızın çilleri bana Clare'i hatırlatıyordu, ancak geri kalanı hiçbir benzerlik taşımıyordu. Bu yüzden Wicker'ı gereğinden fazla tekmeledim. Ama bunu ne Emmanuel'e ne de Yury'ye söyleyecektim.

Yury yine de tahmin edebilirdi. Wicker'ı kaldırıp Emmanuel'in Escalade'inin arkasına atarken göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Gidiyoruz," dedi Emmanuel neşeyle.

"Bir saniye," dedim ve Crown Vic'in bagajına doğru yürüdüm. Emmanuel kokain tuğlasını bulduğu yerde, yedek lastiğin altında bırakmıştı.

"Bunu ne için istiyorsun?" Emmanuel sordu. "Muhtemelen kanıt dolabından aşırmasıdır."

Tuğlayı elime aldım ve ağırlaştırdım. Yoğun bir şekilde paketlenmişti, profesyonelce sarılmış ve vakumla mühürlenmişti, dikişin üzerinde siyah bir balmumu mühür vardı.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Yury'ye

söyledim. Başını yavaşça salladı.

"Ne olmuş ona?" Emmanuel sinirli bir şekilde Joy Caddesi boyunca mallarını pazarlayan diğer seks işçilerine doğru baktı.

Tuğla, Desolation'da daha önce hiç görmediğim düzeyde profesyonel görünüyordu. Bu, bebek pudrasıyla kesilmiş kilitli poşet değildi.

"Bunu bizimle al," dedim ve Yury'ye fırlattım.

Mezbahaya döndüğümüzde Yury'ye ko-kaini test ettirmesini söyledim.

"Kendimiz test edebiliriz," dedi Emmanuel, tuğlaya aç bir bakış atarak.

"Aptal olma," dedim ona. "İçinde ne olduğunu bilmediğin bir şeyi burnuna mı sokacaksın? Eğer bu yüzde yüz safsa, o zaman oraya bir 45'lik de sıkabilirsin."

Emmanuel kızgınlığını gizlemek için arkasını döndü ama ben yine de gördüm. "Polisi hazırla," diye emrettim.

Yury gitmeden önce kolundan tuttum. "Clare'i kontrol et," dedim.

"Öyleydim."

"Yapmaya devam et. Onu her zaman izlemek istiyorum."

"Çar şu anda ailesinin evinin dışında. Güvende," diye söz verdi Yury.

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım.

Şimdi Wicker'ın önünde durmuş, kapüşonunu kafasından çıkardıktan sonra mezbahanın loş ışığına alışmasını bekliyorum.

Hurdalık köpeği gibi hırlayarak bana bakıyor. İri, etli bir yüzü, o aptal, çok kısa polis saç kesimlerinden biri ve ben ona dokunmadan önce bile kan çanağına dönmüş domuz gibi küçük gözleri var.

"Başın büyük belada," diye tıslıyor. "Parsons bunun için senin kelleni alacak."

"Birine ömür boyu hapis cezası vermenin sorunu da bu, değil mi?" Sakince, bir satır alıp bileme taşını bıçağın kenarında hafifçe gezdirerek söylüyorum. Buz üzerinde kayan bir paten gibi yüksek, gümüşü bir ses çıkarıyor. Wicker'ın gözleri istemsizce ona kayıyor, üst dudağı seğiriyor. "Buna karşın ölümü çekici kılıyor."

Satırı bırakıp yerine bir buz kıracağı alıyorum, sapını başparmağımla işaret parmağım arasında yavaşça çeviriyorum, böylece ucu tepedeki ampulün ışığında parlıyor.

Wicker büyülenmiş bir halde zalim uca

bakıyor. Her zaman meydan okuyarak,

küstahça başlarlar. Ve sonra hepsi kırılır.

Hiç bir erkeğin bir saatten fazla dayanabildiği olmamıştı.

"Aslında," diyorum yumuşak bir sesle, "arkadaşların otelin dışında bana ateş ettiklerinde öldürmek için ateş ediyorlardı. Bu yüzden Parsons'ın çoktan kellemin peşine düştüğünü tahmin ediyorum."

Wicker'ın çenesi gerildi. İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz.

"Sana ne söyleyeceğimi sanıyorsun bilmiyorum," diye alay ediyor. "Ben sadece aptal bir homurtuyum."

"Oh, sanırım bana bildiğin her şeyi anlatacaksın," diyorum. "Yararlı, yararlı değil. En karanlık sırlarını ve Facebook'ta yazdığın şeyleri. Dört yaşındayken annenizin size söyledikleri ve hatta karınızın yatak odasında nelerden hoşlandığı... Sizinle çalışmaya başladığımda, beyninizi de didik didik edebilirim. Hiçbir şey saklamayacaksınız-

hiçbir şey kalmayana kadar benden geri alacaksın. Çünkü senin aksine, ben yaptığım işte çok iyiyim."

Wicker yutkunur, boğazı sarsılır, gözleri paniklemeye başlar.

Parmak uçlarımı aletlerin üzerinde gezdiriyor, hangisinin en güçlü tepkiyi verdiğini görmeye çalışıyorum.

Wicker olduğu yerde donmuş, ses çıkarmamaya çalışıyor.

Ta ki işaret parmağım diş matkabını sıyrana kadar.

Sonra gizlemeye çalıştığı küçük, sarsıcı boğulma sesini duyuyorum.

Matkabı elime alıp tam şarj olduğundan emin olmak için açıyorum. Yüksek, iniltili ses kulaklarımı delip geçiyor, dişlerimi kenetliyor.

Wicker üzerindeki etkisi anlıktır.

Kekelemeye başlar.

"Emmanuel'e "Başını tut," diyorum.

Emmanuel Wicker'ı arkadan kavrar, burnunu ve ağzını sıkarak havasız bırakır, böylece Emmanuel bıraktığında Wicker büyük bir nefes alır.

Dağıtıcıyı ağzına soktum ve krankla açtım.

Emmanuel'in elinden kurtarmak için başını ne kadar sallamaya çalışırsa çalışsın, metal çatallar ağzını sonuna kadar açık tutuyor.

Matkabı bir süreliğine kapatıyorum, ancak yüksek, ısrarlı vızıltı Wicker'ın beynine girmeye devam etsin ve onu vızıldayan bir sinekten kaçamayan bir boğa gibi çıldırtсын diye çalışır durumda bırakıyorum.

Bunun yerine bir çift pense ele geçiriyorum ve hızlı bir hareketle Wicker'ın sağ alt azı dişinin etrafına kapatıyorum.

"Roxy'yi kim öldürdü?" Dedim.

Wicker hırıltılı bir çığlık atarak elinden geldiğince çırpınıyor ama bu da sıkı bağlar içinde pek mümkün olmuyor.

"*I duh nuhhhhhh!*" diye uluyor.

"Yanlış cevap," diyorum ve kolumu sert bir şekilde bükerek dişi yuvasından çıkarıyorum.

"*Arghhhhhhhh!*" Wicker çığlık atıyor.

Görebilmesi için dişi ışığa tutuyorum, fildişi renginde ve uzun, kanlı kökleri var.

"Şimdi," diyorum sessizce. "Bunun acı verdiğini düşündüğünü biliyorum. Ama seni temin ederim, az önce hissettiğin acı, bu matkabı alıp ham, açık sinirine uyguladığımda yaşayacağın ıstırapla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Erkekler diş ağrısı yüzünden kendilerini öldürdüler, bunu biliyor muydunuz? Onları rahatlatacak bir diş hekimi olmadığında beyinlerini uçurdular. Ben dişçi değilim... ama bunu tam olarak nereye koyacağımı biliyorum..."

Dişçinin matkabını elime alıp araba motoru gibi çalıştırıyorum.

Wicker çığlık atıyor. İnkârı, pazarlığı geçti, çaresizliğe kadar vardı.

"Roxy'yi kim öldürdü?" Bir kez daha söylüyorum.

"*Bilmiyorum!*" diye bağırıyor, dudakları birleşemediği için kelimeleri pelteleşmiş. "*Ama bekle, bekle, bekle!* Bir şey duydum."

"Ne?" Sabırsızlıkla söylüyorum.

"Polis değildi, bir avukattı. Kıdemli bir savcı." "Ne?" Bu sefer daha az sabırla söylüyorum.

"İttifak hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Ruslar ve İrlandalılarla. Bunun nasıl başarısız olamayacağını... bunun başarısız olmasına izin veremeyeceklerini."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne zaman oldu?"

"Tam olarak hatırlamıyorum-Kasım! Kasım olduğunu biliyorum," diye ekliyor aceleyle, parmaklarım matkabın etrafında kenetlenirken.

Şaşkın ve gergin görünen Emmanuel ile bakışlarımızı değiştiriyoruz.

Kasım ayında kimsenin bu ittifaktan haberi olmamalıydı. Kesinlikle savcılıkta kimse yok. Benim nişanım

Roxy henüz resmileşmemiştir bile. Matkabı

sallayan Wicker'a ters ters baktım.

"Bu hiç mantıklı değil. Nereden biliyorlar?"

Wicker çenesinden kan damlarken, "Gerçekten bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Bir kaynak olduğunu söyledi. Ama yemin ederim kim olduğunu söylemedi."

"Peki ya darbe?" Hızlıca taktik değiştirerek söylüyorum. "Onu nereden buldun?"

Wicker cevap vermek istemeyerek sandalyede kayar. Matkabın açık ağzına doğru bir fiske onu çabucak konuşturur.

Yayıcının etrafında konuşmanın zorluğundan kaynaklanan birkaç tekrardan sonra, Wicker'ın üst düzey yetkililerin polis kasasında ilginç bir şeyler sakladığını öğrendiğini anlıyorum. Çalıntı bir anahtarla içeri girmiş ve ganimetin bir kısmını kendisi için kurtarmayı ummuş. Issızlık'ta bile alışılmadık derecede büyük bir miktar olan altmış anahtar kokain bulunca şaşırmış. Sadece tek bir tuğla kaçırabildi ve bir tane daha almak için geri döndüğünde geri kalanı ortadan kaybolmuştu. Kanıt kayıtlarına hiçbir şey yazılmamıştı.

Bu siyah mührü daha önce hiç görmemiştim ve şehirde bu kadar büyük bir oyuncu olsaydı duyardım - özellikle de polisler bu kadar büyük bir sevkiyat kaybettilerse.

"Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Ben soruyorum.

Wicker başını sallıyor, ağzından tükürük ve kan fışkırıyor. "Sana inanıyorum," diyorum sessizce. "Ama emin olmanın tek bir yolu var."

Bununla birlikte, matkabı yuvasına soktum ve sertçe bastırdım.

Çılgınlıklar mezbahayı temellerine kadar sarsar.

BİR SAAT SONRA, lavaboda ellerimi yıkıyordum.

Emmanuel beni izliyor, solgun ve hafif sarsılmış. "Seni çalışırken izlemeyeli uzun zaman oldu," diyor. Ellerimi kabarık beyaz bir havlunun üzerinde kuruluyorum.

"Dokunuşumu kaybettiğimi mi sandın?" Ben soruyorum.

Emmanuel ürperir. "Belli ki değil."

Yury arka kapıyı kırarak açıyor ve kolunun altına sıkıştırdığı tuğlayla içeri adım atıyor.

"Test ettim. Şimdiye kadar karşılaştığım en saf ürün" diyor.

"Bu nasıl olabilir?" Kaşlarımı çatıyorum. "Desolation'da polisler tarafından ele geçirilen altmış anahtarlık birinci sınıf karla nasıl yeni bir tedarikçi olabilir ve biz bu konuda tek bir kelime bile duymayız?"

Yury de aynı şekilde şaşkınlıkla başını sallar.

Ne haltlar döndüğünü anlamıyorum.

Ama tüm bunların tesadüf olmasına imkan yok.

BÖLÜM 20

CLARE

Buradan nefret ediyorum. Burası nasıl oldu da evim diyebildiğim bir yer oldu, şimdi inanılır gibi değil.

Beni mükemmel bir şekilde bakımlı ön çimenler karşılıyor. Büyük, neredeyse gösterişli bir çelenk ön kapıyı süslüyor, steril evi davetkar kılmak için acınası bir girişim. Annemin ön bahçeyi ve mahalleyi her zamanki gibi dikizlemeye devam ettiğini haber veren bir perde açılıyor.

Ve tabii ki, kamera ekipleri de çoktan burada.

Daha gençken ve özel okula giderken, ara sıra arkadaşlarımı misafir ederdim. En azından ben çok daha gençken. "Keşke burada yaşasaydım" derlerdi, güvertedeki pırıl pırıl havuza, şezlonglara, pembeler ve morlarla süslü kocaman odama, önünde oturduğum kalp şeklindeki makyaj masasına bakarak. Ama görünüş aldatıcı olabiliyor ve gerçekte ne kadar sefil olduğunu bilmiyorlardı.

Çocukluğum boğucuydu ve verandayı ve güverteyi kıskanan arkadaşlarım burada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Annem tek bir şey bile yerinde değilse, bir bardakta tek bir leke ya da yerde kırıntı varsa beni nasıl azarlar ve dırdır ederdi. Temizlikçiler gelmeden *önce* yaptığı bitmek bilmeyen temizlik çılgınlıklarını ve evin bakımı için harcadığı para konusunda babamla nasıl kavga ettiklerini. Annem için dış görünüş her şeydir.

Çocukken bunu boğucu bulurdum. Bir yetişkin olduğumda, fiziksel olarak midemi bulandırdı. Peki ya şimdi? Onu tokatlamak istiyorum.

Ön sahanlığa çıkıp kameramanları kovduğunda aslında rahatlamıştım. "Bir saat daha burada olmamanız gerekiyor. O zamana kadar hiçbir soruya cevap vermeyeceğiz."

Bazıları kamp kuruyor, bazıları ayrılıyor, ama o kadar çok kişi kalıyor ki araçtan indiğimde etrafımda ışıklar yanıp sönüyor.

"Git!" diye bağıyor annem. Bu ses bana kara tahtaya çivi çakmak gibi geliyor. Yürüyüş yolunda kaşlarını çatarak bana bakıyor, sonra dudaklarını yukarı doğru kaldırıyor. "Merhaba, Clare." Yaklaştığımda sesi fısıltıya dönüşüyor. "Çabuk eve gir de kameramanlar gelmeden önce seni temizleyelim."

"Ah, evet, elbette," diyorum alaycı bir sesle. "Hayatta olduğuma da çok sevindim. İlk önceliğinizin büyük ekranda nasıl görüldüğüm olması çok mantıklı."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben onu geçiyorum. Daha önce ona hiç karşılık vermemiştim, ona hiç karşı çıkmamıştım. Sessiz zaferim, bu dünyada kendi kişisel yerimi ve başarıımı bulduğumda, onun kaprislerine boyun eğmediğimde veya isteklerini yerine getirmede geldi.

Constantine'den beri işler değişti. Onun saçmalıklarına hiç tahammülüm yok. Constantine'in de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak ettiğimde dudaklarımın bir köşesinin kıvrıldığını hissediyorum, onu bir daha asla göremeyeceğimin farkına varmadan önce.

Karnımı kemiren bir his var, tam olarak tanımlayamadığım bir özlem. Gerçekten anlamam, şu anda istediğim, şu anda *ihtiyacım olan* tek kişinin burada olamayacağını tam olarak kavramam bir dakikamı alıyor. Yas tutuyor gibi hissediyorum.

Constantine kimsenin saçmalıklarına katlanmaz ve şimdi de k a t l a n m a y a c a k t ır .

Anneme ve onun zorba yöntemlerine karşı durduğum için benimle gurur duyardı. Ama içimden bir ses, o yanımda olsaydı, annemin bunu denemeyeceğini söylüyor.

Yine de tartışmalı bir konu. Bir önemi yok.

Bir sebepten dolayı buradayım, bundan sonra ne olacağını bilmese bile. Onu bir daha göremeyecek olsam bile. Beni boğmakla tehdit eden acıyı yutuyorum.

Girişteki çift kapıdan içeri giriyorum ve uzaktan babamın sesini duyuyorum. Zihnimin gözünde, bu çok farklı olabilirdi. Buraya geri döndüğümü ve beni gördüklerine sevineceklerini hayal ettim. Kaçırılmam ve güvenliğimle ilgili korkularından kurtulmuş olarak. Oysa annem saçımı taradığımdan emin olmak istiyor ve babam telefonda, muhtemelen en sevdiği şey olan bir başka basın toplantısı için.

Hizmetçi bile benden uzak duruyor, muhtemelen annem tarafından beni rahat bırakması için uyarıldı. *Onlardan* herhangi birinin görüş alanına girmesini istemeyiz, değil mi?

Annem kimsenin kızını kaçırmadığından ya da fotoğrafını çekmediğinden emin olduktan sonra aceleyle eve giriyor ve kapıyı çarpıyor.

"Ah, Clare," dedi acıyan bir sesle. "Çok kötü görünüyorsun."

"Öyle mi? Nedenini hayal bile edemiyorum." Kuru alaycılığım güvenim için kaybolmuş gibi görünüyor, çünkü kaşlarını çatıyor, parmaklarının arasında büktüğü saçlarımın başıboş tutamını inceliyor.

"Bu kadar kısa sürede ne yapabiliriz ki?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Saçlar umutsuz vaka ama en azından toparlayabilir ve düzgün bir makyaj yapabiliriz."

Burnumdaki karıncalanmayı ve karnımdaki yanmayı görmezden geliyorum. Reddedilmesi içimi yakıyor ama ben bunu daha önce de yaşadım. Beni gerçekten seven biri tarafından reddedilmişim.

Yine hayatta kalacağım.

Şu anda kontrolümde olan o kadar az şey var ki, bu çıldırtıcı, ama birkaç tane var.

Listenin başında, babamın Constantine'i tuzağa düşürmekle ne ilgisi olduğunu öğrenmem gerekiyor, eğer varsa. Keşke içgüdülerim hala onun

masum, ama nedense buraya, çocukluğumun geçtiği eve dönmek şüphelerimin buharlaşmasına neden oluyor. Bundan nefret ediyorum.

Arkamdan ağır ayak sesleri geliyor ve tam zamanında döndüğümde babamın kollarını bana doğru uzattığını görüyorum.

"Clare! Eve sağ salim varmışsın," diyor beni göğsüne bastırarak. "Tanrım, bizi çok korkuttun." Gözlerimi kapatıyorum ve kısa bir an için kendimi onun kucağına bırakıyorum. Sıraya girsem seçebileceğim kadar aşına olduğum kokuyu, burbon ve puro dumanını ve biraz da kolonyayı kokluyorum. Vazgeçmek zorunda olduğum bir masumiyete tutunuyorum.

Eğer Constantine'in söylediği şeyi yaptıysa.

Nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Kendime amacımı hatırlatıyorum.

Bir sebepten dolayı buradayım. Constantine'i bir daha görüp görmemem önemli değil, şimdi değil. Önemli olan gerçeği öğrenmem.

Roxy'yi kimin öldürdüğü hakkında.

Konstantin'e kimin komplo kurduğu hakkında.

Ve neden.

"Kendini yenilemesi gerek," diye burnunu çekiyor annem. "Bırak gitsin. Clare, canım, git elini yüzünü yıka ve saçını tara." Sanki beş yaşındaymışım gibi.

Babamdan uzaklaşıp anneme dönüyorum. "Ben iyiyim, anne. Sorduğun için teşekkürler. Hayır, bir doktora görünmem gerektiğini sanmıyorum. *Gerçekten* de travmatik bir durumdu ama düşünsenize, gerçekten de hayatta kaldım. Hem de tek başıma. Şimdi izin verirsiniz, biraz yiyecek ve suya ihtiyacım var."

O cevap veremedi mutfağa yöneldim. Babamla kısık bir sesle konuştuğunu duyuyorum. "Ona biraz zaman ver," diyor ama ikisinin de beni patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi izlediklerini hissediyorum... ve belki de öyleyim.

Constantine'i özledim.

Onunla ilgili her şeyi özleyorum; vahşiliğini ve korkusuzluğunu. Yakın çevresindekilere olan şiddetli bağlılığını, kardeşliğini.

Ailem ve bazen de ben. Onu

haklı çıkaracağım.

Mutfığa doğru ilerlerken, Constantine'in kolunu tutarak bu odaya girdiğimde gösterecekleri tepkiyi hayal etmek beni eğlendiriyor. İri, heybetli gövdesi bu kapı aralığından zar zor sığardı. Annemin dövmeli erkeklerle ilgili "fikirleri" var ve babam da tabii ki onun bir suçlu olduğu gerçeğini görmezden gelemez.

Constantine ve ben iki farklı dünyada yaşıyoruz. Çok ama çok farklı iki dünya.

Bu, birbirimize ait olmadığımız anlamına gelmez. Bazen, doğanın iki gücü çarpıştığında... yeni bir şey yaratırlar.

Güzel bir şey.

Tam o anda karar verdim. Onun için savaşacağım. *Bizim* için savaşacağım.

Ailemin beni takip etmediğinden emin olduktan sonra mutfaktan bir sandviç ve bir şişe su alıyorum. Neyse ki mutfak personelinin izin günü, bu yüzden tepki görmeden etrafta dolaşabiliyorum - korku dolu bakışlar ya da meraklı sorular yok. Cevaplara ve babamın bilgisayarına ulaşmanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım var.

Döndüğümde annemle babam oturma odasında hararetli bir tartışma yapıyorlardı. Babam ayağa kalktı, yüzü kızarmıştı.

"Hapishanedeki o adam tarafından kaçırıldın mı, kaçırılmadın mı Clare?" diye soruyor, gözleri çok iyi bildiğim o bakışla tehlikeli bir şekilde şişiyor, patlayacağına dair bir uyarı işareti.

"Elbette öyleydim. Haberleri gördün." Gözlerimi kaçırardım, onunla konuşmak istemiyordum. Ona bakmak bile istemiyorum. Değer verdiğim tek adama "o adam" demekten nefret ediyorum.

Bir süre sonra kendimi arkama bakmaya zorluyorum çünkü onun cevaplayabileceği sorularım var ama bunu yapmadan önce görüldüğümünden daha zayıfımışım gibi davranıyorum. Elimizi alnıma koyuyorum ve iç çekiyorum. "Başım ağrıyor. Neden beni sorguluyorsun?"

"Bunu sorgulayan *ben değilim*," diyor anneme öfkeli bir bakış atarak.

Annem kıpkırmızı kesilmiş bir halde sıçradı. "Yalan söylediğini hiç söylemedim!"

"Başlangıçta neden orada olduğunu merak ettiniz. Bunun onun kendi hatası olduğunu ima ettin."

Bunu inkar etmiyor. Midemin çukurunda hastalıklı, çarpık bir his kök salıyor. Buna şaşırmamalıyım. Böyle bir davranış annem için son derece tutarlı. Ama ya istismara uğramış ve incinmiş *olsaydım*? O zaman da seçimlerimi savunmak zorunda kalır mıydım?

Annem bana döndü. "Neden oradaydın?"

"Hapishanede mi?" Nabzım hızlanarak soruyorum. Sorularına cevap vermek istemiyorum. Hiçbir şeyin iç yüzünü görmesini istemiyorum.

Gözlerini deviriyor. "*Tabii ki* hapishane. Başka nerede olabilir ki?"

Cevabımı hak etmediğine karar verdim. Ben yıllardır ailesinden bağımsız yaşayan yetişkin bir kadını. Tüm gerekçeleri onlara borçlu değilim.

"Biliyor musun, sana bir açıklama borçlu olduğumu sanmıyorum. Bir mahkum tarafından kaçırıldım. Bir amaç için araç olarak kullanıldım. Bildiğiniz gibi tecavüze uğradım."

Ellerini hala kalçalarımın hissedebiliyorum. Ağzı benimkinin üzerinde. Hala güçlü parmaklarının kalçalarımı kazdığını hissediyorum, onu yerine sabitlemeden önce-

"Clare," diyor annem soluk soluğa, biricik kızının bir *mahkûm* tarafından tecavüze uğradığı düşüncesi gözlerini açıyor.

"Anne," diyorum aynı kırılgan fısıltıyla. "Bana yaralanıp yaralanmadığımı bile sormadın. Umurunda bile değil." Gitmeden önce ses tonuma acı katmak için çok uğraşmama gerek yok. Gözlerimin dolması için çok uğraşmama gerek yok, misafir odasına doğru ilerlerken gözyaşlarımı öfkeyle silmeme de.

"Clare, sen buraya gel."

Onu görmezden geliyorum. Bu planımın bir parçası. Yaralı olduğumu, deli olduğumu düşünsünler ve beni rahat bırakslar. Zorluk çıkarırsan

üzerime spot ışığı koymak istiyorlar.

Zihnim dönüyor, babamın bilgisayarına ulaşmanın en etkili yolunu bulmaya çalışıyorum. İhtiyacım olanı bulmak için. Constantine'i haklı çıkarmak için.

Babamın ofisine gitmem gerekecek.

"Oh, merak etmeyin. Muhabirler beni beklediğinde burada olacağımdan emin olabilirsiniz."

Merdivenleri tepinerek çıkıyorum, kendimi bu çatı altında büyümüş huysuz bir genç gibi hissetmiyorum. Constantine'in davranışım karşısında yüzünde beliren ifadeyi hayal edebiliyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bana alfa mağara adamı gibi davrandığında attığı o amansız bakış.

Özliyorum.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Misafir odasına girdim ve kapıyı sertçe kapattım. Dinliyorum. Ayak sesi yok.

Güzel. Şimdilik yalnızım. Misafir odası, babamın yıllardır ofis olarak kullandığı ikinci bir misafir odasıyla ortak bir banyoya bitişik. Annem bu kata hiç gelmez ve ikisi tartışırken en azından birkaç dakika sessiz kalabilirim.

Yatağımın başucundaki çalar saati, travma geçirmiş birinin dinleyebileceği hafif bir caz kanalına çeviriyorum, sonra da kasıtlı olarak yaptığım dramatiğe gözlerimi deviriyorum. Banyoya giriyorum ve duşu açıyorum. Buharlaştıran sıcak su küvetin duvarlarına ve kenarlarına çarpıyor, buhar dalgaları görüşümü bulanıklaştırıyor. Küvetin üzerine eğilmişken Constantine'in iri bedeninin benimkini cüceleştirdiği başka bir anıyla saldırıya uğradığımda gözlerimi kapatıyorum...

Kal. Odaklan.

Elim babamın ofisinin kapısının tokmağında titriyor. Derin bir nefes alıyorum ve açıyorum.

Perdeler çekilmiş, oda tamamen karanlığa gömülmüştü. Gözlerimi kırıştırarak loş ışığa alıştırmaya çalışıyorum ve telefonumdaki el fenerini hızlıca parlak konuma getiriyorum. Işığı odanın içinde gezdiriyorum.

Ta ki masasını görene kadar: Dağınık ve dağınık, annemin düzene olan takıntılı bağlılığına bir "siktir git", dokunmadığı tek alan.

Masanın üzerinde buruşuk kağıtlar ve defterler var. Ama görünürde bir laptop yok.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ihtiyacım olanı bulmak için her şeyi ve her şeyi tarıyorum. Arka planda duş çalışıyor ve müzik çalıyor.

Dizüstü bilgisayarını sadece mahkemedeyken ofisten çıkarıyor. Şu an evde, yani burada bir yerde. Masaya koşup çekmeceleri deniyorum. En alttaki hariç hepsi açıldı, garip bir şekilde asma kilitle kilitlenmişti. Daha önce hiç kilitli bir çekmecesini olduğunu hatırlamıyorum. Tuhaf.

Dizüstü bilgisayar hiçbir yerde yok.

Kısmen ofise daha iyi bakabilmek için, kısmen de sinirlerim yandığı için kendimi ayağa kaldırıyorum. Geçen her saniye sanki bir şekilde daha büyük bir öneme sahipmiş gibi yüklü, ağırlıklı hissettiriyor. Cevapları bulmalıyım ve şimdi bulmalıyım.

Kilitli çekmeceye bakıyorum ve merak ediyorum... orada mı? Anahtar nerede?

Ben küçükken ailemin gizli bir kurabiye ve çikolata zulası vardı. Annem şeker yememden hoşlanmazdı ve abur cubur yememi yasaklardı, ama ben onların zulasını babamın ofis dolabında, göz önünde "saklı" bir yerde buldum.

Başka bir deyişle, babam çok zeki ya da işbirlikçi biri değil. Kaşlarımı çatarak asma kilidi kaldırıyorum ve kadrani babamın doğum gününe çeviriyorum.

Hiçbir şey.

Ailemin yıldönümünü deniyorum. Yine bir şey çıkmadı.

Bir hevesle kadrani kendi doğum günüm için çeviriyorum. Kilit yumuşak bir *tıkırtıyla* açıldığında boğazıma bir yumru düğümleniyor. Titreyen ellerimle çekmeceyi açıyorum, içinde ne bulacağımı bilerek.

Dizüstü bilgisayarını bekliyorum. İnce, gümüş rengi, küçük bir kâğıt yığınının üzerinde duruyor. Titreyerek çıkardım, açtım ve hızla çalıştırdım.

Dizüstü bilgisayarın şifresi aynı zamanda benim doğum günüm, şaşırtıcı değil. Ekran canlanıyor ve hızlıca kaydırıyorum.

Geçmişinde Konstantin'le ilgili birkaç arama da dahil olmak üzere haber makalelerinden başka bir şey yok. Aramayı tarihlere göre daralttığımda ve Constantine'in adının hapse atılmadan çok önce listelendiğini gördüğümde sırtımdan aşağı soğuk bir korku ve kaygı damlası akıyor.

Bratva varisi

Bu kelimeleri gördüğümde yaşadığım duygu yoğunluğuna karşı gözlerimi kapatıyorum. Konstantin'in tahtta oturduğunu hayal etmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Bunların ne anlama geldiğini henüz anlayabilmiş değilim. Yutkunuyorum, ellerim titriyor ve birkaç arama geçmişisi daha çıkınca duraksıyorum.

İrlanda ve Bratva ile ittifak.

Yasadışı uyuşturucular.

Savcı için fazla suçlayıcı bir şey değil, diyorum kendime. Ta ki e-postasına gelene kadar.

Standart klasörler o kadar çok ıvır zıvırla dolu ki ilk başta fark etmiyorum ama fark ettiğimde gerçekler öyle bir yüzüme çarpıyor ki nefes alamıyorum. Masaüstünde, yanında küçük bir kilit olan şifreli bir klasör var.

Başka biri için bu olağan dışı görünmezdi. Doğum gününü güvenli bir şifre olarak gören ve hala kapaklı bir telefon taşıyan arkadaşım içinse... bu kırmızı bir bayrak.

Dosyaya tıklıyorum. *Şifreli* sarı renkte yanıp sönüyor. Buraya daha önce de gelmiştim. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Hızlıca dosyaya sağ tıklıyorum ve "özellikler "i görene kadar menü seçimini açıyorum. "Gelişmiş "e gidiyorum, ardından ayrıntılar açılana kadar tekrar kaydırıyorum. Titreyerek şifrelemeyi yeniden hareket ettiriyorum. Dosya açıldığında derin bir nefes alıyorum.

Buradaki her e-posta polis şefinden geliyor.

Dosyayı bir flash belleğe kopyalarken olabildiğince hızlı bir şekilde okuyarak ilerliyorum, o sırada dışarıdaki koridordan sesler geliyor. Sesler yaklaştıkça panik içinde etrafıma bakıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde okuyabildiğim kadarını okuyorum, flash bellek kopyalamayı bitirirken rüzgârdaki bir kâğıt gibi titriyorum, o sırada kapıda birinin olduğunu duyuyorum.

Dudağımı ısıyorum, flash belleği çekip çıkarırken tüm vücudum titriyor, dizüstü bilgisayarı ateşten yapılmış gibi bırakıyorum, çekmeceyi kapatıyorum, kilidi tekrar açıyorum ve numaraları karıştırıyorum. Tam ofis kapısının kolu dönerken ortak banyo odasına koşuyorum.

Ofisine girdiğini duyduğumda tamamen giyinik bir şekilde duştaydım. Neyse ki telefonla konuşuyor ve hiçbir şeyden şüphelenmiş gibi görünmüyor. Duş gözyaşlarımı siliyor.

Constantine haklıydı.

Babam da işin içindeydi.

Her şeyin arkasında babam vardı.

BÖLÜM 21

CONSTANTINE

Şehrin her yerinde avlanıyorum. Kimse yüksek kaliteli ürün getiren yeni bir tedarikçi bilmiyor. Yine de bir şekilde sokaklar uyuşturucuyla dolup taşıyor.

Satıcıları haraca bağladım, ürünlerini nereden aldıklarını öğrenmek istedim. Yury, Emmanuel ve ben yavaş ama emin adımlarla kaynağın izini sürerek eski tekstil bölgesindeki bir depoya ulaştık.

Depo, yeni otoyol güzergahıyla şehrin geri kalanından koparılan Issızlığın bir cebinde yer alıyor. Bu sekiz blok, bir ağaçtan koparılmış ve çürümeye terk edilmiş bir dal gibi. İşyerlerinin çoğu pencerelerini kapatmış, birkaçı da vandallar ya da sigorta parasını tahsil etmeyi uman çaresiz sahipleri tarafından yakılmış.

Yine de, deponun köşelerine monte edilmiş yepyeni güvenlik kameraları fark ediyorum, bu da birilerinin içindekilerin korunmaya değer olduğunu düşündüğünün kesin bir işareti.

Yury bir sokak öteye park ediyor. Binanın arkasından yaklaşıp yükleme bölümünün kapısından içeri giriyoruz.

Plastik ambalajlı palet kutu yığınları içerideki karanlık, kavernöz alanı dolduruyor.

Yury bir tanesini kesip açmak için hamle yapıyor, ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "İçlerinde ne olduğunu görmek istemiyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Bu gerçek ürün değil," diyorum ona. "Bak..."

Parmağımı en yakın paletin üstünden geçirerek yoğun tozun içinde bir iz bırakıyorum. Aylardır kimse bu paletleri yerinden oynatmamış.

Emmanuel kasvetin içinden etrafına bakıyor, sinirli ve gergin. "Belki de saçma bir ihbardı," diyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "İşte burası."

Hissedebiliyorum, deponun görüldüğü kadar ıssız olmadığını söyleyen sessiz, uğultulu bir enerji. Son zamanlarda buraya insanlar geliyor.

Aslında, yerdeki tozda ayak izlerini görebiliyorum. İzleri takip ederek deponun içlerine doğru ilerlediğimizde, diğerlerinden çok daha taze görünen birkaç kasaya ulaşıyoruz.

Kapaklar çoktan açılmış, çiviler etrafa saçılmış ve kasaların yanında bir levye duruyor.

Kapağı kaldırıp düzinelerce özenle sarılmış saf Kolombiya kokaini paketine bakıyorum. Hepsi vakumla paketlenmiş ve aynı siyah balmumu damgalarla mühürlenmiş.

"Sanırım polis dolabındaki kayıp zulayı bulduk," diye sırtıyor Yury.

"Bununla ne yapacağız?" Emmanuel, sanki bir dağın kalbinde saf altın damarı açmışız gibi tüm o güzel beyaz toza bakarak şöyle diyor.

Ben cevap vermeden kaba bir ses "Kıpırdama lan!" diye bağırıyor.

Biri size hareket etmemenizi söylediğinde yapabileceğiniz en kötü şey hareketsiz kalmaktır. Elleriniz havada arkanızı dönersiniz ve diz çöküp kendinizi kafanızın arkasından vurarak onları zahmetten kurtarabilirsiniz.

Yury ve Emmanuel de bunu biliyor, bu yüzden aynı anda üçümüz de ayrılarak kasaların arkasına dalıyoruz.

Mermiler etrafımızda uçuşuyor, kasalardan tahta parçaları koparıyor ve havada uçuşan kıymıklar gönderiyor.

Ateşe karşılık vermek için kendi Glock'umu çıkarmaya

başlamıştım bile. "Kahretsin," diye tısladı Yury, "Polisler."

Kafamı en yakındaki sandığın etrafından dolaştırdığımda, iki üniformalı memurun yere çömelmiş bize ateş ettiğini görüyorum.

Üç kişi daha dar koridorlarda koşarak etrafımızı sarmaya çalışıyor.

En yakındakine ateş ettim, dizinin üstünden vurdum. Bacağı altına çöküyor ve yuvarlanıyor. Emmanuel ateş ediyor ve ısıkalıyor. Yury bir polisi omzundan vuruyor ama üzerinde çelik yelek var ve bu onu zar zor yavaşlatıyor.

Mermiler yüzümden birkaç santim ötedeki kasalara saplanıyor, polisler de bizi geldiğimiz yoldan geri götürmek için acımasızca ateş ediyor. Sol tarafımda Yury'yi hâlâ görebiliyorum ama Emmanuel'i gözden kaybettim.

Depoda silah sesleri yankılanıyor, zaten tozlu olan hava dumanla doluyor. Duman koyulaşıyor ve bir çatırtı sesi duyuyorum. Yüzümün yan tarafına şiddetli bir sıcaklık çarpıyor.

"Yangın!" diye bağıyor biri.

Depo bir çıra kutusu, eski kasalar tozdan daha kuru ve hava küçük yanıcı parçacıklarla dolu. Yangın hızla yayılıyor, hava o kadar yoğun ve siyah ki öksürükler silah seslerini bastırıyor.

Yury ve ben çıkışa doğru geri çekiliyoruz ama hala Em-manuel'i göremiyorum. Belli sebeplerden dolayı ona seslenemiyorum.

Ben de onsuz gidemem. Yury ve ben yükleme bölümünün kapısında durup karanlığın içinden bakıyoruz.

Bir metal parıltısı görüyorum ve Yury bağıyor, "*Patron!*" Yury üzerime atlayıp beni yana savururken silah bir toptan daha gürültülü bir şekilde ateş alıyor. Kurşun onun yerine kaburgalarının hemen altına isabet etti. İkimiz de yere yuvarlandık, Yury ağır bir şekilde bacaklarımın üzerine düştü. Ayağa fırlayıp onu da ayağa kaldırıyorum ve kolunu omzuma atıyorum. Yury yan tarafını tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyor.

"Kahretsin, bunun ne kadar acı verdiğini hep unutuyorum," diye inliyor.

Hala Emmanuel'i arıyorum, nefesimin altında küfrediyorum. Paletler arasında bizi arayan polislerin bağırışlarını duyuyorum. Yury, yüzü solgun ve dumanlı bir şekilde dönüyor.

Sonunda Emmanuel en uzak koridordan dışarı fırladı, botları tozlu çimentoya vuruyor, omzunun üzerinden peşindeki iki polise ateş ediyordu. Emmanuel Yury'nin diğer kolunu tutarken ben koruma ateşi açarak onları geri püskürtüyorum. Depodan çıkıp arabaya doğru koşmaya başladık, Yury topallıyor ve aramızda sallanıyordu.

Bu kez Emmanuel sürüyor, ben de gömleğimi başımın üzerine çekip Yury'nin yan tarafına sertçe bastırıyorum.

"Polisler nasıl oldu da bizimle aynı anda oraya geldiler?" Yury inliyor.

"Gelmediler," diyorum, başımı acımasızca sallayarak.

Emmanuel bakışlar geri üzerinde onun Omuz, kaş yükseltilmiş karışıklık içinde.

"Bu onların lanet zulası," diyorum. "Polis dolabından çalınmadı. Yerini değiştirmişler."

Anlayış yüzünü kaplarken Yury'nin ağzı komik bir şaşkınlık "o" sesi çıkarıyor.

Yine de hepimiz aynı fikirde olalım diye yüksek sesle söylüyorum.

"Yeni tedarikçiyi bulamadık, çünkü öyle bir tedarikçi yok. Polisler tedarikçidir."

Yury'yi babamın evine götürüyorum, böylece özel doktoru böğründeki kurşunu çıkarabilecek.

"Yine mi sen," diyor Dr. Bancroft huysuzca. "Bu ne, dördüncü kez mi?"

"Sadece üçüncüsü," diye inliyor Yury, Dr. Bancroft koluna ağır bir Demerol yüklerken minnetle iç çekiyor. "Gerçi ikincisi sayılmaz, o sadece eski bir kız arkadaşı."

"Bu seni neredeyse öldürecek olan kurşun," diye hatırlatıyorum ona. "Evet, şey," diye omuz silkiyor Yury. "Oldukça sinirliydi."

Telefonum cebimde titriyor.

Ekranda ismi gördüğümde kalbim defibrilatörle vurulmuş gibi sarsılıyor. Bu Clare.

Mesaj kısa ve özdür.

HAKLIYDIN. Özür dilerim.

GERİ DÖNÜYORUM, onun adını duyunca hâlâ o kadar heyecanlıyım ki ellerim hafifçe titriyor.

NE BULDUN?

BEKLİYORUM, ağzım boğazımdaki yumruyu yutamayacak kadar kuru.

Cevabını yazdığını gösteren üç küçük noktayı görebiliyorum. Sonunda okudum:

E-POSTALAR. Bir sürü.

LANET OLSUN. Clare beni temize çıkaracak kanıtı buldu. Sorun şu ki, ben sadece adımları temize çıkarmaya çalışmıyorum. Babasını ve bana karşı komplo kuran herkesi temizlemek istiyorum.

Hâlâ yazıyor. Birazdan başka bir mesaj beliriyor:

Onları flash belleğe kaydettim. Onları sana vereceğim ama onu öldürmeyeceğine söz vermelisin.

DÜŞÜNÜYORUM.

Clare'i incitmek istemiyorum. Ama Valencia hayatımın altı ayını çaldı. Roxy'nin ölümünü düzenledi ya da en azından işbirliği yaptı. Maguire'lar onun kellesinden daha azıyla tatmin olmayacaktır.

Ve en önemlisi, oğlumu öldürdü. Bu asla unutulamaz ya da affedilemez. Clare için bile.

Ben de cevap yazıyorum:

BUNUN İÇİN SÖZ VEREMEM.

BİR DAKIKA SONRA:

O zaman e-postaları alamazsınız.

Onu boğmak istiyorum ama yine de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Küçük kuşum, onu tanıdığım süre içinde oldukça omurgalı oldu. Farkında olmadan, elim bülbülün serin camını hissetmek için cebime giriyor.

Yazıyorum:

NEREDESİN? Yüz yüze konuşmak istiyorum.

CEVAP VERİYOR:

Sizinle görüşmek için kaçırılmam ya da ilaç verilmem mi gerekiyor?

Kesinlikle alıngan bir ruh hali içinde.

ÖZÜR DILERİM. Bu senin kendi güvenliğin içindi.

Clare'e yalan söylemeye en çok bu kadar yaklaşmıştım. Gerçek şu ki, ona veda etmeye dayanamadım. Onu, dünyadaki en sevdiğim şey gibi kokan dairemdeki o yatakta bırakırken yüzümü görmesini istemedim.

Belki de Clare bunu biliyordur çünkü bu konu üzerinde durmuyor.

Bunun yerine, uzun bir aradan sonra cevap verir:

BU GECE GELEMEM. Babam beni aptal bir galada gösterecek.

Sesindeki kızgınlığı NEREDEYSE DUYABİLİYORUM ve sinirlendiğinde yüzünü buruşturan sevimli kaşlarını mükemmel bir şekilde resmedebiliyorum.

Clare eve döndüğünden beri medya sirkini izliyorum. Arkadaşları, "cezaevi sisteminde uygun güvenliğin olmaması", "özeleştirme ihtiyacı" ve "cezaevi sisteminin organize suçun derin kökleri

bu şehirden söküp atacak." Kızlarına kavuştukları için ne kadar mutlu oldukları dışında her şeyi söylediklerini duydum.

Clare'i takdir etmiyorlar. Onu hak etmiyorlar.

Sanırım Polis Galası'ndan bahsediyor. Bu her yıl düzenlenen bir etkinlik; polislerin kalan bütçelerini karides şiş ve şampanyaya harcamaları için bir fırsat, böylece tüm gece boyunca kadeh kaldırabiliyorlar.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Emmanuel soruyor. Cevap

vermek yerine, "Smokinin var mı?" diyorum. "Evet,"

diyor. "Neden?"

"Çünkü bu gece bir partiye katılacağız."

"Ne partisi?" diye kaşlarını çatıyor, şimdiden

şüpheleniyor. "Polis Galası."

Emmanuel bana başını sallıyor, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şaşırmış.

"Aklını mı kaçırdın sen? Şehirdeki her polis seni arıyor." "Biliyorum. Sorun olmayacak."

"Bunu nasıl anladın?"

Sırıtiyorum. "Bu bir maskeli balo."

GALA SADECE POLİSLER İÇİN DEĞİL - Desolation'ın en zengin ve en etkili vatandaşları burada, kadınlar pastel düğün pastaları kadar süslü ve fırfırlı elbiseler giymiş, erkekler koyu renk yemek ceketleri giymiş. Her yüz maskeli ve kapıdan geçen herkes ağır yaldızlı bir davetiye taşıyor.

Emmanuel ve benim için davetiyeleri büyük bir maliyetle ve hiç de azımsanmayacak bir zahmetle temin ettim.

Kapıdaki muhafızların saygılı bir şekilde "İyi akşamlar beyler" demesiyle içeri girdiğimizde bu fiyata değdiğini anlıyoruz.

Emmanuel tüm yüzünü kaplayan şeytani bir sırıtışa sahip soluk beyaz bir maske takıyor. Benimki siyah ve sadece üst yarısını kaplıyor, ağzımı çıplak bırakıyor.

Fark etmez - herkes zaten sarhoş olma yolunda ilerliyor ve iki yüz kişilik bir kalabalıkta iki koyu renk giysili adamın daha kim olduğunu tahmin etmeye çalışmaktansa gevezelik etmekle çok daha fazla ilgileniyor.

Öte yandan ben, görmek istediğim tek kişiyi dikkatle arıyorum.

Maskeli ya da değil, Clare'i tanıyacağımı biliyorum.

Elbette, dans pistinde süzülen kusursuz figürünü seçmem sadece bir dakikamı aldı.

Üzerinde bir buluttan daha hafif, gümüşü bir elbise var ve bu elbise salonu kaplayan düzinelerce avizenin altında hafifçe parlayarak etrafında süzülüyor gibi görünüyor. Saçları zarif bir kabarıklıkla toplanmış, koyu dalgalar iki mücevherli tarakla yerinde tutuluyor. Gümüş maskesi bir kuğunun açık kanatları gibi görünüyor.

Hiç bu kadar çarpıcı görünmemişti.

Onu görmek bile beni yeniden saf, parlak bir mutlulukla doldururdu.

Başka bir adamın kollarında dans etmesi dışında.

Neşe yerine, sıcak, kaynayan bir kıskançlıkla doluyorum. Bir anda neden burada olduğumu unutuyorum. Bu odanın yüzlerce polisle dolu olduğunu unutuyorum. Zaten aranan bir adam olduğumu unutuyorum.

Tek gördüğüm o intihara meyilli orospu çocuğunun ellerini Clare'in beline dolamış olması. Ona dokunuyor, onu tutuyor, gözlerinin içine bakıyor. O anda karar veriyorum, ona dokunan her parmağı kıracağım ve sonra iyi bir önlem için boynunu kıracağım.

Çoktan dans pistinde fırtınalar estiriyor, yoluma çıkan herkesi kenara itiyorum.

Onu omzundan tutup ayırıyorum ve "Affedersiniz," diyorum, aslında "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan hemen şimdi siktir git," anlamına gelen bir ses tonuyla.

"Hey!" diyor adam öfkeyle.

"O dilin kafana yapışmasını istiyorsan tek kelime daha etme," diye hırlıyorum.

Adam çarpık maskesinin arkasından bana şok olmuş bir bakış atıyor, sonra gözlerimdeki çılgın bakışı görüyor ve aceleyle açık bara doğru ilerliyor.

"Akıllıca bir karar," diye homurdanıyorum, Clare'i ait olduğu yere, kollarımın arasına alıyorum.

Beni fark eder etmez öfkeyle haykırması yerini şaşkın bir sessizliğe bırakıyor. Şimdi bana bakıp "Aklını mı kaçırdın sen?" diye ciyaklarken eli benimkinin içinde titriyor.

"Seni görmek istediğimi söylemiştim."

"Ve sana yarına kadar beklemek zorunda olduğunu söylemiştim! *Buradaki bütün polisler seni arıyor!*"

"Beklemek istemiyorum."

Belediye başkanı ve polis şefine ne kadar yakın durduğumuzu not ederken gözleri maskenin arkasından çılgınca etrafta dolaşıyor.

"Bu delilik!" diye tıslıyor. "Burada olamazsın!" Omuz

silkiyorum. "Tabii ki olabilirim."

"Seni yakalayacaklar!"

"Randevum yerine rehine gibi dans etmeye devam edersen kesinlikle edecekler."

Sekiz kişilik bir orkestranın çaldığı valsini adımlarını ustalıkla uygulayarak onu döndürüyorum.

"Sana inanamıyorum!" Clare mırıldanıyor, maskesinin altında hâlâ kızarıyor. "Peki nasıl dans edileceğini nereden biliyorsun?"

"Pek çok şeyi nasıl yapacağımı biliyorum."

Bir süre sonra Clare sessizce, "Sanırım annen sana öğretti," diyor.

Başımı salladım, tahmin etmesine sevindim.

"Seni severdi," diyorum.

"Gerçekten mi?" Clare öyle diyor. Sonra hafifçe gülerek, "Annem senden hiç hoşlanmayacak, ama hoşlansa bile muhtemelen *ben* hoşlanmazdım."

Homurdanıyorum. "Beni onunla tanıştırmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır," diyor Clare, artık gülümsemiyor. "Ama sadece ailemi sana asla bulaştırmayacağım için."

Birlikte olma ihtimalimize karşı bir beton barikat daha.

Umurumda değil. Clare'i istiyorum. Aslında, ona ihtiyacım

var. "Kimdi o adam?" Homurdanıyorum.

"Okula beraber gittik. Ve o bir eşcinsel, bu yüzden dilini koparmakla tehdit etmesine gerek yoktu. Benimle ilgilenmiyor."

"Gerçekten umurumda değil," diyorum ona. "Bu bele dokunan tek eller benimkiler."

"Ciddi misin sen?" Clare alay ediyor. "Bana ilaç verdin ve evime bıraktın! Pek de özel sayılmayız."

Ellerim onun etrafında sıkışıyor, ona gücümü hatırlatıyor. Bana boyun eğmesini istiyorum.

"Sen benimsin, küçük kuş. Bu kemeri çıkarıp sana bu gerçeği hatırlatmak zorunda bırakma beni."

"İnanılmaz!" Clare ağlıyor.

Bana cidden kızgın. Umurumda değil, ona tekrar bu kadar yakın olmak, onu kollarımda tutmak, o parlak koyu gözlerindeki ateşi görmek, parfümünün sıcak, tatlı kokusunu koklamak... karşı konulmaz bir kombinasyon.

Onu tekrar kaçırmak istiyorum. Onu omzuma atıp Valencia'nın, Parsons'ın ve onu tanıyan herkesin burnunun dibinde buradan götürmek istiyorum.

Buraya Clare'den flaş belleği almaya geldim ama şimdi onu kanlı canlı gördüğüm için kanıtlar umurumda bile değil. Onu, o e-postaları istediğimden bin kat daha fazla istiyorum.

"Haydi," diye homurdanıyorum, onu kolundan tutup dans pistinden çekerek çıkarıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye tıslıyor.

Onu balo salonunun yan kapılarından çıkarıp otelin bitişiğindeki botanik bahçelerine götürüyorum.

Bahçeler, klorofil ve frezya çiçekleri kokan geniş bir cam seranın içinde yer almaktadır. Peri ışıkları yeşillikler arasında parıldıyor ve ağaçların arasından geçen yapraklı yolları aydınlatıyor.

"Constantine, yapmayacağım-" Clare başlıyor.

Onu ağzıma alarak susturuyorum, sanki onu birkaç gündür değil de yıllardır görmüyormuşum gibi çılgınca öpüyorum. Onu bir süs kirazının gövdesine doğru bastırıyorum, sarkık dallar bizi görüş alanından koruyor. Transparan elbisesinin içinden vücudunu avuçlayarak sıcak, sıkı etini hissediyorum. Boynunun yan tarafını ısııyorum, böylece teninin hafif tuzunu tadabiliyorum.

Çaresizce bana doğru eğilmeden önce sadece bir an direniyor, dilimi çenesinde gezdirip ağzına sokmadan önce bir inilti çıkarıyor.

Bu kadına bağımlıyım.

Onsuz çekilme sürecine girdim.

Clare'in yanında hiçbir şeyin benim için önemli olmadığını fark etmeye başlıyorum; ne işimin, ne Maguire'ların, ne de adımı temize çıkarmanın. Onu diğer tüm hedeflerden daha çok istiyorum. O olmadan her başarının bir anlamı yok.

"Seni alıyorum," diyorum ona, "ve bu sefer seni geri vermeyeceğim." Geri çekiliyor, gözlerimin içine bakıyor.

"Peki ya benim istediklerim?" diyor.

Onu boğazından yakaladım. Elbisesinin eteğini kaldırarak elimi altına sokuyorum, kadife yumuşaklığındaki am dudaklarını hissediyorum, sıcak, ıslak ve benim için hazır.

"Ne istediğini zaten biliyorum," diyorum iki parmağımı içine sokarak. "Bunu istiyorsun."

Clare inliyor, başı geriye eğik, boğazı açıkta.

Parmaklarımla onu becerirken boğazının yan tarafını emiyorum, sıcak, yumuşak kavramasını hissediyorum, her itişte sıkıldığını ve sıkıldığını hissediyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım..." diye inliyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diye

homurdanıyorum.

"Ben seninim..."

"Nereye gidersem gideyim benimle geleceğini söyle..."

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Yapacağım," diyor. "Her yerde."

Onu tekrar öpüyorum, siyah smokinimin pantolonunun fermuarını açıyorum. Sonra parmaklarımı içinden çıkarıp onun yerine sikimi sokuyorum. Onu ağaca yaslayarak beceriyorum, her hamlede etrafımıza kiraz çiçekleri yağıyor. Hava, ezilmiş taç yapraklarının kokusuyla tatlı. Onu tekrar tekrar öperken Clare'in ağzı daha da tatlı.

Parti arkamızda devam ediyor, tüm düşmanlarım tek bir yerde toplanmış.

Hiçbirini düşünmüyorum.

Şu anda tek umursadığım Clare'in amının sikimin etrafında kenetlenmesinin mükemmel uyumu, ellerimin arasında kavradığı sıkı belinin hissi ve dilinin dudaklarıma sürtünmesi.

Aşık olmak böyle bir şey. Bu hezeyan.

Daha önce sizin için önemli olan her şeyi bir kenara bırakıp, bunun yerine tek bir kişiye sarılmak.

Hiçbir şey sikimin ona girip çıkması kadar iyi hissettirmemişti. Tadı ve kokusu beni uçuruyor, başım dönüyor, vücudum mutluluktan sırılsıklam oluyor.

O benim ve kimse onu benden alamayacak. Bu düşünceyle, onun içinde patladım.

Clare de geliyor, o kadar yüksek sesle ağlıyor ki ağzını elimin altına almak zorunda kalıyorum.

Boşalırken bile onu becermeye devam ediyorum, çünkü asla durmak istemiyorum.

BÖLÜM 22

CLARE

Buranın güvenli olmadığını biliyorum, her Desolation subayı sadece birkaç adım ötedeyken olmaz. *Babam* yakınımdayken olmaz. Ama yine de başımı Constantine'e yaslamak için bir dakika ayırmaktan kendimi alamıyorum.

Onun tarafından dolduruldu. Onun tarafından damgalandım. Onun sert ve sıkı vücuduna, çiğ ve dürüst tutkusuna, tekrar birlikte olana kadar içimde olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Başka bir erkeğin ellerini üzerimde görmeye dayanamaması beni şaşırtmamalıydı. Dahası, benim ona ait olduğumu herkese ve her şeye çok açık bir şekilde göstermesi de şaşırtıcı olmamalıydı. Beni nefes nefese, damgalanmış, doyurulmuş ve... canlı bıraktı. Hem de çok *canlı*.

Çok geçmeden geri çekiliyorum.

"Saçlarım mahvolmuş olmalı," diyorum fısıltıyla. Ağzının kalkık köşesi beni gülümsetiyor. "Kendinle *gurur* duyuyorsun, değil mi?"

"Gurur duymak mı?" diyor kalbimi yerinden oynatan o kalın aksanıyla. "Gurur duyduğum tek kişi sensin." Beni sert bir kucaklamayla göğsüne çekiyor ve alnıma ateşli bir öpücük konduruyor. "İhtiyacımız olan şeyi buldun. Yılanların inine girdin ve zarar görmeden çıktın." Son kelimedede sesi çatlıyor ve beni tekrar öpüyor. "Bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yaptım. Sırtım diğerlerine dönük, hızlı bir fısıltıyla ona e-postalardan, polisle yazışmalardan bahsediyorum. Ona

kilitli çekmece, şifrelenmiş dosyalar, babamın dizüstü bilgisayarında kötü bir şekilde saklanmış bulduğum kanıtlar.

"Ailemle İrlandalılar arasında kurulacak bir ittifak kırılmaz bir kale olurdu," diyor Constantine, sanki hâlâ olması gerekenin yasını tutuyormuş gibi üzgün bir ifadeyle. "Baban bunu biliyordu. Bir araya gelmiş iki ailenin gücünü yenmek zorunda kalsaydı planlarında başarılı olamazdı."

Constantine depoda ne bulduğunu açıklar - polisler tarafından kaçırılan ve şimdi Desolation'ın dört bir yanına dağıtılan kokain paletleri.

"Baban Bratva'yı alaşağı ederek bir kahraman gibi görünecek ve Parsons da uyuşturucu kralı olarak İrlandalıların işine son verecek," diye alay ediyor.

Başımı sallıyorum. O haklı. Bunu artık biliyorum. Boşlukları kolayca dolduruyorum.

"Bu ittifakı bozmanın en kolay yolu sizi Roxy'nin katili olarak göstermekti. İrlandalıları bu hikayeye inandırabilir ve seni hapse attırabilirse..."

Constantine başını sallar. "Yapması gerekeni yapabilirdi. Tek soru şu..." Constantine'in sesi sanki bir muamma üzerinde düşünüyormuş gibi kısılıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Tek soru... babamla nasıl başa çıkacağım? Gerçeği nasıl gün ışığına çıkaracağım?

Ya da babamın hayatına nasıl son vereceğimi.

Constantine başını sertçe sallar. "Clare, incinmeni istemiyorum. Bundan sonra olacaklar kolay olmayacak. Kanlı ve şiddetli olacak."

Göğsümü kaldırıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Biliyorum."

Burnuna ve gözlerine taktığı yarım maske yüzünden yüzünün tamamını göremiyorum ama gözlerindeki savaşı görebiliyorum. "Seni bundan korumak istiyorum," diyor sert bir fısıltıyla. "Bunların hiçbirini bilmemen gerekiyordu."

Başımı salladım. "Ve aşık olmamam gerekiyordu."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Kararımdan sonra bir sinir yumağı haline geldim, babamın dizüstü bilgisayarına bakarken bile olduğumdan daha fazla.

Tanıdığım en tehlikeli insana aşkıma itiraf ettim. Bu konuda nasıl hissedeceğimi tam olarak bilmiyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Cevap vermesi gerekiyor.

Öyle değil mi?

Omzumun üzerinden sesler duyuyorum ve ani bir korkuyla bunun babam olduğunu, yanında da polis şefinden başkasının olmadığını fark ediyorum.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor Constantine kulağıma. Bir erkeğe aşkını ilan eden her kızın duymak isteyeceği şey.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi ve burnum sızladı.

"Kulak misafiri olmama izin ver," diye fısıldadım. "Eğer yakalanırsam, benim için sonuçları çok daha az tehlikeli olur."

"Hayır," diye tısladı sert bir fısıltıyla. "Sen yeterince şey yaptın. Bu artık benim savaşım Clare." Beni kendine çekti, ağzını kulağıma dayadı. "Ve aklına başka bir düşünce gelmeden önce şunu bil. Ben de seni seviyorum. Sen benim ışığımsın, bir fener gibi parlıyorsun. Beni karanlıktan çıkardın." Ben kendimi toparlamaya çalışırken kolları gergin bir kemer gibi beni sarıyor. "Şimdi git, küçük kuş. Uç."

Yapmayacağım. *Yapmayacağım.*

Başımı şiddetle bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Clare," diyor uyarırcasına. Gözlerindeki o bakışı çok iyi tanıyorum, ama yerimde duruyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Bu kaçınılmaz. Artık ben de en az senin kadar bu işin bir parçasıyım."

Gözleri babamla şefin içkilerini paylaşmalarını izlerken çenesi geriliyor.

Babamın arkasında, kumlu sarı saçlı üniformalı bir garsonun bahçeler ile mutfakların arka girişi arasından geçtiğini görüyorum.

"Constantine," diye nefes nefese kaldım. "Ben Niall Maguire..."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "İrlandalıları getirdim. Şimdi git Clare, beni zorlama. Sana güvende ihtiyacım var."

"Güvende kalacağım," diyorum elimi çekip omzumun üzerinden ona bakarken. "Beni izle. Beni güvende tutmak için sana güveniyorum."

Bana doğru uzanıyor ama ben çoktan ilgi odağı olmuştum. Küfür ettiğini duyuyorum, sonra ben arkamı dönerken çevresel görüşümde bir cep telefonu çıkardığını görüyorum. Annem birkaç adım ötede beni görüyor ve bana el sallıyor. Gözlerimdeki yaşları ve üzerimden bir şelale gibi akan paniği gizlemek için maskeyi takmış olduğuma seviniyorum.

Onun yanında kendimi çok daha güvende hissediyordum. Çok daha güvende.

Kokusu hâlâ üzerime sinmiş durumda, parmaklarının baskısı hâlâ yanlarımda ve vücudumda onun mükemmel vahşilikteki sevişmesinin izlerini taşıyorum.

Maskeli balodaki pek çok kişiden yalnızca biri olan gizemli pelerinli yabancı Constantine'in sağ tarafımdaki gölgelere doğru düşüşünü izlerken babama el salladığımdan emin oluyorum. Duvarın dibinde duran maskeli adamlardan birkaçı gelişigüzel takip ediyor. *Onun* adamları ya da belki daha çok İrlandalılar.

"Clare, seni birkaç arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum," diyor annem. Arkadaşları, en az onun kadar bayağı bir şekilde, bana "o canavar" tarafından kaçırılmamla ilgili sorular soruyorlar. Ben daha konuşmadan onlar kocaman gözlerle ve açık ağızlarla dinliyorlar.

"Korkunçtu," diyorum onlara. "O kadar güçlü ve vahşiydi ki, hiç terlemeden bir arabanın kapısını söktüğünü gördüm." Bununla eğleniyorum. Constantine'in kafasını sallayışını, bu kadar küstah olduğum için kıcıma şaplak atmadan önce yüzünde beliren o sırıtışı hayal edebiliyorum.

"Korktun mu?"

"Dehşete kapıldım," diyorum nefes nefese bir fısıltıyla. Koyu renk pelerinli adamlar maskeli ve gizli bir şekilde yanımdan geçerken ürperiyorum. "Ama bana hiç zarar vermedi," diye yalan söylüyorum. Arabada onun kucağında yayılırken yediğim kırbağı asla unutmayacağım ve keşke hatırladıkça vücudumun neden ısındığını anlayabilseydim. "Beni sadece hapisten çıkmak için kullandı. Bu yüzden bu kadar kolay kaçabildim." Hikâyemi bitirdiğimde sesim biraz boş çıkıyor. "Ben asla onun planının bir parçası olmadım."

Az önce beni sevdiğini söyledi.

Güçlü olmak zorundayım.

Babam ve Parsons'ın daha özel bir yere gittiklerini gördüğümde, tıkanmış gibi yapıyorum ve bunu yapmak çok da zor değil. "Şimdi izin verirsiniz, bir şeyler atıştıracağım."

Yemekler babamın gittiği açık avluda.

Dehşet göğsümde toplanıyor; kalbimin çarpıntısı bir sonraki adıma geçmek istiyor. Burası meşhur bokun fana çarptığı yer. Bu ikisinin maskelerinin ardında ve yakınlarındaki insan kalabalığıyla güvende olduklarını düşündüklerinde birbirlerine ne söyleyeceklerini duymam gerekiyor. Bunu kanıt olarak kaydetmeli ve bu işe karışan başka biri olup olmadığını öğrenmeliyim. Constantine'in gözlerini yakalamak için bir an için etrafıma çılgınca bakıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Üniversite çağında gençlerden oluşan gürültülü bir grup önüme geçti. Gitmelerine izin veriyorum, böylece beni kamufle ediyorlar. Neyse ki elbiselerinin, önlüklerinin ve maskelerinin rengi benimkine benziyor. Kalabalığın içine doğru ilerliyorum ve onların coşkulu heyecanının beni sürüklemesine izin veriyorum, ta ki onları görene kadar - babam ve arkadaşı, barın yanında, her biri elinde bir içkiyle.

Bir gün önce bile, babamın bunların içinde kavrulduğunu düşünerek ağlamak isterdim.

Ama o hapishanenin içini gördüm.

Babamın masum olmadığını

biliyorum.

Ama Constantine öyle.

Tam Constantine'in adamlarından biri yanımdan geçerken, rahatça yana kayıyorum. Şaşkınlıkla ona baktım ama çoktan gitmişti.

Sol tarafta, bahçeyi aydınlatan peri ışıklarından hiçbiri yok, sadece birbirleriyle sessizce konuşan bir çift var ama başka kimse yok.

Telefonum çalıyor.

Ekrana bakıyorum ve Constantine'den bir mesaj görüyorum.

Sen inatçı bir veletsin. Ben: Ve sen benim

bu yönümü seviyorsun.

Constantine: Bir kıza onu sevdiğini bir kere söylersin.

Başımı eğiyorum ve gülümsememi bastırıyorum.

CONSTANTINE. Senin inatçılığını sonra yalnız konuşuruz. Ben: Ve çıplak?

Constantine: Kesinlikle.

ŞİMDİ BİRLİKTE OLDUĞUMUZA GÖRE, dünyanın yeniden daha parlak, daha canlı olduğunu hissediyorum. Gülümseyebileceğimi hissediyorum. Her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum, oraya ulaşmak için hala kızgın kömürlerin üzerinde yürümek zorunda olsak bile.

Clare, cebinde küçük bir kayıt cihazı bulacaksın. Taş gibi görünecek şekilde tasarlanmış. Aç ve tıkla. Babanın sandalyesinin altına yavaşça yuvarla, sonra uzaklaş. Bundan sonrasını biz hallederiz.

Ben: Anladım.

AH. Demek arkadaşının yaptığı buydu.

Titreyen ellerimle kostümümün tüllü cebine uzandım. Hah. Cebi olduğunu bile bilmiyordum ama Constantine benden bir adım öndeydi.

Sırtımı herkese dönüp ona bakıyorum. Belli ki yüksek teknolojili ve benim yeteneklerimin ötesinde bir şey, bir kayanın içine yerleştirilmiş bir güvenlik kamerasına benziyor. A v u c u m u n içinde tuttuğumda herhangi bir kaya gibi görünüyor ama baş aşağı çevirdiğimde küçük telkari kabloları ve minik bir mikrofonu görebiliyorum.

Tamam o zaman.

Derin bir nefes alıyorum. Çeşitli kayaların bulunduğu bahçeye doğru yürüyorum ve kimse fark etmeden bunu onlara nasıl götüreceğimi merak ediyorum.

Bunu yapmak zorundayım.

Roxy'nin acımasız ölümü, Constantine'in hapsedilmesi, isimsiz ölümler ve işlenen suçlar gibi yaşanan onca şeyden sonra gerçeğin ortaya çıkmasının, suçlu tarafların koltuklarının altına sahte bir taş yuvarlanmasına bağlı olması neredeyse gerçeküstü geliyor.

Neyse ki gürültülü kalabalık tam zamanında bana doğru geliyor. Onlar yanımdan geçerken ayağım takılıyor, dizlerimin üzerine düşüyorum ve taş yuvarlıyorum. Nefesimi tutuyorum - henüz bir B planı bile yapmadım - sonra sessiz bir zafer heyecanıyla bırakıyorum. İşte orada.

İniyor.

Dönüyorum, muhtemelen kendi babamın ölüm fermanını imzalayan bir böcek düşürmemişim gibi davranıyorum.

Ama artık farklı bir kadını. İnsanlığın en acımasız yanını ve insanların yapabileceği kötülükleri gördüm. Bir zamanlar olduğum kadar masum değilim. Artık sadakat ve onurun ne demek olduğunu bilen erkeklerin tarafını seçtim.

Sahanlığa ulaştığımda Constantine'in kuzeni Emmanuel'in yanımda durduğunu görüyorum. Şaşkınlıkla ona baktım. Konstantin'in bana gönderdiği kişinin o olmasını beklemiyordum.

"Bu taraftan. Beni takip edin." Elini dirseğıme koyarak beni çıkışa giden koridora doğru hiç de nazik olmayan bir şekilde yönlendiriyor. Adımlarını hızlandırıyor ve ben çılgınca etrafımda Konstantin'i arıyorum.

"Constantine nerede?" "Bizi bekliyor."

Doğru olmayan bir şeyler var. Bir şeyler ters gidiyor, biliyorum.

"Sana inanmıyorum," diyorum. Kapıda duraksıyorum, elini sıkıyorum ve bir adım daha atmayı reddediyorum.

Bana dönüyor, gözleri öfkeli ve beni yakalamaya çalışıyor ama bana dokunmasına izin vermiyorum. Kolunu savuşturuyorum ve içgüdüsel olarak bacaklarının arasına bir tekme atıyorum, tam o sırada Emmanuel'in arkasında iri bir gölge yükseliyor.

"Bana ihanet edecek onca insan varken," diyor Constantine öfkeli bir fısıltıyla. Emmanuel yerde yatıyor, bana küfrediyor ve taşaklarını tutuyor. Ben sinirden ve öfkeden titriyorum ama Constantine öldürmeye hazır.

"Kadınıma dokunmaya cüret ediyorsun!"

"Ben ona dokunmadım!" Emmanuel'in nefesi kesildi.

"Denedin ve bu da aynı lanet şey," diye homurdanıyor Constantine. Emmanuel'in karnına tekme atıyor, sonra da saçlarından tutup ayağa kaldırıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Emmanuel'i arkasındaki iki adamına doğru iter. "Kaydı dinlemek için onu bizimle getirin. Cezasını bana bırakın."

Constantine bana döndü. "Aferin, küçük kuş," diyor duygusallıktan etkilenmiş bir sesle. "Şimdi benimle gel. Gerçeği duymayı hepimiz kadar sen de hak ediyorsun."

Constantine beni kendisiyle birlikte bir odaya götürüyor ve gözlerini benden hiç ayırmıyor, elleri sürekli üzerimde.

"Seni bir kez kaybettim," diyor hararetle bir fısıltıyla. "Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum."

Emmanuel arkamızdan küfrediyor. Constantine ona dönüyor ve hararetle bir fısıltıyla küfrederek karşılık veriyor.

"Keşke Rusça bilseydim," diye mırıldandım.

Yury yanımda gülüyor. "Bunlar duymak isteyeceğin sözler değil. Sevgilinin seni böyle bir ağızla öptüğünü hayal etmek zor olurdu."

Constantine'in gözleri parlıyor.

Onların kaygısızlığına hayret ediyorum. Constantine'in yaşadığı onca şeyden sonra nasıl böyle gülümseyebiliyor?

Belki de uzun zamandır ilk kez *özgür* olmanın eşiğinde olduğu içindir. Onu tutan bağlardan kurtuldu. İrlandalıların suçlamalarından kurtuldu.

Bütün bunların bitmesini istiyorum. Bunların hepsini geride bırakmak istiyorum.

Bir toplantı odası gibi görünen bir yerde oturmak gerçeküstü geliyor, Constantine yanımda ve adamları etrafımızda. Biri hoparlöre basıyor ve babamın sesi polis şefininkiyle birlikte yüksek ve net bir şekilde geliyor.

"DEPODA NE OLDU?" diye soruyor babam. "Rogov'du. Önemli değil, ürünü tekrar taşıdık." "Onu öldürmeliydik," diyor babam sinirlenerek.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Tüm gördüklerimden sonra bile, babamın bahçıvanımıza talimat verirken kullandığı ses tonuyla cinayetten bahsettiğine inanamıyorum.

Constantine'in çenesi sabit. Başparmağını düşünceli bir şekilde elimin üstünde gezdiriyor.

Parsons, "Mahkumiyeti isteyen sendin," diye karşılık veriyor. "Her zamanki gibi tüm medya sirkine sahip olmak zorundaydınız."

"O 'sirk' benim yeniden seçilmemi sağladı," diyor babam soğukkanlılıkla. "Ama o artık ömrünü tamamladı. Artık yargılama yok; memurlarınıza söyleyin, gördükleri yerde infaz etsinler."

Parsons, "Ben zaten yaptım," diyor.

Sanki bedenimde değilmişim gibi hissediyorum, sanki odanın üzerinde asılı kalmışım, başka biri gibi izliyor ve dinliyorum. Her şey çok gerçeküstü. Bir hafta önce kendimi bu pozisyonda hayal bile edemezdim. Bu adam benim doğum günü partimdeydi! Bana ön yüzünde mor parıltılar olan bir kart getirdi. Tanrım, ne kadar da safmışım.

"Bratva'yı iğdiş ettiğimizde İrlandalılar geri adım atacak mı?" diye soruyor babam.

"İntikam istiyorlar. Artık Constantine olduğuna inandıklarını sanmıyorum."

Babam düşünürken bir duraksama oldu. Sonra dedi ki, "O zaman bir günah keçisi bulmamız gerekecek."

"Bir başkası demek istiyorsun," diye gülüyor

Parsons. "Kim?"

Duraklama sırası Parson'da.

"Kuzen," dedi sonunda. "O da ömrünü tamamladı."

CONSTANTINE'e bakıyorum ama gözleri Emmanuel'in gözlerini deliyor.

"Kaynak sendin," diyor soğuk ve acımasız bir sesle, tüylerim ürperiyor. "Onlara ittifaktan sen bahsettin. Şarabı da sen sipariş ettin."

Emmanuel başını öne eğip ve konuşmaz.

Konstantin, Yury'ye "Parsons'ı bana getir. Ben Em-manuel ile ilgileneceğim." Bana doğru baktı. "Clare'e olan saygımdan dolayı Valencia'nın hesabını İrlandalılara bırakacağım."

Yury başını sallıyor, Emmanuel'e son bir kez bakıyor, tiksinti ve üzüntü arasında gidip geliyor.

Constantine ayağa kalkarak, "Clare'i güvenli bir eve götür," dedi. "Onun yaralanmasını istemiyorum."

Hayır. Hayır!

"Constantine, seninle kalmak istiyorum." Ayağa kalktım. Onu bir daha terk etmeyeceğim.

Bana döndü. "Adamlarımın önünde bana karşı gelme, Clare."

Bu yeni dünyamda kurallar olacak ve eğer kalırsam bu hayatı ben seçmiş olacağım.

Ellerimi omuzlarına koydum.

"Beni bu dünyada mı istiyorsun, Constantine?"

Başını sallıyor. "Daha fazla istediğim bir şey olmadığını biliyorsun." "O zaman kalmama izin ver."

Yavaşça başını sallıyor ve çenemi kavıyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Sana dokunduğumda ellerimin ne yaptığını bilmeni istemiyorum. Aramızdaki şeyin işim ve yaşadığım hayat tarafından lekelenmesini istemiyorum." Sertçe yutkunuyor. "Birlikte geçireceğimiz hayatın tamamen *bize* ait olmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum, ani bir duygu kaplıyor

içimi. "Bunu sana vereceğim," diye

fısıldıyorum.

Constantine başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hepimizi sağır eden bir patlamayla boğuluyor.

BÖLÜM 23

CONSTANTINE

Otelde bir patlama meydana gelir ve bina sarsılır.

İçgüdüsel olarak Clare'in üzerine atlıyorum, onu yere düşürüyorum ve vücudumla sarıyorum.

Emmanuel'in kaçmak için ihtiyacı olan tek şey bu dikkat dağıtıcı andır. Mutfakların olduğu yöne doğru koşmaya başlar, sanki hayatı buna bağılıymış gibi, ki kesinlikle bağılıdır.

İrlandalılar da aynı şekilde, bu ani patlamaya hiç şaşırmadıklarını gösteren bir koordinasyon ve hızla ortadan kayboldular. Aslında, serçe parmağım üzerine bahse girerim ki patlamayı başlatanlar onlardı.

Maguire'lar hiç sabırlı olmamıştır. Görünüşe göre Connor'ın intikamını almadan önce Valencia'yı parmaklıklar ardında görmeye niyeti yok.

-Şimdi ve burada istiyor, bu gece.

İkinci bir patlamanın yakın olmadığı anlaşıldığında, Clare'i yerden kaldırıyorum, saçlarını gözlerinden geriye doğru düzeltiyorum, yüzünü ellerimin arasında sabit tutuyorum, böylece gözlerinin içine bakıp yaralanmadığından emin olabiliyorum. Gözleri faltaşı gibi açık ve dehşet içinde, ama gözbebekleri eşit, görünmez bir el gibi bizi tokatlayan patlamanın gücüne rağmen sarsıntı belirtisi yok.

Hava duman ve çığlıklarla doludur.

Elini sıkıca tutarak mırıldandım, "Beni takip et."

İnsanlar kaotik ve çılgınca her yöne kaçışıyor. Bir adam Clare'e çarptı, neredeyse onu deviriyordu. Onu yakasından yakaladım.

"Sakın ona dokunma!" diye hırlayarak adamı kızıdan uzaklaştırıyorum. Sıradaki iki kişiyi, onu deviremeden kollarından tutup yere serdim. Benim küçük kuşum ben yanında olmasam dakikalar içinde ezilirdi. Kalabalığın arasından omuzlarımla ilerlerken onu kolumun altına, yan tarafıma sıkıştırıyorum.

Clare'le kısa bir süre önce sarmaş dolaş olduğumuz bahçede silah sesleri duyuluyor. Onu pencerelere doğru çekerek içeriye baktım. İrlandalılar Şef Parsons'a ve resmi kıyafetli birkaç memura ateş ediyorlar. Valencia'ya ulaşmaya çalışıyorlar ama o kaypak yılan balığı, dikenlerin yırttığı smokini ve papyonuyla gül çalılarının oluştuğu labirentin içinden sürünerek geri dönüyor. Connor Maguire öfkeyle kükrüyor, ancak bir dakika sonra omzuna bir kurşun yiyerek gözden kayboluyor.

Valencia da Emmanuel ile aynı yöne doğru kaçıyor. Clare'i güvenli bir yere götürme arzumu bu işi sonsuza dek bitirme ihtiyacım arasında kaldım.

Clare bana bakıyor.

"Seninle olmak istiyorum," diyor sessizce. "Nereye gidersen git. Ne yaparsan yap."

Ceketimin altındaki kılıflardan Glock'lardan birini çekecek kadar tereddüt ediyorum.

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" Ona sordum.

Silahı küçük, ince eline alarak başını sallıyor. "Babam bana gösterdi."

"Arkamda duracaksın ve sana saklanmanı söylersem saklanacaksın." Tekrar başını sallıyor.

Elimdeki ikinci silahı sıkıca kavrayarak mutfığa doğru ilerliyorum. Sallanan çift kapıyı omuzlayarak geçtiğimde tam bir kaos manzarası görüyorum: parçalanmış tabaklar, lavabodan yere taşan sular, ocakta yanmaya bırakılmış tüten tavalar. Patlama sesiyle birlikte mutfak personeli kaçıştı. Ama Clare ve benim aslında burada yalnız olmadığımıza dair bir his var içimde.

Bir an sonra, bir kurşun sağ kulağımın hemen arkasındaki şarap bardaklarını paramparça ediyor.

"*Yere yat!*" Clare'e kükrüyorum ve hamur işleriyle dolu bir arabanın arkasına dalarken bu tavsiyeye kendim de uyuyorum. Clare alt dolaplardan birinin içine saklanırken iki kurşun daha havalandırma kapağından sekiyor. Kalabalık servis istasyonları arasında çömelerek koşarken, arabayı onun önüne iterek görüş alanından çıkmasını sağlıyorum.

Valencia bana ateş etmeye devam ediyor, servis tabaklarını ve büyük bir zeytinyağı kutusunu patlatıyor. Yağ yere devriliyor ve zaten fayansları kaplayan kaygan bataklığa ekleniyor.

Valencia'yı dondurucuya geri dönmeye zorlayarak ateşe karşılık veriyorum. Ondan daha iyi bir nişancıyım. Bu işi hemen bitirebilirim. Ama hâlâ Roxy'yi kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Valencia bunu kendi başına yapacak cesarete sahip değil, ya da Parsons. Kimin ellerinin onun boynuna dolandığını bilmem gerek. Onun ve oğlumun hayatını kim söndürdü?

Bu yüzden tam gözlerinin ortasına bir kurşun sıkmak yerine, ağır bir kalaylı tabak alıp kafasına fırlatıyorum ve onu tam ortasından vuruyorum. Islak zeminde ayağı kaydı ve tökezleyerek silahını tutamadı. Kükreyerek üzerine atıldım, onu belinden yakaladım ve geriye doğru savurdum. Burnu kırılana ve ağzı kanla dolana kadar yüzüne bir, iki, üç kez vurdum.

Tüten kızartma tavaları sonunda yangın alarmını çalıştırdı ya da belki de bombanın kendisiydi. Çılgınca bir tıslama sesiyle, fiskiyeler harekete geçer. Tavandan aşağı su dökülüyor. Saniyeler içinde beni ve Valencia'yı da sıırılsıklam ediyor, kan ondan uzun, dolambaçlı ipler halinde akıyor.

Onu boğazından yakalayıp hırladım, "Bitti! Uyuşturucun bende. E-postaların elimde. Her şeyi itiraf ettiğin kaset elimde. Elinde kalan tek şey hayatın ve Roxy'yi öldürmesi için kimi tuttuğunu söylemezsen onu da senden söküp alacağım."

Valencia gülüyor, saçları kafasına yapışmış, dişleri kanlı, kırık bir karmaşa.

"Ben kimseyi işe almadım," diye kekeliyor.

Çıplak ellerimle gırtlakını parçalamak için duyduğum karşı konulmaz dürtüye direniyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Hırladım. "Ben

kimseyi işe almadım. O gönüllü oldu."

"Kim!?"

Valencia gözlerimin içine baktı.

"Kardeşi," diyor. "Niall Maguire."

Ona bakıyorum, anlayamıyorum, inanamıyorum.

Sonra son parçalar da yerine oturuyor ve her şeyi net bir şekilde görüyorum. Köpek neden havlamadı. Kapılar neden zorlanmadı. Roxy neden evimize arkadaş ve aile olarak kabul ettiği adama karşı kendini savunmadı. Kendi küçük kardeşine.

"İttifakınızdan memnun olmayan sadece biz değildik," diyor Valencia, sesi boğuk ama şaşırtıcı derecede sakin. "Connor Maguire hamileliği öğrenir öğrenmez yeni bir varis planlamaya başladı. Bu da tabii ki oğlunun hoşuna gitmedi. Niall hepinizden kurtulmamıza yardım etmekten çok mutlu oldu. Kimse bir varis istemiyordu."

"Yaptım," diyorum öfkeyle.

Bununla birlikte, devasa bir bakır tabağı başımın üzerine

k a l d ı r a r a k Valencia'nın kafatasına indirmeyi planlıyorum.

"Constantine!" Clare haykırıyor, sesinde yüksek bir yalvarış notası

var. Ona bakmak için dönüyorum.

Benden durmamı istemiyor.

Orada öylece duruyor, yüzünden sular akıyor, o iri kara gözleri yaşlarla dolu.

Ve o anda, oğlumu kaybetmiş olsam da Valencia'nın bana başka bir şey verdiğini fark ettim. İstemeden, istemeden bana Clare'i verdi. Ve ben onu, zaman içinde en derin acıları bile gölgede bırakabilecek bir yoğunlukla seviyorum.

Yavaşça tabağı yere bıraktım.

O anda, derin dondurucunun kapısı patlayarak açılır ve Emmanuel dışarı fırlar. Elinde bir kasap bıçağı vardı, yüzü öfke maskesi gibiydi. Bana doğru koşuyor, bıçağı yüzüme doğru savuruyor. Tek yapabildiğim ön kolumu kaldırıp engellemek oldu.

Ama Emmanuel beni hedef almıyor. Bıçağı Valencia'nın göğsüne saplıyor. Clare'in çığlığı havayı delerken onu defalarca bıçaklıyor.

Sonra Emmanuel hiçkırta hiçkırta ağlayarak topuklarının üzerine oturur ve şöyle der: "*İzvini, kuzen!* Çok üzgünüm kuzen. Beni şehrin yukarısındaki bir bardan aldılar. Beni dövdüler, işkence ettiler. O kadar sarhoştum ki ne dediğimi bilmiyordum. Asla söylemek istemedim. Hata küçükken, beni affedebileceğin bir zamanda itiraf etmeliydim. Ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şarap sipariş ettim ama yemin ederim ne için olduğunu bilmiyordum... Buna cesaret edebileceklerini hiç düşünmemiştim..."

Önümde diz çöktü, başını eğdi.

"Her türlü cezayı kabul ediyorum," diyor. "Hayatımla ödemek zorunda kalsam bile."

Bu sefer, bir anda anladım.

Emmanuel ittifak hakkında bilgi verdi, muhtemelen sarhoş ve kafası iyiydi, tıpkı söylediği gibi. Sonra Parsons ve Valencia bu kozu ona şantaj yapmak için kullandı. Ama Roxy'yi o öldürmedi. Bana kasıtlı olarak ihanet etmedi.

Ben daha konuşmak için ağzımı açamadan bir el silah sesi duyuldu. Emmanuel'in pişmanlık ifadesi hafif bir şaşkınlığa dönüşüyor. Göğsüne bakıyor, kan beyaz gömleğinin üzerine koyu bir sel halinde yayılıyor.

Kapı aralığına dönüyorum. Şef Parsons açık çift kapının arasında duruyor, silahının namlusu hâlâ hafifçe tütüyor.

"Bir şey değil," dedi bana.

Sonra silahı yüzüme doğrulttu.

"Ne yazık ki tadını çıkarmak için fazla vaktin olmayacak." Parmağı tetiğin üzerinde kıvrılıyor.

Çenemi kaldırıyorum, benim gibi tüm erkekler için yolun sonunda yatan kaderle tanışmaya hazırım.

İkinci silah sesi duyulur ve garip bir şekilde tökezleyen Parsons olur. Yan tarafını tutarak şok ve dehşet içinde döner.

Clare onu göğsünden iki kez daha vurur.

Yere yuvarlanır, silahı fayansların üzerinden sıçrayarak uzaklaşır ve sonunda yangınların söndürüldüğü sobanın altında kaybolur.

Clare hâlâ silahı iki eliyle tutuyor, kolları kaskatı, dişlerini göstermiş.

Tam bir nefes alabilmesi için silahı elinden alıp onu göğsüme doğru çekmem gerekiyor, bu sırada dişleri kastanyet gibi birbirine çarpıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye ağlıyor. "Ne yaptım ben!" "Hayatımı kurtardın," diyorum.

Her taraftan yaklaşan siren seslerini duyabiliyorum. Artık İrlandalıların bahçede ateş ettiklerini duymuyorum. Hepsi öldürüldü mü, kaçtılar mı, yoksa hâlâ Valencia'yı mı arıyorlar bilmiyorum.

Şu anda, gerçekten umurumda değil. Beni ilgilendiren tek şey Clare'i buradan çıkarmak.

Hızlıca silahındaki parmak izlerini siliyorum ve sonra kendi parmaklarıma sardığım peçeteyle Emmanuel'in gevşek eline bastırıp iki el daha ateş ediyorum. Fıskiyeler atış artıklarını temizleyebilir ama riske girmek istemiyorum.

Sonra Clare'i kolundan yakaladım ve koşmaya başladık.

EPILOG

CLARE

Zaman acıyı azaltıyor ve benim geçmişimden ve geçmişte kalan her şeyden kopuşum da bir istisna değil. Babamın ölümüyle birlikte annem de çözülmeye başladı. Elinden geldiğince uzun bir süre yas tutan kurban rolünü oynadı, ta ki durana kadar.

Sanırım babamın suçluluk duygusu ve hayatında kendisi dışında kimseyi umursamaması hakkındaki gerçekler yardımcı oldu. Geçmişini soğukkanlılıkla reddetmesi ve neredeyse acısız bir şekilde hayatının bir sonraki aşamasına geçmesiyle, onun başından beri neyin peşinde olduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Keşke o kadar akıllı olsaydım.

"Ne düşünüyorsun, *ptitsa*?"

Penceremizin dışındaki dumanlı dağ manzarasına bakıyor, parmağımdaki kalın bantla oynuyorum. Yeminimizi edeli sadece bir hafta olmuştu, ailemi yıkan skandalın tam bir yıl sonra. Constantine'e birlikte yeni bir hayata başlamak için bizi doğduğu topraklara götürmesi için yalvardım ve ikinci kez sormasına gerek kalmadı. Kalın, kaslı vücuduna yaslanıyorum, kolunun ağırlığı beni rahatlatıyor.

"Annemin babamın planlarından ne kadar haberdar olduğunu merak ediyorum."

"Bana soracak olursanız, oldukça fazla olduğunu tahmin ediyorum." Konuyu değiştirmiyor ya da bu konuyu bilmem kaçınıcı kez açtığım için beni azarlamıyor. İşlemem ve yas tutmam için bana istediğim kadar zaman tanıyor. Constantine acı dolu bir geçmişin karmaşıklığını anlıyor.

Ona, çıplak göğsüne doğru dönüyorum ve gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve başparmağının ucuyla yanağını okşuyor. "Ne için?"

"İhtiyacım olan her yerde ve her zaman bu konu hakkında konuşmama izin verdiğin için. Şimdiye kadar peşini bırakmamı söylemediğin için."

"Ben olsam yapmazdım," diyor basitçe. "Geçmişin senin kim olduğun ve benim ondan korkmama gerek yok."

Hayata pragmatik bakışı onun en sevdiğim yönlerinden biri.

"Zaman zaman dikkat dağıtıcı bir şeyler önerebilirim," diyor, sesini alaycı bir şekilde yumuşatarak.

"Mhm," diyorum inleyerek, beni iri ve ağır gövdesinin altına sıkıştırıp çenemin yanından boynuma doğru öpmeye başladığında. "Ve ben-ooh." Nefesim kesildi. "Bunu kabul ediyorum."

Ağzını bir çıplak meme ucuma sıkıştırıp emdiğinde gözlerim kapanıyor. Kıçımı acı verecek kadar sert bir şekilde kavradığında nefes almamak için dudağımı ısırıyorum. Bir gece önce dizinin üzerinde yaptığı seksi seans da işe yaramadı. Hâlâ hamım, daha fazlasını arzuласam bile ondan hâlâ acı çekiyorum.

Beni inleyen bir öpücükle nefesimi yutuyor ve zaten sert olan sikini bacaklarımın arasına sokuyor. O içimde kayarken bileklerim parmaklarının arasında sıkışıyor.

İnliyorum, onun içimdeki hissi o kadar mükemmel ki. Beni geriyor ve dolduruyor ve zihnim bomboş kalıyor. Tek istediğim hissetmek, tenimin onunkine değmesinden zevk almak ve o içeri girip çıktıkça, neredeyse tamamen içimden çıkıyor, ancak tekrar içeri girdiğinde beni ecstasy sarsıntılarıyla parçalamak için.

Bileklerimi bırakıyor ve ben de kollarımı otomatik olarak onun kalın, kaslı omuzlarına doluyorum. İlerleyip başını benimkine doğru eğdiğinde omzunu öpüyorum. Göremediği hınzır bir sırıtışla dişlerimi oradaki kaslara geçiriyor, onun tuzlu tadının tadını çıkarıyorum.

"*Khristos!*" diye küfrediyor, itişlerini durduruyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak inliyorum. Şaşırtıcı bir zarafetle beni de yanına alarak yuvarlanıyor. Sikinın üzerine iyice yerleştiğimde, bana nadir sırıtışlarından birini veriyor.

"Ne kötü bir kızsın sen," diyor bana alaycı bir tokat atmadan önce. Dudağımı ısıyorum ve beni kalçalarından tutup kaldırıyor, sonra tekrar sikinin üzerine oturtuyor. "Sadece bunun için, işi sen yapmak zorundasın."

Ona sırtıtarak karşılık veriyorum, bedenimi onunkiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ettiriyorum. Bu hareket bana onu mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyor ve sevişmemize parmaklarımı siyah saçlarında gezdirecek kadar uzun bir ara veriyorum. "Seni seviyorum, Constantine."

Elleri yanlarımda dolaşüyor, sonra tekrar aşağı iniyor, sanki gerçekten orada olduğuna kendini ikna ediyor. "Ve seni seviyorum, Clare." Sesi hırıltıya dönüşüyor. "Şimdi sik beni, kadın."

Beni tekrar sırtüstü yatırıyor, ona binmem için sabırsızlanıyor, beni altına sıkıştırıyor ve paramparça olacağımı düşünene kadar içime giriyor.

"Tanrım," diye inliyorum. "Constantine, *siktir*." Bedenim onunkinin altında titrerken gözlerim kapanıyor. Bir başka sert hamleyle içime boşalıyor. Vücudum tamamen teslim olurken onun her şeyini alıyorum. Mutluluk beni tepeden tırnağa sarıyor, ta ki alnı benimkine düşene ve birlikte nefes nefese kalana dek.

"İşte, şimdi," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Bir şey mi diyordun?"

Tutarsız ve karmakarışık bir şeyler mırıldanıyorum.

"Neydi o?" Hâlâ sırtıyor ama şimdi gözleri yarı kapalı. "Ne diyordun?"

"Kahve. Kahve istiyorum."

Kıkırdayarak içimden çıkıyor ve bir bez almak için banyoya yöneliyor. "Orada kal. Ben sana getiririm."

Pencereden dağlara, gökyüzünün parlak mavisine ve uzakta, memleketini soluk maviler ve pembelerden oluşan nefes kesici bir silüetle süsleyen görkemli binalara bakıyorum. İçimi çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Konstantin

CLARE'i küçük bir çocukken annemle birlikte geldiğim KARELIA'ya götürüyorum. Burada ağaçlar tarih öncesi boyutlara ulaşıyor, bir evden daha büyük kayaların üzerinde büyüyor, pırıl pırıl şelaleler dipsiz havuzlara dökülüyor. Burası Rusya'nın en güzel yeri. Issızlık'ta yaşadığı onca çirkinlikten sonra Clare'e dünyanın onun için hâlâ güzel ve güvenli olduğunu göstermek istiyorum. Benimle olduğu sürece.

Onu her yakınıma çektiğimde, elimi sahiplenici bir şekilde onunkinin üzerine koyuyorum, parmağındaki altın kordona dokunuyorum, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan prangaya. Bu asla kaçmak istemediğim tek tutsaklık. Atomlardan başka bir şey olmayana kadar o benim, ben de onunum... ve belki de bunun da ötesinde.

Benim için mümkün olduğunu hiç düşünmediğim derin bir memnuniyetle doluyum.

Clare bana huzur veriyor, her dakika, her saat.

Onun sıcak, tatlı kokusu ve alçak, yumuşak sesi hayatımın temel taşı haline geldi. Artık uğruna yaşadığım şeyler.

Galanın çılgınlığı yatıştıktan sonra Issızlık'a döneceğimizi düşünmüştüm. E-postaları, kayıtları ve Valencia ve Parsons'la ilgili elimdeki tüm kanıtları yayınladım. Avukatım mahkûmiyetimi gıyabımda bozdurdu ve babam yeni polis şefiyle Bratva'nın her zaman olduğu gibi rahatça faaliyet göstermesini sağlayacak bir anlaşmaya aracılık etti.

Bunun yerine kendimi hayatımın ilk tatilinde, Clare'i Moskova, St. Petersburg, Soçi ve şimdi de Karelya'da gezerken buluyorum. İşle ilgili kaygılarım uzak ve hayalperest görünüyor. Beni sadece Clare ve şimdi ve burada olanlar ilgilendiriyor.

Niall Maguire Dublin'e kaçtı ve Connor Maguire onun kaçmasına izin verdi. Connor'ın öfkesinin her şeyi tükettiğinden eminim ama yine de oğlunu hak ettiği şekilde cezalandırmayı kendine yediremedi.

Niall'ın peşine düşüp onu öldürmeyi planladım. Yine de bunun için bile Clare'i terk etmekten nefret ediyorum. Bir günlüğüne bile olsa, bir günlüğüne bile olsa

tek saat.

Daha merhametli bir adam olmadım, ama belki daha sabırlı biri oldum.

Clare'in hafif ayak sesleri, kulübeyi kaplayan eski oriental halıların üzerinden geçerek arkamdan yaklaşıyor. Her zamanki gibi sessiz olabilir ama bana asla sinsice yaklaşamayacak. Dönüp onu yakalıyorum, havada savuruyorum ve sertçe öpüyorum.

"Dikkat et!" diyor nefes nefese.

Onu yere bıraktım, parlak gözlerine ve kızarmış yanaklarına baktım.

"Bana ne zaman dikkatli olmamı söyledin?" Talep ediyorum. "Ya da sana daha hafif davranmamı?"

Clare gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama bu imkânsız. "Bazı şeyler değişir," diyor.

"Ne gibi şeyler?"

"Partimizdeki insan sayısı, belki de..." diyor.

Şimdi kalbim hızla çarpıyor ve ender rastlanan bir duyguya kapılıyorum: Korkuyorum. Onu doğru anlamadığımdan korkuyorum.

"Bana söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Başını sallıyor, güzelce kızarıyor. "Sanırım birkaç hafta önce oldu. Üstü açık arabanın arkasında..."

İçimden bir sevinç çığlığı kopuyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Onu tekrar kollarıma almak istiyorum, ama bunun yerine elimi hafifçe karnına koymak için sahip olduğum tüm öz kontrolü topluyorum.

"Hareket ettiğini hissediyor musun?" Ben soruyorum.

"Henüz değil," diyor. "Daha çok erken. Ama kesinlikle farklı hissediyorum."

İkimiz de bir an sessiz kaldık, sanki elimin altındaki minik kalp atışını duyabilecekmişiz gibi dinledik.

"Ben de farklıyım," diyorum ona. "Sen beni değiştirdin. Daha önce asla böyle hissedemezdim."

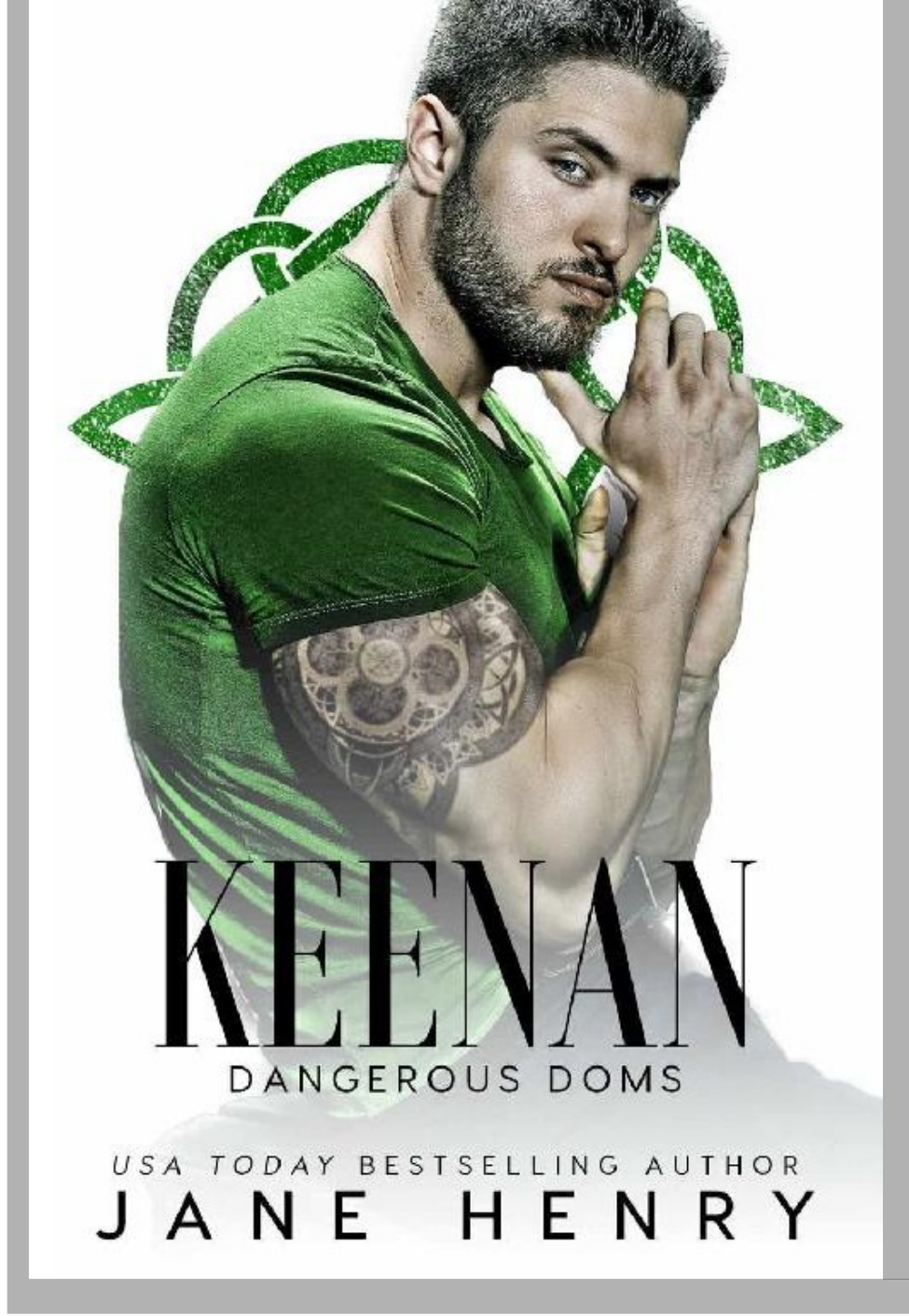
"Ne gibi?" Clare soruyor.

"Mutlu gibi. Çok, çok mutluyum."

UMARIZ ORTAK YAZIMIZI BEĞENMIşSİNİZDİR,

TEşEKKÜR EDERİZ! ♥

S I R A D A şU KİTAPLARI ÖNERİYORUZ →

KEENAN

Ballyhock'un sarp kayalıklarında oturduğum yerden sahile vuran dalgaları izliyorum. Güçlü. Güçlü. Ölümcül. Bana o kadar tanıdık gelen bir kombinasyon ki beni rahatlatıyor. Alarmımın çalmasına daha iki saat var ama Seamus McCarthy toplantıya çağırdığında

nerede olduğunuz ya da ne yaptığınız önemli değil, Klan'ın adamları cevap verir.

Bugün neden toplantıya çağırdığınızı bildiğimi sanıyorum ama babamı da tahmin yürütmeyecek kadar iyi tanıyorum. En büyük yasadışı silah sevkiyatlarımızdan biri önümüzdeki hafta güvenli limanımıza ulaşacak ve önümüzdeki ay boyunca, arkamdaki uçurumda bulunan evden dağıtımı denetleyeceğiz. Geçen hafta ayrıca babam emekli olup ben tahta geçene kadar bizi rahatlatacak milyonlarca dolarlık bir anlaşmaya imza attık. Ama yaklaşan eylemlerimizde bir şeyler doğru değil. Yine de, yürüttüğümüz yasadışı ticaretle uğraşırken, nadiren öyle olur. Klan'ın yüksek rütbeli bir adamı olarak, dönmeyi ve tepki vermeyi öğrendim. İçgüdülerim hazır.

Mayıs ayının başlarında güneş tam olarak sabah 5:52'de doğuyor ve ben onu nadiren izleyebiliyorum. Bu sabah, gün ağarmadan ve toplantımızdan önceki küçük sessizlikte uçurumun kenarına geldim. Ailemin işi için Alpler'in en yüksek tepelerinden Ölü Deniz kıyılarının derinliklerine, Serengeti'nin uçsuz bucaksız genişliğine ve Eyfel Kulesi'nin tepesine kadar dünyayı dolaştım. Ama burada, tam burada, Ballyhock kayalıklarının tepesinde, çocukluk evimin kapısından birkaç adım ötede, İrlanda Denizi'ne bakan yerde olmayı seviyorum. Atalarımızın ruhlarının bu kıyılarda dolaştığını söylüyorlar ve bazen sabahın erken saatlerinde onları, güzel, acımasız Keltleri ve Vikingleri, korkusuz ve cesur olanları görebildiğimi hayal ediyorum.

Sert bir rüzgâr çıkıyor ve ceketimi vücuduma daha sıkı sarıyorum. Spor kıyafetlerimi giydim, zaman kalırsa toplantımızdan sonra egzersiz salonuna gideceğim. Göreceğiz bakalım. Babamın başka fikirleri olabilir.

Sahibini görmeden önce ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. "Olay nedir, Keenan?"

Boner yanımdaki düz kayaya oturuyor, kollarını bükülmüş dizlerine dayıyor ve matarasından bir yudum alıyor. Uzun boylu ve sırkı gibi, zayıf vücudu uykuda bile hiç durmuyor. Sürekli vuran, sallanan, bir o yana bir bu yana hareket eden Boner, sekiz haftalık bir golden retriever'in enerjisine sahip. Küçük kuzenim, birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz, ikimiz de Klan'da büyüdük. Benim için bir kardeş gibidir.

"Eh, yok bir şey," diyorum ona, şişeden gelen bir teklifi el sallayarak. "Aklını mı kaçırdın sen? Kafana vuracak, bunu sen de biliyorsun."

Eğer babam onu günün bu erken saatinde, önünde koca bir iş günü varken içerken yakalarsa, kelleler uçar.

"Ah, doğru," diyor bana sırtarak ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek, kelimeleri abartılı ve zor anlaşılır. "Erkeksi *fiziğin* üzerinde çalışmaya başlamadan önce o enerji bokunu iç. Ve her neyse, yüksekte atmayı bırak. Nolan benden daha fazla banjax'lı."

Çenemi sıktım ve kendi kendime homurdandım. *Hay sikeyim*. Nolan, Klan'ın en küçüğü ve benim küçük kardeşim, sarı saçları ve yeşil gözleriyle annemi daha ana rahmindeyken büyülemişti. Annemin koruyucu kolları tarafından korunan çocuk ne babamın ne de benim kemerimi hissetti ve bu belli oluyor. Küçükken onu daha fazla hizaya getirmedığım için pişmanım.

"Elbette öyle," diye mırıldandım. "İkiniz de daha iyi bilmelisiniz."

Boner iyi huylu bir tavırla, "Yapma Keenan," dedi. "İrlandalıların günün hangi saatinde olursa olsun biraz içkiyle en iyisini yaptığını benden daha iyi biliyorsun."

Onları en iyileriyle birlikte geri fırlatabilirim, ama sarhoş olmanın da bir yeri ve zamanı var ve geçim kaynağımızın son durumunu öğrenmemize dakikalar kala, öyle değil mi? Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

O benim kuzenim ve ben de ondan biraz daha büyük olmama rağmen Boner başını sallayıp ayağa kalkıyor. Tahtın varisi ve Klan Kaptanı olarak, rütbe olarak onun üstündeyim. O ve diğerleri bana itaat eder.

Eve giden taş patikadan yukarı doğru yürürken nefesini tutamadan "sevişmeye ihtiyacı var" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

"O da ne?" diye sordum.

"Eh, bir şey yok," diyor bana sırtarak. "Hiçbir şey değildi."

"Beni duydun."

"Yüzüme söyle, orospu çocuğu," diyorum iyi huylu bir şekilde. Tam bir baş belası ama o orospu çocuğunu seviyorum.

"*Dedim* ya," diyor yüksek sesle. "Biriyle *yatman* lazım. O kaltak seni terk edeli ne kadar oldu?"

Eve doğru yürümeye devam ederken gözlerimin kısıldığını hissediyorum. "*Beni* terk *mi* etti? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ondan ayrıldım." Adını bile söylemeyeceğim. O benim için ölü. Birçok şeye tahammül edebilirim ama yalan söylemek ve aldatmak tahammül edemeyeceğim iki şey.

"Ne kadar sürer?" diye sorar.

Üç ay, iki hafta ve beş lanet gün oldu. "Birkaç ay," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Tanrım, Keenan," diye mırıldanıyor. "Bu gece benimle kulübe gel, seni iyileştirelim."

Homurdanıyorum. "Her şey hazır."

Nolan ve Boner'ın sık sık gittiği köhne kulübü ziyaret etmek gibi bir niyetim yok. Bir kere gittim ve bu benim için yeterliydi.

Boner başını sallar. "Sen sadece antrede bulundun, Keenan," der kaşlarını bilerek sallayarak. "Oradan hiç *geçmedin*. Gerçek kalabalığın toplandığı yere değil."

"Her şey hazır," diye tekrarlıyorum, yine de merakımın arttığını itiraf etmiyorum.

Aile mülküne giden kayalık patika büyük, kabaca yontulmuş granitle döşenmiştir, dik eğim evimizi ve karargahımızı özel tutmak için tasarımıımızın bir parçasıdır. Körfeze bakan kayalıklara doğru her yürüyüşümde saydığım otuz beş taştan oluşan patika yol, evimizin girişi olan kalın, ferforje bir kapıya açılıyor. On iki yatak odası, beş resepsiyon odası, devasa bir mutfak, egzersiz odalarımızın bulunduğu bitmiş bir bodrum, kütüphane ve özel sorgulama odalarıyla babamın babasından miras kalan malikânenin değeri tahminen on bir milyon avro. Klan'ın soy ağacımız dışındaki erkekleri, mülkümüzün bir mil yakınında yaşıyor, tüm mülkler kardeşliğe ait, ancak kardeşlerim ve ben burada ikamet ediyoruz.

Evlendiğimde - Klan Lideri olarak tahta geçmeden önce bir gereklilik - üçüncü katın tamamı bana miras kalacak ve annemle babam, babamın ailesinin onlardan önce yaptığı gibi doğu kanadına çekilecekler.

Evlendiğim zaman. *Tanrı aşkına*. Bu şart, bir celladın bıçağının keskin kenarı gibi başımın üzerinde asılı duruyor. Düğün yoksa, miras da yok. Ve eski kız arkadaşımın ihaneti hala aklımdayken böyle bir şeyi düşünemiyorum bile.

Kimliğimi evimizi çevreleyen büyük, ağır siyah kapıya doğru sallıyorum ve bir tıkırtı ve vızıltıyla kapılar açılıyor. Büyük büyükbabam bu evi satın aldığı anda, orijinal Toskana yapısını yerinde tutmuş. Evi yaptıran milyoner İtalya'nın Toskana bölgesinden gelmişti ve Toskana esintili orijinal bahçe bugün bile mükemmel bir şekilde korunuyor. Söğüt ağaçlarıyla kaplı ve iyi kesilmiş çitlerle çevrili bahçede, taştan yapılmış banklar ve kemerler görkemli, asırlık bir hava katıyor. Mayıs ayında çiçekler tamamen açıyor; leylaklar, süsenler ve ekzotik menekşe alıç, birleşik kokuları büyüleyici. Annemin yaptırdığı çeşmenin kısık şırıltısı, sinirlendiğimde ya da sıkıntılı olduğumda beni rahatlatır. Kana bulanmış ellerimi o çeşmede yıkadım ve babamın en küçük kardeşi ve en sevdiğim amcam Ri- ley gömüldüğünde başımı onu çevreleyen soğuk taşlara koydum.

Bahçenin önünden geçiyoruz ve Boner'in kulüp ve dün gece şaplak attığı, bağladığı ve becerdiği güzel küçük Galli sarışın hakkında gevezelik etmesini dinliyorum, ama şişesine tekrar uzandığında, elinden çekip alıyorum ve kesinlikle cebime atıyorum.

"Keenan, Tanrı aşkına-"

"Toplantıdan sonra alabilirsin," diyorum ona. "Artık dalga geçmek yok, Boner. Bu ciddi bir iş ve bu işe yarım yamalak girmeyeceksin, duydun mu?"

Çenesini sıkmasına rağmen cevap vermiyor ve sonunda rahat bir şekilde başını sallıyor. Onu babamın emrettiği cezadan kurtarıyorum ve kendimi de bu cezayı uygulamak zorunda kalmaktan kurtarıyorum. Büyük merdivenleri tırıs tırıs çıkıp ön kapıya varıyoruz ama biz daha kapıyı açmadan devasa giriş kapısı açılıyor ve Nolan sırtarak kapıda duruyor.

"İkinizle burada karşılaşmak ne güzel," diyor tiz bir sesle. "Bugün hiçbir malınıza ihtiyacımız olmayacak."

Kapıyı kapatır gibi yapıyor ama ben onu iterek geçip eve giriyorum. Nefesinin altında Boner'e bir şeyler söylüyor ve yemin ederim Boner de benim tekrar sevişmemle ilgili bir şeyler söylüyor. Hayatımda bir kez olsun, umarım babam bu toplantıdan sonra beni dayak atmakla görevlendirir. Çok gerginim. İyi bir kavgaya ihtiyacım var.

"Keenan." O kadar dalmışım ki, toplantı odamızın karanlık kapısında duran Peder Finn'i fark etmiyorum. Yakası takılı, siyah rahip kıyafetleri özenle ütülenmiş, tepedeki ışık parlak siyah ayakkabılarını parlatıyor. Bugün için giyinmiş olmasına rağmen gözleri yorgun. Görünüşe göre bütün gece çalışmış olan tek kişi Boner değil.

"Baba."

Peder Finn babamın küçük kardeşi olmasına rağmen ona hiçbir zaman amca demedim. Annem bana küçük yaşta bir din adamına, akrabası bile olsa, baba diye hitap edilmesi gerektiğini öğretti. Onu burada görmek beni şaşırtmadı. O da en az babam kadar McCarthy ailesinin bir parçası ve yaptıklarımızın hepsinden olmasa da çoğundan haberdar. Yine de kiliseye ve ailemize olan sadakatini asla uzlaştıramadığı için bu durum onu rahatsız ediyor.

Benden daha kısa boylu, saçları dökülmüş, şakaklarında ve sakalında gri bukleler var. İkimiz arasındaki tek benzerlik Mc Carthy ailesinin yeşil gözleri.

Ailemin topraklarında bulunan kilisenin, Kutsal Aile'nin papazı olan Peder Finn'in McCarthy Klanı'yla olan ilişkisinden yerel halk sadece gizli konuşmalarında bahseder. Resmi olarak, o sadece benim amcam. Özel olarak ise en güvendiğimiz danışmanımız. Peder Finn bu toplantıya geldiyse, bize haberleri var demektir.

Babamın ofisinin kapısını açık tutuyor ve içeri girdiğimde babamın çoktan masaya oturmuş olduğunu görüyorum. Bu sabah sadece yakın çevresini çağırdı, kan bağı olanları: Nolan ve Cormac, kardeşlerim, Boner, Peder Finn ve ben. Gerekirse, ilk toplantımızdan sonra Klan'ın geri kalanını da konseye çağıracağız.

"Çocuklar," diyor babam, Nolan'ı, Boner'ı ve beni selamlayarak.

Babam masanın başında oturuyor, sırtı dimdik, parmaklarının uçlarını dua eder gibi birbirine bastırmış. Altmış üç yaşında, Şef olarak emekli olmasına sadece iki yıl kalmış olmasına rağmen fiziksel olarak formunu koruyor. Şakaklarındaki tuzlu ve biberli saçları küçük kardeşi kadar kırışmamış. Onu genç tutan şeyin annesi olduğu konusunda şaka yapıyor ve bence bunda doğruluk payı var. Annem ondan on yaş küçük ve otuz üç yıl önce görücü usulüyle evlendiklerinden beri birlikteler. Ben ilk çocuklarıymışım, Cormac ikinci, Nolan ise üçüncü, gerçi babam benden önce doğan ve bebeklikten öteye gidemeyen birkaç kızıdan bahsetmişti. Gerçi annem onlardan bahsetmiyor. Acaba annemin parlak gri gözlerinin etrafındaki çizgilerin nedeni Kutsal Aile'nin mezarlığında yatan küçük mezarlar mı? Asla bilemeyebilirim.

Babamın yanındaki yerime oturuyorum ve Nolan ile Boner'i sert bakışlarla süzüyorum. Boner haklı. Nolan'ın gözleri kan çanağı ve cam gibi ve masaya oturduğunda biraz yalpaladığını fark ediyorum. İrlandalı erkekler içkiye yabancı değildir, biz de istisna değiliz ama Nolan'ın aşırıya kaçtığından endişeleniyorum. Onunla bu konuyu daha sonra konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Ayık kalamadığı için işlerimizi mahvetmesine göz yummayacağım. Masaya yığılmasını izliyorum ve boğazımı temizliyorum. Gözleri benimkilere geliyor. Başımı sallıyorum ve ayakkabılarımı düzeltiyorum. Başını sallayarak daha dik oturuyor.

Ortanca kardeş Cormac solumda oturuyor ve her şeyi fark ediyor. Boyu 1.80, grubumuzun devi ve uygun bir şekilde baş kemik kırıcımız. Bir tutam kıvrıcık, koyu kahverengi saç ve gür sakalıyla yirmi beş yaşından daha yaşlı görünüyor.

O bana başını sallıyor, ben de ona. Nolan hakkındaki endişelerimizi daha sonra konuşacağız, babamızın huzurunda değil. Ya da diğerlerinin, gerçekten.

"Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkürler çocuklar," diye başlıyor babam, elini alnında gezdirerek. Elinde daha önce hiç fark etmediğim bir titreme fark ediyorum ve içimi çekiyorum. Yaşlanıyor.

"Bu sabah erken saatlerde Peder Finn'in bize iletmesi gereken önemli bir şey olduğunu öğrendim." Boner ve Nolan'a sabit bir bakış attı. "Ve bazılarınız henüz yatmadığına göre, tabiri caizse demir sıcakken dövmemiz gerektiğini düşündüm."

Nolan ve Boner kıvranırken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Boner'in babası öldüğünde, şirketimizdeki az sayıdaki hayduttan biri olan babam Boner'i kanatları altına aldı ve ona kendisinden biri gibi davrandı. Ben de o orospu çocuğunu kardeşim gibi severim. İçinde biraz palyaçoluk olsa da, olabildiğince sadıktır ve gördüğüm herkes kadar hızlı bıçak çeker, atış poligonunda nişan alır. Klan için her yönden bir değer. En azından ayık olduğu zaman.

Şimdi hem benim hem de babamın bakışları altında biraz kıpırdanıyor. Babam buradaki herkesi takip eder, Boner da istisna değil.

"Sanırım en iyisi Peder'in kendi adına konuşmasına izin vermem, çünkü ayin için erken ayrılması gerekiyor." Hiçbirimiz gözümüzü bile kırpmıyoruz, Peder'in görevleri bir alışveriş listesi kadar sıradan. Tanrı'nın halkına ve bize karşı görevlerinin yan yana gelmesine alışkınız. Bunu uzun zamandan beri bir yaşam biçimi olarak kabul ediyoruz. Yine de çiğnemediği belirli bir kuralı var ve ona duyduğumuz saygıdan dolayı Klan'ın iç işleyişinin çoğunu ondan saklıyoruz. Kiliseye cömertçe bağışta bulunuyoruz ve Tanrı'nın kendisi bağışlarımızı bir tür dindarlık olarak görmese de, Kutsal Aile ve Ballyhock halkı kesinlikle görüyor.

Peder Finn babamın solunda oturuyor, ağır gri kaşları birbirine yaklaşmış.

"Teşekkür ederim, Seamus." Babama Hristiyan ismiyle hitap eden tek kişi o ve annem. Finn çelik gibi yumuşak ve nazik bir tonda konuşuyor: İrlanda mafyasına kan bağıyla bağlı bir Tanrı adamı.

Babam başını sallayıp arkasına yaslanıyor ve bakışlarını küçük kardeşine dikeyyor.

Babam boğazını temizliyor. "Bir süredir üzerinde çalıştığınız... silah anlaşmasıyla ilgili haberlerim var."

Babam gözünü kırpmıyor, ben de hiçbir kardeşimle göz göze gelmiyorum. Babamla mesleklerimizi hiç bu kadar açık konuşmamıştık, ama babamız gibi o da her şeyi görüyor. Kilise

Denetlediği yer, doğuda körfeze bakan malikânemiz ile batıda Ballyhock'un cephaneliği arasında sıkışmış durumda. Yine de, en kârlı girişimimize bariz bir şekilde isim vermesi eşi benzeri görülmemiş bir durum.

Pek çok şeyle uğraşmamıza rağmen McCarthy Klanı olarak iki ana gelir kaynağımız var: silah kaçakçılığı ve tefecilik. Her ikisi de yasal olmasa da, Peder Finn rakip klanımız olan güneyli Martinlerin uğraştığı daha ağır gelir kaynaklarından uzak durmamız konusunda ısrar etti. Onlar gasp, eroin ithalatı ve bizim yaptığımızdan çok daha fazla kontratlı vurgunla tanınırlar. Annemle babam evlenmeden önce rakiptik, babam tahta geçtiğinden beri ateşkes yaptık. Hem babası hem de rakibimizin eski şefi Amerikan mafyası tarafından öldürüldü; bu çifte cinayet o zamandan beri sürdürdüğümüz bir ateşkes oluşturdu.

"Devam et," dedi babam.

Peder Finn ikinci kez boğazını temizliyor. Yumuşak sesiyle, "Ekmeğinizi nereden bulmayı planladığınızı bilmediğimi söylememe gerek yok," diyor. "Özellikle de en başından beri size tavsiyelerde bulunduğum için."

Babam başını sallıyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. Kardeşi bilgi aktarırken acele etmiyor ve babam sabırlı bir adam değil. "Devam et," diye tekrarlıyor babam, bu kez sesi daha sert.

"En son satın aldıklarınızın çalınmasının arkasında Martinler var," diyor üzüntüyle, çünkü Klan'dan hırsızlık yapmanın bir savaş eylemi olduğunu biliyor. "Ancak onların hırsızlığı sadece başlangıç. Bu sizin madenciliğinizi azaltmak için bir komploydu. Yaza kadar silah kaçakçılığınızı tamamen taşeronlara devretmeyi planlıyorlar. Yakınlarda onlara içeriden bilgi veren bir bağlantıları var ve ben bu içeriden bilginin nereden geldiğini biliyorum."

Boner parmak eklemlerini kırıyor, dövüşmeye hazır. Nolan birden ayılıyor ve Cormac'ın iri, kaslı vücudunun yanımda gerildiğini hissedebiliyorum. Benim karnım da beklentiyle sıkışıyor. On yıllardır süren ateşkesimizi kesin ve şiddetli bir şekilde sona erdirecek olan eldiveni fırlatmaya hazırlanıyorlar.

"Nerede olabilir?" Ben soruyorum.

Finn tekrar boğazını temizler. "Bildiğim tüm kuyrukları size anlatmaya yetkim yok," diye söze başlıyor.

Boner ona ters ters bakar. "Nedenmiş o? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Baba elini kaldırarak sabır diliyor.

"Yeter, Boner," diye emrediyorum. Ailemde yazılı olmayan bir kural vardır, Peder'e vermediği bilgiler için baskı yapmayız. Ara sıra günah çıkarma odasının mahremiyetinde kendisine verilen bilgileri aktardığından şüpheleniyorum, ki bu onun için büyük bir günah. Peder Finn karmaşık bir adam. Bize verdiği bilgileri alır ve geri kalanını kendimiz bir araya getiririz.

"Yine de sana biraz verebilirim," diye devam ediyor Baba. "İhtiyacınız olanı deniz fenerinde bulacağınıza inanıyorum."

Kendi kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissediyorum.

"Deniz feneri mi?" Nolan soruyor. "Onu tekmeleyen yaşlı akıllının evi mi?"

"Jack Anderson," diyor baba sıkıca.

Deniz fenerinin bekçisi olan eksantrik yaşlı adam geçen ay kalp krizi geçirerek Ballyhock'u bekçisiz bıraktı. Birisi deniz fenerinin önündeki yeşillikte cesedini gördü ve araştırmaya gitti. Adam çoktan ölmüştü.

Deniz fenerleri artık dijital olarak işletildiğinden, artık bir bekçiye ihtiyaç duymadığından, kasaba yerine birini işe almadı. Buralardaki çoğu deniz feneri bekçisi, ihtiyaçtan çok nostalji uğruna görevde tutuluyor.

Bahsettiğimiz, arazimizin kuzeyindeki deniz fenerinde yaşayan adam aklını kaçırmıştı. Yılda sadece birkaç kez dükkânlarını satın almak için kasabaya gelir, sonra da evinde sakladığı kuru mallarla geçinirdi. Kasabaya ve kütüphaneye yaptığı bu ziyaret dışında dış dünyayla hiçbir bağlantısı yoktu ve geldiği zaman insana çılgın bir bilim adamını hatırlatıyordu. Amerika'dan gelen bu adam, dağınık beyaz saçları ve yırtık pırtık giysileriyle Einstein'ın biraz daha yaşlı ve ağır versiyonuna benziyordu. Nefesinin altında küfürler mırıldanır, eski püskü bir bastonla yürürdü ve küçük çocuklar

yaklaştığında ondan uzaklaştırdı. Her zaman omzunda, kütüphanede yenilediği kitaplarla dolu büyük bir çanta taşırdı.

Peder Finn önce Nolan'a cevap vermez, bakışlarını ondan ayırmaz. "O zaman hepimiz biraz akıl hastası değil miyiz, Nolan?" diye soruyor sessizce. Nolan rahatsız bir şekilde başka tarafa bakar.

"Sanırım," diye mırıldanıyor sonunda.

Peder iç çeker. "Size söyleyebileceklerim bu kadar çocuklar. Devam etmek için yeterli. Eğer silah anlaşmalarınızı güvence altına almak, Klan'ın mali refahını sağlamlaştırmak ve en önemlisi de Bally-hock'ta barışı korumak istiyorsanız, o zaman hemen deniz fenerine gitmenizi tavsiye ederim." Ayağa kalktı ve babam elini sıktı. Ben de ayağa kalkıyorum ama elini sıkmak için değil. Sorularım var.

"Deniz feneri bekçisi de işin içinde miydi?" Ben sordum. "Rakiplerimizle dost muydu? Deniz fenerinde ne bulabiliriz ki?"

Deniz fenerinin *içinde* mi? Küçük deniz fenerinin içinde bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama olmalı. Kendimi bildim bileli yaşlı adam orada yaşıyordu. Çit düzelticiden fazlasını alamayan küçük bir baraka dışında arazide ev yok.

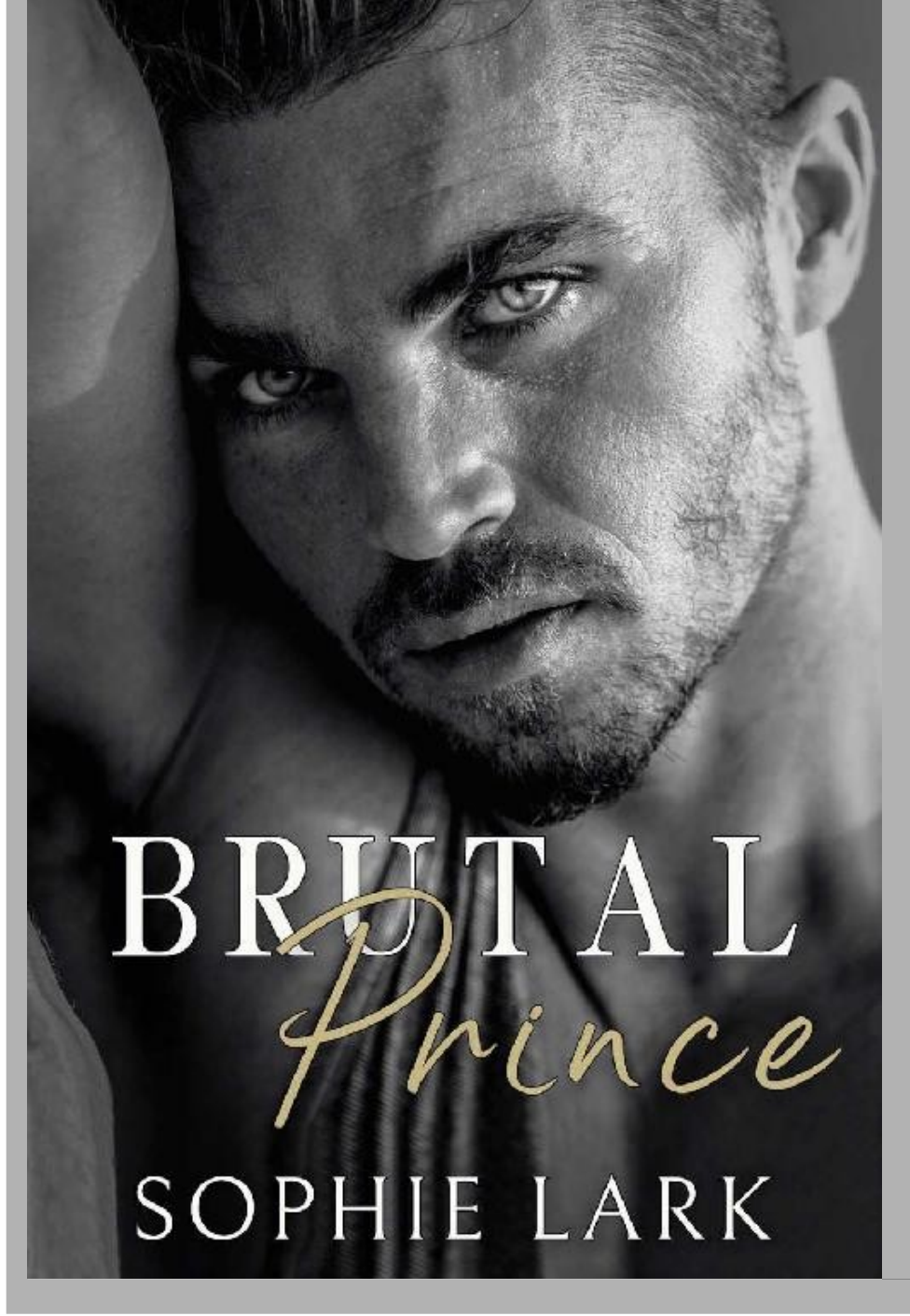
Babam bana elini kaldırıyor ve Cormac yanımda mırıldanıyor, "Sakin ol, Keenan."

Peder Finn bize şimdiye kadar verdiği en büyük bombayı attı ve benden sadece oturup itaatkar bir şekilde başımı sallamamı mı bekliyorlar?

"Sen daha fazlasını biliyorsun baba," diyorum ona. "Çok daha fazlasını."

Peder Finn gözlerime bakmıyor, ama gitmek üzereyken omzunun üzerinden konuşuyor. "Deniz fenerine git, Keenan. İhtiyacın olanı orada bulacaksın."

[DEVAMINI OKU](#)

AIDA GALLO

Havai fişekler gölün üzerinde çiçek a ç ı y o r , berrak gece havasında asılı kalıyor, ardından ısıltılı bulutlar halinde aşağıya sürüklenerek suyun üzerine çöküyor.

Babam ilk patlamada irkilir. Gürültülü ya da beklenmedik şeylerden hoşlanmaz. Bu yüzden bazen onu sinirlendiriyorum.

-Kendim gibi davranmaya çalıştığım da bile bunların ikisi birden olabiliyorum.

Mavi ve altın ışığın aydınlattığı çatık kaşlarını görüyorum. Evet, bana baktığında kesinlikle aynı ifadeyi takınıyor.

"İçeride yemek ister misin?" Dante ona sorar.

Sıcak bir gece olduğu için hepimiz güvertede oturuyoruz. Chicago, Sicilya gibi değil; açık havada yemek yeme fırsatını her zaman değerlendirmek zorundasınız. Yine de trafik sesi olmasa kendinizi bir İtalyan üzüm bağında sanabilirsiniz. Masa, üç nesil önce eski ülkeden getirilen rustik çanak çömleklerle donatılmış ve tepedeki pergola, Papa'nın gölge için diktiği tilki üzümeleri tarafından kalın bir şekilde örtülmüş. Tilki üzümelerinden şarap yapamazsınız ama en azından reçel için iyidirler.

Babam başını sallıyor. "Burası iyi," diyor kısaca.

Dante homurdanıyor ve tavuğu ağzına tıkmaya devam ediyor. O kadar büyük ki çatalı elinde komik bir şekilde küçük görünüyor. Her zaman açlıktan ölüyormuş gibi tabağına eğilerek yer.

Dante en büyükleri, bu yüzden babamın sağ tarafında oturuyor. Nero solda, Sebastian da onun yanında. Ben masanın ayak ucundayım, eğer hayatta olsaydı annemin oturacağı yerde.

"Tatil nedir?" Sebastian bir başka havai fişek gösterisi gökyüzüne yükselirken şöyle diyor.

"Bu bir tatil değil. Nessa Griffin'in doğum günü," diyorum ona.

Griffin'lerin saray gibi malikanesi Gold Coast'un kalbinde, gölün hemen kenarında yer alıyor. Şehirdeki herkesin küçük prenseslerinin bir parti verdiğini bilmesini sağlamak için havai fişekler patlatıyorlar - sanki zaten Olimpiyatlar ve Oscar'lar gibi tanıtılmamış gibi.

Sebastian bilmiyor çünkü basketbol dışında hiçbir şeye dikkatini vermiyor. O kardeşlerimin en küçüğü ve

En uzun. Chicago State'te tam burs kazandı ve o kadar iyi ki kampüste onu ziyarete gittiğinde kızlar gittiği her yere bakıp kıkırdıyor ve bazen cesaretlerini toplayıp ondan tişörtlerini imzalamasını istiyorlar.

"Nasıl olur da biz davet edilmeyiz?" Nero alaycı bir şekilde söylüyor.

Davet edilmedik çünkü Griffinlerden nefret ediyoruz ve tam tersi de geçerli.

Davetli listesi özenle seçilecek, sosyetikler, politikacılar ve işe yararlıkları ya da şöhretleri için seçilmiş herhangi biriyle doldurulacak. Nessa'nın bunlardan herhangi birini tanıyacağından şüpheliyim.

Onun için gözyaşı döktüğümünden değil. Babasının Demi Lovato'yu sahne alması için tuttuğunu duydum. Yani, Halsey değil ama yine de oldukça iyi.

"Oak Street Tower'daki son durum nedir?" Babam Dante'ye parmesanlı tavuğunu yavaşça ve titizlikle keserken söylüyor.

Oak Street Tower'ın ne durumda olduğunu zaten çok iyi biliyor, çünkü Gallo İnşaat tarafından yapılan her şeyi takip ediyor. Sadece konuyu değiştiriyor çünkü Griffin'lerin şampanya yudumlayıp Chicago'nun önde gelenleriyle anlaşmalar yaptığı düşüncesi onu rahatsız ediyor.

Griffin'lerin ne yaptığı umurumda değil. Kimsenin bensiz eğlenmesinden hoşlanmamam dışında.

Babam ve Dante kule hakkında konuşurken Sebastian'a "Oraya gitmeliyiz" diye mırıldandım.

"Nerede?" diyor umursamaz bir şekilde, büyük bir bardak sütü yudumlarken. Geri kalanımız şarap içiyor. Sebastian top sürme, mekik çekme ya da çirkin devlerden oluşan takımının antrenman için yaptığı her ne haltsa onun için en iyi formda kalmaya çalışıyor.

"Partiye gitmeliyiz," diyorum sesimi alçak tutarak.

Nero hemen canlandı. Başını belaya sokmak her zaman ilgisini çeker. "Ne zaman?" diyor.

"Yemekten hemen sonra."

Sebastian, "Listede adımız yok," diye itiraz ediyor.

"Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Bazen senin Gallo olup olmadığını bile merak ediyorum. Sen de mi kırmızı ışıktan geçmekten korkuyorsun?"

En büyük iki kardeşim tam birer gangster. Aile işinin pis kısımlarını onlar hallediyor. Ama Sebastian NBA'e gideceğini sanıyor. Bizden tamamen farklı bir gerçeklikte yaşıyor. İyi bir çocuk, yasalara uyan bir vatandaş olmaya çalışıyor.

Yine de yaşça bana en yakın olan o ve muhtemelen en iyi arkadaşım, her ne kadar tüm kardeşlerimi sevsem de. O da bana sırtarak "Geliyorum, değil mi?" dedi.

Dante bize sert bir bakış attı. Hâlâ babamızla konuşuyor ama bir şeyler planladığımızı biliyor.

Hepimiz tavuğumuzu bitirdiğimiz için Greta panna cotta'yı getirdi. Yaklaşık yüz yıldır hizmetçimiz. Sebastian'dan sonra en sevdiğim ikinci kişi. Şişman ve güzeldir, saçlarında kıızıdan çok ak vardır.

Panna cotta'mı ahududusuz yaptı çünkü çekirdeklerini sevmediğimi biliyor ve şımarık bir velet olmamı umursamıyor. Önüme koyarken başını tutup yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Tepsimi düşürteceksin bana," diyor beni sarsmaya çalışarak.

"Hayatında hiç tepsi düşürmedin," diyorum ona.

Babamın tatlıyı yemesi çok uzun sürüyor. Şarabını yudumluyor ve elektrik işçileri sendikası hakkında konuşup duruyor. Yemin ederim Dante bizi çileden çıkarmak için onu bilerek uzatıyor. Oturarak yediğimiz bu resmi yemeklerde babam hepimizin sonuna kadar kalmamızı bekler. Masada telefona da izin yok, ki bu tam anlamıyla bir işkence çünkü cebimdeki telefonumun kim bilir kimden gelen mesajlarla tekrar tekrar çaldığını hissedebiliyorum. Umarım Oliver değildir.

Oliver Castle'dan üç ay önce ayrıldım, ama o ipucunu almıyor. Beni rahatsız etmeyi bırakmazsa kafasına bir tokmak yemesi gerekebilir.

Sonunda babam yemeğini bitiriyor ve hepimiz Greta için lavaboya yığmak üzere taşıyabildiğimiz kadar tabak çanak topluyoruz.

Sonra babam ikinci gece içkisini içmek için ofisine gidiyor, Sebastian, Nero ve ben de gizlice aşağı iniyoruz.

Cumartesi gecesi dışarı çıkmaya iznimiz var. Sonuçta hepimiz yetişkiniz, ama benim durumumda zar zor. Yine de babamın bize *nereye* gittiğimizi sormasını istemiyoruz.

Nero'nun arabasına doluşuyoruz çünkü 57 model Chevy Bel Air'in üstü açıkken etrafta gezinmek çok eğlenceli olacak.

Nero kontağı çalıştırıyor ve farların parıltısında Dante'nin iri silüetini görüyoruz, tam önümüzde duruyor, kollarını kavuşturmuş, bizi öldürmek üzere olan Michael Meyers gibi görünüyor.

Sebastian sığılıyor ve ben küçük bir çığlık atıyorum. "Arabanın önünü kapatıyorsun," diyor Nero sert bir şekilde.

"Bu kötü bir fikir," diyor Dante.

"Neden?" Nero masumca cevap veriyor. "Sadece gezintiye çıkıyoruz."

"Öyle mi?" Dante kımıldamadan, "Evet," diyor. "Lake Shore Drive'ın hemen aşağısında." Nero taktik değiştirir.

"Öyleyse ne olmuş?" diyor. "Bu sadece bir 16 yaş partisi." "Nessa on dokuz yaşında," diye düzeltiyorum onu.

"On dokuz mu?" Nero tiksintiyle başını sallar. "Neden onlar- boş ver. Muhtemelen aptalca bir İrlandalı şeyidir. Ya da gösteriş yapmak için herhangi bir bahane."

"Gidebilir miyiz?" Sebastian diyor ki. "Çok geç kalmak istemiyorum." "Ya bin ya da yoldan çekil," diyorum Dante'ye.

Bize bir dakika daha bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Tamam," diyor, "ama ben ön koltukta oturacağım."

Tartışmadan koltuğa tırmanıp Dante'nin öne geçmesine izin verdim. Ağabeyimi Party Crashers takımına almak için ödenecek küçük bir bedel.

LaSalle Drive'da arabanın içine dolan ılık yaz başı havasının tadını çıkararak ilerliyoruz. Nero'nun kara bir kalbi ve hırçın bir mizacı var ama araba kullanışından bunu asla anlayamazsınız. Arabada bir bebeğin kıcı kadar yumuşak, sakın ve dikkatli.

Belki de Chevy'yi çok sevdiği ve ona yaklaşık bin saat emek verdiği içindir. Ya da belki de onu rahatlatan tek şey araba kullanmaktır. Her iki durumda da, onu kolunu direksiyona uzatmış, rüzgar şık siyah saçlarını geriye savururken, gözleri bir kedi gibi yarı kapalı görmekten her zaman hoşlanırım.

Gold Coast'a çok uzak değil. Aslında komşu sayılırız - biz de hemen kuzeydeki Old Town'da yaşıyoruz. Yine de iki komşu mahalle birbirine pek benzemiyor. İkisi de kendi açılarından güzel - bizim evimiz Lincoln Park'a bakıyor, onlarınki ise göle. Ama Old Town, adından da anlaşılacağı gibi oldukça eski bir yer. Evimiz Viktorya döneminde inşa edilmiş. Sokağımız sessiz, devasa yaşlı meşe ağaçlarıyla dolu. Babamın Chicago Yangını'ndan Tanrı'nın bir lütfuyla kurtulduğuna inandığı Aziz Michael Kilisesi'ne yakınız.

Gold Coast yeni moda. Her şey lüks alışveriş, yemek ve Chicago'daki en zengin piçlerin malikaneleri. Buraya gelirken otuz yıl ileri gitmişim gibi hissediyorum.

Sebastian, Nero ve ben Griffin mülkünün arka tarafına gizlice girebileceğimizi düşündük - belki bazı yemek şirketlerinin uniformalarını çalabiliriz. Dante, tabii ki, bu saçmalıkların hiçbirine katılmadı. Listede adımızı "bulması" için güvenlik görevlisine beş Benjamin verdi ve adam da bizi içeri aldı.

Griffin'lerin evinin neye benzediğini daha görmeden biliyorum, çünkü birkaç yıl önce satın aldıklarında büyük haber olmuştu. O zamanlar, Griffin'lerin evinin bulunduğu bölgedeki en pahalı gayrimenkuldü.

Chicago'da. Yirmi sekiz milyon dolara on beş bin metre kare.

Babam alay etti ve paralarını göstermenin tam İrlandalıları göre olduğunu söyledi.

"Bir İrlandalı, cebinde bir bira alacak parası olmadan on iki yüz dolarlık bir takım elbise giyer" dedi.

Genel olarak doğru ya da değil, Griffinler isterlerse bol miktarda bira alabilirler. Yakacak paraları var ve şu anda, hala Dis- neyworld'ü utandırmaya çalışan havai fişek gösterileri şeklinde tam anlamıyla yakıyorlar.

Gerçi bu umurumda değil - istediğim ilk şey garsonlar tarafından etrafta dolaştırılan eski yoğun şampanyadan biraz almak ve ardından açık büfe masasında bir kuleye yığılmış ne varsa yemek. Buradan ayrılmadan önce ağırlığımca yengeç bacağı ve havyar yiyerek o kendini beğenmiş piçleri iflas ettirmek için elimden geleni yapacağım.

Parti açık havada, geniş yeşil çimlerin üzerinde. Bunun için mükemmel bir gece - İrlandalıların şansının bir kanıtı daha. Herkes gülüyor, konuşuyor, karnını doyuruyor ve hatta biraz dans ediyor, ancak henüz Demi Lovato sahne almıyor, sadece normal bir DJ var.

Sanırım kıyafetlerimi değiştirmeliydim. Parıltılı bir parti elbisesi ve topuklu ayakkabısı olmayan tek bir kız bile göremiyorum. Ama bu yumuşak çimlerde çok can sıkıcı olurdu, bu yüzden sadece sandalet ve şort giydiğim için mutluyum.

Nessa Griffin'i görüyorum, etrafı on dokuz yıl boyunca hayatta kalmanın muazzam başarısından dolayı onu tebrik eden insanlarla çevrili. Krem rengi, hoş bir güneş elbisesi giyiyor; sade ve bo- hemian. Açık kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, biraz bronzlaşmış ve bütün sabah göldeymiş gibi burnunun üzerinde fazladan birkaç çil var. Tüm bu ilgiden dolayı kızarıyor, tatlı ve mutlu görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Griffin'ler arasında en iyisi Nessa'dır. Aynı liseye gittik. Tam olarak arkadaş değildik, çünkü o benden bir sınıf gerideydi ve biraz iyi bir kızdı. Ama yeterince iyi birine benziyordu.

Diğer yandan kız kardeşi . . .

Şu anda Riona'yı görebiliyorum, zavallı kız gözyaşlarına boğulana kadar bir garsonu azarlıyor. Riona Griffin, bir açık hava partisine değil de bir toplantı odasına aitmiş gibi görünen o sert, vücuda oturan kılıf elbiselerden birini giyiyor. Saçları elbisesinden bile daha sıkı toplanmış. Alev alev yanan kızıl saçlar hiç kimseye bu kadar yakışmamıştı - sanki genetik onu eğlenceli hale getirmeye çalışmış ve Riona da "*Hayatımda bir an bile eğlenmeyeceğim, çok teşekkür ederim*" demiş gibi.

Sanki önemli olanları paketleyip etiketlemek istiyormuş gibi konukları tarıyor. O beni görmeden önce tabağımı doldurmak için dönüyorum.

Kardeşlerim biz gelir gelmez ayrıldılar bile. Nero'nun dans pistinde güzel bir sarışınla flört ettiğini görebiliyorum. Dante bara doğru ilerledi, çünkü köpüklü şampanya içmeyecekti. Sebastian tamamen ortadan kayboldu. 1.80 boyunda bunu yapmak kolay değil. Sanırım tanıdığı birilerini gördü; Sebastian'ı herkes sever ve her yerde arkadaşları vardır.

Bana gelince, işemem lazım.

Griffin'lerin açık hava tuvaletleri getirdiğini görebiliyorum, arazinin uzak tarafına gizlice yerleştirilmiş, tüllü bir gölgelikle perdelenmiş. Ama süslü bile olsa bir portatif tuvalete işemeyeceğim. Gerçek bir Griffin tuvaletinde, bembeyaz popolarıyla oturdukları yerde işeyeceğim. Ayrıca, bu bana evlerini gözetleme şansı verecek.

Şimdi, bu biraz manevra gerektiriyor. Evin girişinde çok daha fazla güvenlik önlemi var ve benim de rüşvet verecek param yok. Ama omzuma bir bez peçete atıp hıçkırarak ağlayan garsonun bıraktığı tepsiyi çaldıktan sonra tek yapmam gereken birkaç boş bardak doldurmak ve servis mutfağına gizlice girmek.

İyi bir çalışan gibi bulaşıkları lavaboya bırakıyorum, sonra da evin içine giriyorum.

Jiminy Crickets, bu güzel bir ev. Yani, ölümcül rakipler olduğumuzu biliyorum, ama süslenmiş bir yeri takdir edebilirim.

House Hunters'da gördüğüm her şeyden daha iyi. *House Hunters International*'dan bile.

Beklediğimden daha sade - kremsi, pürüzsüz duvarlar ve doğal ahşap, alçak, modern mobilyalar ve endüstriyel sanat gibi görünen aydınlatma armatürleri.

Etrafta pek çok gerçek sanat eseri de var - renk blokları gibi görünen resimler ve şekil yığınlarından oluşan heykeller. Cahil değilim, o resmin ya bir Rothko olduğunu ya da ona benzemesi gerektiğini biliyorum. Ama yüz yılın ve sınırsız bir bütçem olsa bir evi bu kadar güzel yapamayacağımı da biliyorum.

Şimdi işlemek için buraya gizlice girdiğime kesinlikle memnunum.

Koridorun sonundaki en yakın banyoyu buldum. Tabii ki lüks içinde bir çalışma - güzel lavanta sabunu, yumuşak, kabarık havlular, musluktan çıkan su mükemmel sıcaklıkta, ne çok soğuk ne de çok sıcak. Kim bilir, bu kadar büyük bir yerde buraya adım atan ilk kişi ben olabilirim. Griffin'lerin muhtemelen her birinin kendi özel banyosu vardır. Hatta muhtemelen çakırkeyif olup bu labirentte kayboluyorlardır.

İşimi bitirdiğimde dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Küçük maceramı yaşadım ve şansımı zorlamanın bir anlamı yok.

Bunun yerine, kendimi üst kata çıkan geniş, kavisli merdivenlerden gizlice çıkarken buluyorum.

Ana kat çok resmi ve antiseptikti, bir gösteri evi gibiydi. Bu insanların gerçekte nerede yaşadıklarını görmek istiyorum.

Merdivenin solunda, Nes- sa'ya ait olması gereken bir yatak odası buluyorum. Yumuşak ve kadınsı, kitaplarla, doldurulmuş hayvanlarla ve sanat malzemeleriyle dolu. Komodinin üzerinde bir ukulele ve yatağın altına aceleyle atılmış birkaç çift spor ayakkabı var. Temiz ve yeni olmayan tek şey, kurdeleleriyle kapı kolunun üzerine asılmış bale terlikleri. Onlar da cehenneme kadar yıpranmış, saten parmaklarında delikler var.

Nessa'nın odasının karşısında muhtemelen Riona'ya ait olan bir oda var. Daha büyük ve tertemiz. Burada hobileriyle ilgili herhangi bir kanıt göremiyorum, sadece duvarlarda asılı güzel Asya suluboyaları var.

Riona'nın eski kupa ve madalyalarını raflarda saklamamış olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Kesinlikle öyle bir tipe benziyor.

Kızların odalarının ötesinde ana süit var. Oraya girmeyeceğim. Farklı bir seviyede yanlış görünüyor. Birinin evinde gizlice dolaşırken geçemeyeceğim bir çizgi olmalı.

Ben de ters yöne döndüm ve kendimi büyük bir kütüphanede buldum.

İşte ben buraya bu tür gizemli şeyler için geldim.

Griffinler ne okur? Hepsi deri ciltli klasikler mi, yoksa gizli Anne Rice hayranları mı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Görünüşe göre biyografileri, mimari eserleri ve evet, tüm klasikleri tercih ediyorlar. James Joyce, Jonathan Swift, Yeats ve George Bernard Shaw gibi geçmişin ünlü İrlandalı yazarlarına adanmış bir bölümleri bile var. Anne Rice yok ama en azından Bram Stoker var.

Bak, *Dublinliler*'in imzalı bir kopyası bile var. Kimin ne dediği umurumda değil, kimse o lanet kitabı anlamıyor. İrlandalıların hepsi bu işin içinde, edebiyatın başyapıtıymış gibi davranıyorlar, oysa ben tamamen saçmalık olduğuna eminim.

Tavandan tabana uzanan kitap raflarının yanı sıra kütüphane, üçü büyük bir taş şöminenin etrafına yerleştirilmiş olan deri koltuklarla dolu. Sıcak havaya rağmen ızgarada küçük de olsa bir ateş yanıyor. Gaz ateşi değil, gerçek huş ağacı kütükleri yanıyor ve güzel kokuyor. Şöminenin üzerinde güzel bir kadın resmi asılı, altında da şömine rafı boyunca dizilmiş birkaç obje var; bir araba saati ve bir kum saati. Bunların arasında da eski bir cep saati.

Şöminenin üzerinden aldım. Elimde şaşırtıcı derecede ağır, metal soğuk yerine sıcak. Pirinç mi yoksa altın mı olduğunu anlayamıyorum. Zincirin bir kısmı hâlâ takılı, ancak orijinal uzunluğunun yaklaşık yarısında kopmuş gibi görünüyor. Kasa oyulmuş ve üzerine yazılar yazılmış, o kadar yıpranmış ki eskiden nasıl bir görüntü olduğunu anlayamıyorum. Nasıl açılacağını da bilmiyorum.

Mekanizmayı kurcalarken koridorda bir ses duyuyorum; hafif bir cınlama sesi. Çabucak saati cebime koyuyorum ve koltuklardan birinin arkasına, ateşe en yakın olanın arkasına dalıyorum.

Kütüphaneye bir adam gelir. Uzun boylu, kahverengi saçlı, yaklaşık otuz yaşlarında. Mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyiyor ve son derece bakımlı. Yakışıklı, ama sade bir şekilde, sanki yeterince yer olmasa sizi bir filikadan aşağı itecekmiş gibi. Ya da dişlerinizi fırçalamanız gerekse bile.

Bu adamla daha önce tanışmadım ama Griffin kardeşlerin en büyüğü olan Callum Griffin olduğundan oldukça eminim. Bu da beni kütüphanede yakalayabilecek en kötü kişi olduğu anlamına geliyor.

Ne yazık ki bir süre daha burada kalmayı planlıyor gibi görünüyor. Neredeyse tam karşımdaki koltuğa oturuyor ve telefonundan e-postalarını okumaya başlıyor. Elinde bir bardak viski var ve yudumluyor. Duyduğum ses buydu; buz küpleri birbirine çarpıyordu.

Koltuğun arkası son derece sıkışık ve rahatsız. Parke zeminin üzerindeki halı hiç de rahat değil ve başımla ayaklarımın iki yana fırlamaması için top gibi kambur durmam gerekiyor. Ayrıca, ateşe bu kadar yakın olmak çok sıcak.

Buradan nasıl çıkacağım ben?

Callum hala yudumluyor ve okuyor. Yudumla. Oku. Yudumla. Okuyor. Diğer tek ses huş ağacı kütüklerinin patlaması.

Daha ne kadar burada oturacak?

Sonsuza kadar kalamam. Kardeşlerim bir dakika içinde beni aramaya başlayacaklar.

Sıkışıp kalmayı sevmiyorum. Sıcaktan ve stresten terlemeye başladım.

Callum'un bardağındaki buz çok serin ve ferahlatıcı geliyor.

Tanrım, bir içki istiyorum ve gitmek istiyorum.

Kaç tane e-postası var?!

Telaşlandım ve sinirlendim, bir plan yaptım. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca plan.

Arkama uzanıyorum ve perdelerden aşağı sarkan püskülü tutuyorum. Yeşil kadife perdelere iliştirilmiş kalın bir altın püskül.

En uzağa kadar çekerek, ızgaranın kenarından doğrudan közün içine sokabiliyorum.

Planım onu tüttürerek Callum'un dikkatini dağıtmak ve böylece sandalyenin diğer tarafından gizlice geçip kapıdan çıkmak. Dahice plan bu.

Ama bu lanet olası bir Nancy Drew romanı olmadığı için, onun yerine böyle oluyor:

Alevler kordonu benzine batırılmış gibi yırtıyor ve elime şarkı söylüyor. Kordonu bırakıyorum, o da perdeye doğru sallanıyor. Sonra perde kağıt gibi tutuşuyor. Sıvı ateş bir anda tavana kadar yükseliyor.

Bu aslında Callum Griffin'in dikkatini dağıtma amacına ulaşıyor. Bağırıp ayağa fırlıyor ve sandalyesini deviriyor. Ancak benim dikkatimi dağıtmam tüm kurnazlığıma mal oluyor, çünkü ben de saklandığım yeri terk etmek ve odadan dışarı fırlamak zorunda kalıyorum. Callum'un beni görüp görmediğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Yangın söndürücü, su ya da başka bir şey aramalıyım diye düşünüyorum. Ben de hemen buradan siktir olup gitmeliyim diye düşünüyorum.

İşte bu fikir galip geliyor - merdivenlerden son hızla koşarak iniyorum.

Merdivenin dibinde başka birine çarpıyorum, neredeyse onu deviriyordum. Bu Nero, hemen arkasında da o güzel sarışın var. Saçları dağılmıştı ve boynunda ruj izi vardı.

"Tanrım," dedim. "Bu yeni bir rekor mu?" Onunla sadece sekiz saniye önce tanıştığına eminim.

Nero omuz silkiyor, yakışıklı yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Muhtemelen," diyor.

Duman trabzanın üzerinden aşağıya süzülüyor. Callum Griffin kütüphanede bağıyor. Nero merdivenlerden yukarı bakıyor, kafası karışık.

"Ne oluyor-"

"Boş ver," diyorum kolunu tutarak. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Onu servis mutfağına doğru sürüklemeye başlıyorum ama kendi tavsiyeme tam olarak uyamıyorum. Omzumun üzerinden geriye bir bakış attım. Callum Griffin'in merdivenlerin başında durduğunu ve yüzünde öldürücü bir ifadeyle arkamızdan baktığını görüyorum.

Mutfağa doğru koşuyoruz, bir tepsi kanepeyi deviriyoruz, sonra kapıdan çıkıp çimlere geri dönüyoruz.

"Sen Sebastian'ı bul, ben Dante'yi getireceğim," diyor Nero. Sarışını tek kelime etmeden bırakıp avluya doğru koşmaya başlıyor.

Ters yönde koşarak en küçük kardeşimin uzun boylu, sırık gibi halini arıyorum.

Malikanenin içinde yangın alarmı çalmaya başlar.

OKUMAYA DEVAM ET - ÜCRETSİZ KINDLE UNLIMITED

USA Today çoksatan yazarı Jane Henry, sert ama sevgi dolu alfa kahramanlar, alingan kadın kahramanlar ve duygu odaklı sonsuza dek mutlu sonlar kaleme alıyor. Okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: şefkatli bir dokunuşla sapkınlık. Jane, Doğu Yakası'nda bir ev dolusu çocuğu ve kendi Beyaz Atlı Prensi ile yaşayan umutsuz bir romantiktir.

Jane'i burada bulabilirsiniz:

[Bültenime Katılın](#)

[The Club \(Jane Henry'nin hayran sayfası\) Web sitesi](#)

Amazon Çok Satan Yazar

Sophie, kocası, iki oğlu ve küçük kızıyla birlikte Rocky Mountain West'te yaşıyor. Güçlü ve kararlı kadın kahramanlar ve onların kalplerini fethetmek için her şeyi yapabilecek erkeklerle yoğun, zeki romantizm yazıyor.

Yürüyüş, vücut geliştirme ve canlı komedi şovlarına karşı hafif bir takıntısı var. Mükemmel günü, çocukları Harry Potter Dünyası'na götürmek, Bay Lark ile dansa gitmek ve ardından iyi bir kitap ve bir torba tuz ve sirke cipsi ile dinlenmek olacaktır.

Aşk Lark Mektubu

[VIP BÜLTENİME KATILMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

GELİN TÜM EĞLENCEYE KATILIN:

Rowdy Okuyucu Grubu

THE LOVE LARKS OKUYUCU GRUBU

Çekilişler için takip edin
FACEBOOK SOPHIE LARK

Instagram
@SOPHIE_LARK_AUTHOR

Tüm Eserler Amazon'da
AMAZON YAZAR SAYFAMI TAKIP EDİN

Kitap Oynatma Listelerimi Takip Edin
SPOTIFY→ GENI.US/LARK-SPOTIFY
APPLE MUSIC→ GENI.US/LARK-APPLE

Yeni kitaplar için geri bildirim veya önerileriniz?
Bana e-posta ile gönder:
SOPHIE@SOPHIELARK.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

